

Указом председника Републике Србије
број КРПР 14 од 11. фебруара 2019. године

за нарочитие заслуге за Републику Србију и наше грађане
у области културе, посебно позоришне уметности,
поводом 180 година рада

одликовано је

Народно позоришње

„Моша Јовановић“ Зрењанин

Српског српског ордена

дружби степен

о чему се издаје ова повеља

У Београду
15. фебруара 2019. године

Председник Републике

А. Вукотић
Председник Републике

NARODNO POZORIŠTE
TOŠA JOVANOVIĆ
1839
ZRENJANIN

Драган Рајачић
НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
„ТОША ЈОВАНОВИЋ”
(2006–2019)

Издавач:
Народно позориште „Тоша Јовановић”, Зрењанин

За издавача:
Иван Француски

Редакциони одбор:
Иван Француски
Татјана Паскаш
Вера Ђековић
Ивана Кукољ Соларов
Иван Трифуњагић
Драган Рајачић

Лектор и коректор:
Драгана Сабовљев

Лектор за мађарски језик:
Лајош Јеноваи

Дизајн корица и техничка припрема:
Ненад Дајић

2019

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
„ТОША ЈОВАНОВИЋ”
(2006–2019)

ДРАМСКА СЦЕНА
ЛУТКАРСКА СЦЕНА

ДРАГАН РАЈАЧИЋ

ЗРЕЊАНИН, 2019

NARODNO POZORIŠTE
TOŠA JOVANOVIĆ
1839
ZRENJANIN

САДРЖАЈ

ДРАМСКА СЦЕНА И ЛУТКАРСКА СЦЕНА ОД 1. 9. 2006. ДО 31. 8. 2019. ГОДИНЕ.....	17
61. СЕЗОНА (2006/2007), ДРАМСКА СЦЕНА.....	45
<i>Вишњик</i>	46
<i>Аудиција</i>	48
<i>Рођендан</i>	50
Запис критичара: <i>Снимак људи у личној историји</i>	51
51. СЕЗОНА (2006/2007), ЛУТКАРСКА СЦЕНА.....	53
<i>Корак по корак</i>	54
<i>Бакина фотеља за далека путовања</i>	56
<i>Деада Мраз и несташни Ђира</i>	58
<i>Чудновати сребрњак</i>	60
Награђени на Луткарској сцени; Запис критичара: <i>Све почиње са стопалом</i>	62
62. СЕЗОНА (2007/2008), ДРАМСКА СЦЕНА.....	63
<i>Патафизика</i>	64
<i>Херој нације</i>	66
<i>Јустина, сестра моја</i>	68
<i>Чудо у Шаргану</i>	70
<i>Јелена Анжујска</i>	72
Награђени на Драмској сцени; Запис критичара: <i>Трагикомични реализам</i>	74
52. СЕЗОНА (2007/2008), ЛУТКАРСКА СЦЕНА.....	75
<i>Пинокио</i>	76
<i>Храбри кројач</i>	78
<i>Vitéz szabócska</i>	80
<i>Трчи, трчи, трчуљак</i>	82
Награђени на Луткарској сцени.....	84
63. СЕЗОНА (2008/2009), ДРАМСКА СЦЕНА.....	85
<i>Мртве душе</i>	86

<i>Крон – (н)лутајуће глумиште</i>	88
<i>Gatma cas</i>	90
<i>Како се прави Милка</i>	92
Награђени на Драмској сцени;	
Запис критичара: <i>Мртве душе, стварност и метафора</i>	94
53. СЕЗОНА (2008/2009), ЛУТКАРСКА СЦЕНА.....	95
<i>Ветрушкина ледина</i>	96
<i>A bűvos tűzszerszám</i>	98
<i>Чаробно кресиво</i>	100
Награђени на Луткарској сцени;	
Запис критичара: <i>Врцани ливадски за зелени луткарски чај</i>	102
64. СЕЗОНА (2009/2010), ДРАМСКА СЦЕНА.....	103
<i>Покојник</i>	104
<i>Парке</i>	106
Интервју: Љубослав Мајера.....	108
54. СЕЗОНА (2009/2010), ЛУТКАРСКА СЦЕНА.....	109
<i>Гускалица</i>	110
<i>Звезда луталица</i>	112
<i>Vándorcsillag</i>	114
Награђени на Луткарској сцени; Запис критичара: <i>Кад гуска шмугне са цртежа</i>	116
65. СЕЗОНА (2010/2011), ДРАМСКА СЦЕНА.....	117
<i>Збогом, жохари!</i>	118
<i>Зла жена</i>	120
Награђени на Драмској сцени; Интервју: Слађана Килибарда.....	122
55. СЕЗОНА (2010/2011), ЛУТКАРСКА СЦЕНА.....	123
<i>Трапави змај</i>	124
<i>Писмо Деда Мразу</i>	126

<i>Ивица и Марица</i>	128
Интервју: Владимир Грубанов.....	130
66. СЕЗОНА (2011/2012), ДРАМСКА СЦЕНА.....	131
<i>Не мо'и побећ' од недеље</i>	132
<i>Плава соба</i>	134
<i>Кокошка</i>	136
Награђени на Драмској сцени; Запис критичара: <i>Брачна спирала насиља</i>	138
56. СЕЗОНА (2011/2012), ЛУТКАРСКА СЦЕНА.....	139
<i>Приче птице лажљивице</i>	140
<i>Важне ствари и Деда Мраз</i>	142
<i>Важне ствари</i>	144
Награђени на Луткарској сцени.....	146
67. СЕЗОНА (2012/2013), ДРАМСКА СЦЕНА.....	147
<i>Слуга двају господара</i>	148
<i>Кумови</i>	150
<i>Реалисти</i>	152
<i>Сутра ће бити боље</i>	154
Награђени на Драмској сцени.....	156
57. СЕЗОНА (2012/2013), ЛУТКАРСКА СЦЕНА.....	157
<i>Црвенкапа</i>	158
<i>Млади Деада Мраз спасава Нову годину</i>	160
Интервју: Сенка Петровић.....	161
<i>Ружно паче</i>	162
<i>Велики доброћудни џин</i>	164
Награђени на Луткарској сцени; Интервју: Ирена Тот.....	166
68. СЕЗОНА (2013/2014), ДРАМСКА СЦЕНА.....	167
<i>Вечера будала</i>	168

<i>Дон Жуан</i>	170
<i>Она</i>	172
<i>Леда</i>	174
<i>Слободне жене балканске</i>	176
Награђени на Драмској сцени;	
Запис критичара: <i>Иза завесе: Суперхероји не верују срећи</i>	178
58. СЕЗОНА (2013/2014), ЛУТКАРСКА СЦЕНА.....	179
<i>Бајка о Мајушку</i>	180
<i>Новогодишња жеља</i>	182
<i>Лутак неваљалко</i>	184
<i>Немушти језик или ништа без петлића</i>	186
Награђени на Луткарској сцени; Интервју: Угљеша Шајтинац.....	188
69. СЕЗОНА (2014/2015), ДРАМСКА СЦЕНА.....	189
<i>Власт</i>	190
<i>Чудовиште</i>	192
<i>Имање и немање</i>	194
Награђени на Драмској сцени; Запис критичара: <i>Повратак политичког позоришта</i>	196
59. СЕЗОНА (2014/2015), ЛУТКАРСКА СЦЕНА.....	197
<i>Побратим ветра</i>	198
<i>Крадљивац поклона</i>	200
<i>Зеџ, корњача и компанија</i>	202
<i>Бајка О</i>	204
Награђени на Луткарској сцени; Запис критичара: <i>Духовито, поучно и забавно</i>	206
70. СЕЗОНА (2015/2016), ДРАМСКА СЦЕНА.....	207
<i>Прс'о</i>	208
<i>Шине или Бог нас погледао</i>	210
<i>Човек је човек, епизода 1</i>	212

Човек је човек, епизода 2.....	214
Награђени на Драмској сцени; Запис критичара: <i>Нема више текста!</i>	216
60. СЕЗОНА (2015/2016), ЛУТКАРСКА СЦЕНА.....	217
<i>Плави Петар</i>	218
<i>Ледена љубав</i>	220
<i>Песма Белог кита</i>	222
Награђени на Луткарској сцени;	
Запис критичара: <i>Врлина и знање су најважнији – поуке „Плавог Петра”</i>	224
71. СЕЗОНА (2016/2017), ДРАМСКА СЦЕНА.....	225
<i>Ромео и Јулија</i>	226
<i>Бајка о мртвој царевој кћери</i>	228
<i>Зрењанин</i>	230
Награђени на Драмској сцени; Интервју: Борис Лијешевић.....	232
61. СЕЗОНА (2016/2017), ЛУТКАРСКА СЦЕНА.....	233
<i>Новогодишња цака у циркусу мусака</i>	234
<i>Кућа бројева</i>	236
Награђени на Луткарској сцени; Интервју: Јован Царан.....	238
72. СЕЗОНА (2017/2018), ДРАМСКА СЦЕНА.....	239
<i>Немам да платим и нећу да платим</i>	240
<i>Трамвај звани жеља</i>	242
Награђени на Драмској сцени; Добитници Признања „Тоша Јовановић”.....	244
62. СЕЗОНА (2017/2018), ЛУТКАРСКА СЦЕНА.....	245
<i>Весела кућа</i>	246
Награђени на Луткарској сцени; Интервју: Мирјана Шајтинац.....	248
73. СЕЗОНА (2018/2019), ДРАМСКА СЦЕНА.....	249
<i>Било једном у Банату</i>	250
<i>Злостављање</i>	252

<i>Командант Сајлер</i>	254
Награђени на Драмској сцени; Запис критичара: <i>Продукцијско сценско чудо</i>	256
63. СЕЗОНА (2018/2019), ЛУТКАРСКА СЦЕНА.....	257
<i>Царски певачи</i>	258
<i>Császári énekesek</i>	260
<i>Куда иду старе године</i>	262
<i>Дивљождер или зашто не желим да одрастем</i>	264
Награђени на Луткарској сцени; Интервју: Јован Царан.....	266
ПРЕГЛЕД ПРЕМИЈЕРНИХ И РЕПРИЗНИХ ПРЕСТАВА У НП „ТОША ЈОВАНОВИЋ” ОД 1. 9. 2006. ДО 31. 8. 2019. ГОДИНЕ.....	267
ЗАПОСЛЕНИ У НП „ТОША ЈОВАНОВИЋ” ОД 1. 9. 2006. ДО 31. 8. 2019. ГОДИНЕ.....	281
КОРИШЋЕНИ ИЗВОРИ И ДОКУМЕНТАРНА ГРАЂА.....	285

ДРАМСКА СЦЕНА
И
ЛУТКАРСКА СЦЕНА
ОД 1. 9. 2006.
ДО 31. 8. 2019. ГОДИНЕ

Претходна монографија Народног позоришта „Тоша Јовановић”, коју је приредио Станко Ж. Шајтинац, објављена је у част 60 година Драмске, односно 50 година постојања и професионалног рада Луткарске сцене. Међутим, та монографија обухвата заправо период од самих зачетака позоришта у Великом Бечкерек. За разлику од ње, ова монографија пратиће значајно краћи период рада зрењанинског театра, али ће опет ићи у сусрет једном много дужем јубилеју – 180 година од изградње Позоришта и његове предивне барокне сале.

Мало се који град може подичити тако дугом позоришном историјом и тако дугим позоришним животом као наш град – Велики Бечкерек, Петровград, Зрењанин. Господин Станко Ж. Шајтинац издвојио је у својој монографији један значајан део у коме се бави историјом нашег позоришта, од његове изградње у првој половини 19. века и првих професионалних корака из пете и шесте деценије 20. века, па све до прве деценије 21. века, и стога сматрамо да је прошло довољно времена да се прихватимо писања које ће наставити његов историографски подухват. Дакле, предмет ове монографије биће тринаестогодишњи рад зрењанинског Позоришта од сезоне 2006/2007. године до сезоне 2018/2019. године, у којој прослављамо 180 година од изградње зграде Позоришта у Великом Бечкерек. Што се тиче концепта, он ће у овој монографији, у односу на претходну, бити нешто другачији, али ће свакако следити њен добар пример у жељи да оставимо објективан траг о једном времену.

Монографија ће у првом делу садржати хронолошки приказ позоришних сезона Драмске и Луткарске сцене, са посебним освртом на директоре Позоришта и руководиоце обеју сцена који су осмишљавали и актуализовали позоришни репертоар. Након тога уследиће документарни приказ реализованих представа, са издвојеним наградама које су освојили глумци и ауторске екипе представа, као и појединачне и колективне награде уметницима који су својим радом нарочито допринели позоришној уметности. Све то биће пропраћено изводима из позоришне критике и интервјуима, да бисмо, на крају књиге, за сваку сезону дали табеларни приказ одиграних представа са публиком, као и списак запослених у динамичком виду долазака и одлазака из зрењанинског Позоришта у периоду од 1.9.2006. до 31. 8. 2019. године.

Милан Кочаловић

до краја јуна 2007. године), кога ће заменити Горан Ибрајтер, некадашњи директор Позоришта. Ова померања условиће и промене на позицијама у самом Позоришту: Милан Кочаловић, после смене, биће именован за руководиоца Драмске сцене (28. 06. 2007–31. 10. 2008), а Татјана Паскаш за помоћника директора (13. 12. 2008–14. 9. 2010).

Оно што се, на срећу, није мењало, јесте позиција уметничког саветника Позоришта на којој је и даље био Радослав Миленковић, чиме је омогућен какав-такав континуитет у раду Позоришта јер су завршетак претходне и почетак нове позоришне сезоне обележиле управо представе које је поставио редитељ Радослав Миленковић. Комад „Учене жене” је изазвао бурне реакције позоришне јавности и тим комадом је успешно завршена претходна сезона. Летња пауза је искоришћена за припрему још једног значајног драмског писца. Реч је о Чехову.

Тако је сезона на Драмској сцени отпочела још једним класиком. Рале Миленковић се као редитељ ухватио у коштац са Чеховљевим „Вишњиком”, на коме су се као први опробали Данченко и Станиславски, и први оклизнули, по оцени самог Чехова. „Ово је трећи Чехов којег режирам (’Три сестре’, ’Талеб’), и поново имам то искуство повратног дејства на наш сопствени живот које Чеховљеви комади производе и на нас...”, каже Рале Миленковић. У овим његовим речима требало би тражити идеју којом се руководио када је конципирао овогодишњи репертоар који ће се бавити актуелним проблемом транзиције (и у овом комаду, али и у наредном, „Аудицији” А. Галина). „Вишњик” је прича о томе како сви ми живимо у прошлости и не можемо да је искупимо, заправо прича о томе како смо сви грешни и како не знамо ништа да учинимо са својом садашњошћу и како будућност уопште и не постоји.

У сређишту драме налази се само имање Вишњик, а све личности крећу се око њега у концентричним круговима. Али је главни јунак „онај чија се судбина разрешава и од чијег

С Е З О Н А
2006/2007. обележена је честим променама на челу куће. Мандат директорке Татјане Паскаш, који је почео сезоне 2004/2005. године, окончан је на крају календарске 2006. године, да би је наследио глумац Драмске сцене, Милан Кочаловић, са мандатом од свега пола године (од децембра 2006.

разреšeња зависе судбине осталих; Једно имање осуђено на пропаст...” необично подсећа на наш савремени политички тренутак након распада некадашње државе и суочавања са чињеницом да живимо у држави која, након распада претходне, ни до данас није дефинисана као држава. А када се то деси, то ће се одразити, надамо се позитивно, и на наше животе. Иначе, ми смо немоћни у суочавању са том животном истином, једнако као Чеховљеви ликови у свом суочавању са неминовношћу пропадања вишњика и сопственим несналажењем у том „новом свету” у који ће се, хтели не хтели, отиснути углавном неспремни.

Сценограф је био словачки (и наш) сценограф Ј. Фабри, чест сарадник Ралета Миленковића, костим је радила Ј. Бадњаревић. Избор музике начинио је редитељ Миленковић, док је драматург била Б. Хорват.

Следећу премијеру Позориште је имало у јануару 2007. године. Овог пута то је био један савремени руски аутор – А. Галин са својим комадом „Аудиција” у режији Кокана Младеновића.

Много је конкретнија и директнија алузија на наш савремени животни тренутак драма коју је позориште урадило након овог, ипак, класичног Чехова. „Аудиција” А. Галина је редитељу Кокану Младеновићу послужила да исприча „тужно смешну причу о нашем несналажењу у времену промена”. Истина, Галинова „Аудиција” говори о руској транзицији, али драматуршке измене које ће на тексту извршити М. Пелевић омогућиће редитељу да укаже на суровост наше транзиције. Биће то и извесно окретање брехтовском театру које ће омогућити петнаестак ауторских сонгова М. Пелевић, за које је музику радио З. Христић. Поводом рада на представи, редитељ Младеновић каже: „Транзиција је прелазно стање између два света, два система вредности, и ми је мукотрпно управо преживљавамо. Стари систем вредности је срушен, а нови још није успостављен, и у том међупростору, као између две обале, Србија плута као врло специфичан ’сплав медуза’ носећи собом својеврсну мешавину политике, кича, естраде, јефтиног богаћења. Транзиција највише погађа обичне људе. Ови други су се већ снашли, они се уосталом увек снађу. Али та обogaљена средња класа људи који су завршили неке школе, жели да постигне много више у животу, а поново су на дну доведени до просјачког штапа, и са идеалима који су уништени”.

Композитор је био З. Христић, костим је радила М. Мирковић, док је кореограф била И. Шаровић, а корепетитор Д. Иваница.

И коначно, трећу премијеру ове сезоне видели смо на крају сезоне. Она је плод сарадње

тадашњег директора позоришта Милана Кочаловића са Феридом Караицом, професором сценског покрета на ФДУ. Ферид Караица је са зрењанинским Позориштем сарађивао и раније и то врло успешно, као кореограф у комаду „М 70” Мирка Стојковића, а у режији Мирослава Бенке. Овога пута Караица се у нашем позоришту окушао као редитељ једног познатог, провераваног, Пинтеровог комада. „Рођендан” је писан пре 40 година, али је, по речима редитеља ове представе, код нас актуелан јер говори о стрепњи коју сви данас преживљавамо. Та неухватљива лакоћа нестајања забрињава у сваком погледу и управо тиме се бавио Ф. Караица у својој режији овог комада. Сценограф представе био је Ј. Фабри, коме је ово друга сценографија ове сезоне у нашем позоришту, као и костимографу Јасни Бањаревић, уз музику у избору редитеља. Ваља напоменути да је зрењанинска публика, поред већ познатих имена (С. Тошић, Ј. Јашин, А. Давидовац, М. Ивановић, С. Ковачев Челар) имала прилику да поново види Александра Богдановића, који се, после неколико година паузе, вратио позоришту, у кући у којој је отпочео своју каријеру. Ово наводимо због тога што ће А. Богдановић у следећим сезонама остварити неколико значајних улога. Овом је представом окончана сезона која је имала препознатљиву уметничку причу захваљујући раду уметничког саветника Ралета Миленковића, иако је овај последњи комад рађен у тренутку када Миленковић више не обавља саветодавну функцију.

Ове јесени Луткарска сцена НП „Тоша Јовановић” отворена је представом „Корак по корак”, ауторским пројектом редитеља Драгослава Тодоровића, са којим наше позориште има већ проверену и успешну дугогодишњу сарадњу. Универзалним језиком саморазумљивих симбола, а без текста, редитељ нам прича причу о кретању, од првог нашег босоног корака, преко припитомљавања коња, до точка, и даље преко бицикла, аутомобила, до авиона, ракете... и ето историје цивилизације. А зашто то људи све раде? Из радозналости, љубави, потребе за такмичењем, или пак конформизмом, све са добрим и лошим последицама. Ову редитељску идеју добро поткрепљују ликовна решења Ј. Милић Златковић и музички ефекти В. Пејаковића. Један театар покрета, живе глуме и анимације који је показао сву разиграност зрењанинског луткарског ансамбла. Представа је, иначе, у току године изведена на чак пет фестивала (од којих два међународна) где је вишеструко награђивана.

Следећа премијера на Луткарској сцени стигла је из радионице Јована Царана, који је

припреmio текст, сценографију, дизајн лутака и, наравно, режију, а лутке је израдио Тибор Фараго. „Бакина фотеља за далека путовања” је комад о авантурама једне девојчице. Ми овде видимо свет савременог детета, самоћу и отуђење интегрисане са светом бајки и њиховим јунацима. Али, својим редитељским поступком Царан „разбија” стереотип бајки и отвара нова питања, нестанак драгих особа, на пример. Духовито, инвентивно и креативно, онако како то Царан уме, испричана је једна савремена и актуелна „породична” прича. За младу глумицу Сенку Петровић ово је био први излазак пред зрењанинску публику, и то у насловној улози, уз, наравно, одличну и добро уиграну глумачку екипу.

Новогодишња премијера ове сезоне поверена је Јовану Царану. Он је одабрао текст Ј. Штреле „Деда Мраз и несташни Ћира”, док је сценограф и креатор лутака ове новогодишње представе био Т. Фараго.

Четврта премијера на Луткарској сцени био је комад по тексту М. Бјелић Ђурић „Чудновати сребрењак” у режији коаутора текста, Биљане Вујовић. Представу је ликовно опремила Б. Василева, а музику је спремио А. Поповић. Овај стиховани комад шаље публици поруку да се свет и лична срећа освајају даривањем, животом за друге. Несебичност главног јунака награђена је љубављу, уз помоћ духова, тек да наивна доброта не остане „заборављена”. Ово је, иначе, текст управо писан за луткарску сцену, што је реткост и управо је зато овај покушај вредан. Глумци и певају и играју и анимирају и то је, преко сонгова, интегрални део драмског ткива. „Сребрењак” је, иначе, писан по мотивима норвешке бајке.

Помоћник редитеља ове представе била је Кристина Мирков, првакиња луткарске сцене, која је управо ове године добила годишњу награду за свој укупан глумачки рад, 40 година на сцени нашег позоришта. „Имала сам срећу да од својих првих глумачких корака имам велике и добре учитеље”, рекла је тим поводом Кристина Мирков. „Луткарска представа је увек колективни чин; да би лутке оживеле на сцени, сви аутори и актери у представи морају максимално да сарађују, да буду савршено синхронизовани и уиграни, и дају све од себе. У првим годинама постојања Луткарског позоришта у Зрењанину играли смо углавном марионетске представе, оне захтевају, поред глумачке, и посебну аниматорску вештину. Сећам се многих представа коју су уграђене у репутацију и престиж зрењанинске Луткарске сцене и у земљи и иностранству... Оне су ми донеле мноштво награда и признања на фестивалима и луткарским сусретима. Вођена стваралачком енергијом,

развила сам уметничке замисли које су и публику и стручну критику доводиле у стање зачуђености, у позоришним дворанама широм Југославије и иностранству, Европи. Неке од сцена у којима сам глумила или била асистент режије проглашене су антологијским: платно са змијама у представи 'И ми трку за коња имамо', сцена купања у 'Малој ружи', кад све лети у 'Веселој кући' и многе друге. У свим тим представама, наравно, сабране су заслуге претходника и занесењака”, каже Кристина, напомињући да се на томе и темељи вредност и квалитет зрењанинског луткарског ансамбла, у прошлости и данас. Приватно, Кристина је предана мајка и бака.

СЕЗОНА 2007/2008.

Горан Ибрајтер

отпочела је новим (другим) мандатом Г. Ибрајтера, који се после неколико година вратио на чело куће и ту се задржао све до септембра 2010. године, када му престаје мандат и када одлази на Стеријино позорје. На почетку би требало рећи да Ибрајтер у првој години овог новог мандата ради без помоћи уметничког саветника. Тек следеће сезоне (2008/2009) у Позориште долази А. Николић, али на свега годину дана те ће стога и последње сезоне свога мандата (2009/2010) радити без уметничког саветника. Међутим, то што на почетку овог новог мандата није имао помоћ уметничког саветника није утицало много на успешно руковођење кућом, у овој сезони. Искуство и добар план омогућили су му да оствари једну од успешнијих сезона у продукцијском смислу. Позориште је ове сезоне остварило пет драмских премијера: Јонескова „Патафизика” у режији младе редитељке Иване Кораксић; „Херој нације” И. М. Лалића у режији Егона Савина; „Јустина, сестра моја” М. Мрочковске у режији Ивана Вуковића; „Чудо у Шаргану” Љ. Симовића у режији Милице Краљ и „Јелена Анжујска” Р. Дорића у његовој режији.

Поред тога, треба рећи да је Г. Ибрајтер у току другог мандата обновио глумачке потенцијале примивши неколико младих глумаца, који ће у наредним годинама значајно допринети раду и репертоару зрењанинског Позоришта – од августа 2007. Ивана Ђорђевића, од новембра 2008. Весну Варићак и Сању Радишић, а од новембра 2010. и Миљана Вуковића. Ови млади глумци и глумице заменили су неке који су отишли у пензију и

неке који су напустили зрењанинско Позориште и отишли у неко друго позориште (Сања Ристић Крајнов). У пензију су 2009. године отишли М. Вукојевић, А. Давидовац, П. Заковски, М. Ивановић, С. Тошић, али су неки од њих наставили да играју у представама у којима су већ играли или у неким новим представама Позоришта.

Већ у најави ове сезоне, првом премијером Ибрајтер је „изашао” сарепертоарском крилатицом „освајање нових простора” и тиме најавио нове репертоарске покушаје (већ је Јонескова „Патафизика” одиграна мимо сала зрењанинског Позоришта, тачније у барокној сали Скупштине Града). Јонеска познајемо као једног од зачетника авангардног позоришта, оштрог критичара савременог света заокупљеног испразним технолошким напретком и заговорника повратка игри као суштини театра, речи су И. Кораксић у најави своје редитељске критике савременог света, његове све веће отуђености, као и испразности „бесмисленог” живота коју препознаје у нашем савременом животу. Назив комада „Патафизика” потиче од Жарија, а Јонеско овај појам користи да би изразио своју разочараност учинком цивилизације. Рекло би се да је то и редитељкин кредо. Иначе, комад је сачињен од три Јонескове једночинке („Млада удавача”, „Сцена учетворо”, „Супруга братаница”) које обједињује идеја да су истанчан хумор и природна људска потреба за смехом алтернатива технолошком отуђењу. Све је игра и све је у игри, мушко-женски односи, опседнутост материјалним, мојина (својина), незрели родитељи и престарела деца, традиција и патриотизам, морал и неморал, социјални сталежи, а изнад свега, потпуно испражњен говор, приватни и јавни... Када из данашње перспективе сагледамо најављену премијеру, морамо се сложити – тачно, прецизно и визионарски...

Костимографиња је била Тамара Јовановић и својом креацијом упућује на спутавајуће конвенције одевања и на „конзум” свакодневице. Сценографија В. Флоре „Све за топли дом и породицу” и то са попустом. Све то зачињено добрим избором музике И. Кораксић. Може се играти у сваком простору – дадаистички театар и заиста велики искорак зрењанинског Позоришта.

На конференцији за медије, пред почетак сезоне, Ибрајтер је најавио, поред других комада, и комад И. М. Лалића „Херој нације”, иначе праизведбе, у режији Е. Савина и сценографији М. Табачког, као пројекат који би требало да буде „врх овогодишње продукције”! И, обећање је испуњено...

„Херој нације” је Савинов првенац у зрењанинском Позоришту. Овај Лалићев комад

је предложио сам Савин, уместо планираног Молијера, вероватно верујући својој редитељској идеји и способности да „анимира” глумачки ансамбл и своје сараднике. Има још један, важан разлог. Савин, наиме, сматра да је позориште дужно да коментарише стварност, да је проблематизује, духовито и уметнички релевантно. Тако ова представа иде у корак са временом, додао бих да је актуелна и данас, иако, нажалост није више на репертоару.

Комад говори о губљењу идентитета обичних, малих људи који постају конзументи лажи и истину, ону праву, замењују њом. За Савина је био занимљив сиже који има више везе са нашом стварношћу, а не толико са политиком. Дакле, Савинова идеја о „ангажованом” театру се претворила, од личне приче, у причу о медијима. Медији су, како он каже, оне злоћудне институције које су фабриковале много зла и мржње. Много су непријатеља произвеле у последњих 20 година у овој земљи и средини. Реч је о систематској производњи лажи. Ова је представа горка фарса, трагикомична. Савин поставља у центар анализе породицу која постаје предмет скривене камере, примитивизам и лицемерје у породичним и пријатељским односима, српском менталитету, као и обесхрабрујуће друштвено-материјалне околности. Градећи не пародичну, како би се очекивало, већ мрачну, препуну апсурда, гротескну ситуацију, створио је метафорички слој игре и значења текста. То му је, између осталог, омогућила и сценографија, његовог честог сарадника Миће Табачког, до извесне мере и реалистичка и стилизована и метафоричка. Када се, на крају, поново склопи фронтална сценографска петокрака, а компијске „професионалне” нарикаче наступе у новокомпонованом издању, показале се да читав комад плаче над кич Србијом, у каквој смо се затекли. Тако ова „иронијска драма” инвентарише духовно стање нације. Овде се сусрећу и мешају „реализације пројеката” и нарикаче, спонзори и гробари, а телевизија је естрадни командант параде. Сваки банални детаљ претвара се у вишеструки симбол и све то се претвара у уметност. Морали бисмо поменути, уз Савина и Табачког, костимографињу Ј. Бадњаревић, која је својим костимима дала „шлагворт” глумцима, као и глумце, без којих све ово не би успело. И наравно, све ово је примећено и од, како се то каже, „стручне” публике. Овом је представом зрењанинско Позориште после 45 година стигло и до Стеријиног позорја, али и до неколико других фестивала (Војвођанског, Јагодинског...) и „покупило” прегршт награда. И, ето, десила се

представа која је најављивана и какву прижељкује свако позориште, каса штих, како говоре стари прекаљени позоришни људи. Представа коју воли и „стручна” и „обична” публика.

Следећа премијера, овога пута на малој сцени, донела нам је још један добар потез Г. Ибрајтера. Тек примљене глумце ангажовао је, заједно са младим редитељем, дајући им тако шансу. Да, то је добро, тако се гради кућа, од темеља. А задатак је био и захтеван и провокативан, откривање нових и непознатих аутора. Дакле, млада екипа пуна ентузијазма. Предлог савремене пољске списатељице М. Мрочковске „Јустина, сестра моја...” је тешка прича о двоструком идентитету жене која је у једном интимно страшном тренутку одбила да опстане у сопственој кожи. До самог краја комада расплиће се психолошки чвор у који је главна јунакиња увезана, а у тешкој игри скривања и откривања главни терет носе младе глумице Сања Радишић и Весна Варићан. Оне су два лица несрећне жене која не уме и не жели да изађе из своје „црне тачке”. Како се комад игра на малој сцени, и глумачка средства морају бити минималистичка и искрена, одређена и простором и темом. Својеврсни катализатор драме је Миљан Вуковић, у улози др Брока.

Млади редитељ И. Вуковић одлаже коначан увид у проблем дајући простор за игру својим глумцима да публици представи Јустинин унутрашњи простор. На том путу води нас црвена Аријаднина нит коју Јустина компулсивно намотава, као и светло из фрижидера, или пратећа контраслика на ТВ екрану и, на крају, редитељско усаглашавање глумачке експресије у стишаном интимно-лирском тону. Костим је поверен М. Болозан, а сценски простор дао је В. Флора.

Овим пројектом Позориште је заиста успело да истражује и, што је најважније, добило је троје нових, добрих глумаца.

Четврта овосезонска премијера донела нам је још једног нашег класика, Симовића и „Чудо у Шаргану”, прецизно прочитаног и аутентичног. Редитељка се ослонила у својој поставци на писца и глумце и није превише експериментисала: „Симовић је своју поетику преточио у кристално јасне ликове и у јасно дефинисаној историјској одредници. Његови јунаци су људи на маргини друштва, али свако са својим сновима”, речи су редитељке Краљ. Тај Симовићев поетски реализам тексту даје извесну топлину и ишчашеност, а за ову режију та топлина је била важна. М. Краљ није потцртавала суровост, какву често срећемо у савременом позоришту, већ је заснивала своју режију на Симовићевом човекољубљу: „Док човеку не видиш рану, а свако је има, не видиш с

ким имаш посла. И кога ништа не боли, несрећнији је од оног ко има тешку рану”. Ова прича није строго српска, већ универзална, топла, људска, и редитељка се тим руководила. М. Краљ је радњу померила на периферију Београда, у кафаницу где свраћају локални јунаци, људи са маргина. Изнад њихових глава је платно на коме се види промена временских прилика, а стално пада киша, као да ће потоп – то је једино редитељско учитавање, врло успешно – небо као земљино огледало.

Ова режија доноси и питање: морају ли се велики комади српске драмске књижевности адаптирати према времену у коме се играју, јер време је управо оно што пролази, остаје оно што је универзално, топло, људско. Симовић има разумевања за своје „несрећне јунаке” и воли их као филантроп. То је била и идеја редитељке М. Краљ којом је инспирисала и своје глумце, који су нам донели неколико успешно остварених рола. Добар литерарни предлог, рекло би се, помогао је и редитељки и глумцима.

На крају ове сезоне видели смо представу коју је ово позориште дуго чекало, равно десет година, када је требало да буде изведена и када је текст био тек написан, још „врућ” као тема. Псеудоисторијску драму „Јелена Анжујска” Радослав Златан Дорић написао је 1995, Нушићеву награду за овај текст добио је 1997. године, а 1998. је био планиран, као и сада, као последња премијера (сезона 1997/1998). Дошло је до промена у Позоришту и пројекат је отказан. Међутим, задржаћемо се код Дорића још мало.

Дорић је омиљен редитељ зрењанинског Позоришта. У нашем је позоришту режирао седам драма и по томе је један од његових најпродуктивнијих редитеља. Донедавно се играо комад „Богојављенска ноћ” коју је пре неку годину режирао и ово је осма по реду Дорићева режија у нашем позоришту. Његове су представе биле врло успешне и радо гледане. Само да их наведемо: „Луда кућа”, „Велики маг”, „Власт”, „Артуро Уи”, „Између два воза”, „Скапенове сплетке” и „Богојављенска ноћ”. Толико је заслужио Златан, јер је „уградио” себе у ову позоришну кућу, коју је волео.

А сада о комаду, који се уклапа у идеју ове сезоне – трагање за сопственим идентитетом. Будући да је ово прича о нашим колективним заблудама и налажењу начина да се из њих изађе, потпуно је у овом тренутку одговарала предложеном концепту на почетку сезоне. Дорић каже: „Написао сам ову драму када је тумачење историје, нарочито у политичком говору, почело да прелази у комедију, па зашто се онда и ја не бих на тај начин поиграо са тумачењем историје”.

„Ништа није тачно, али је све истина”, каже његов краљ Урош. Ова самоиронична реченица коју изговара његов јунак означава позицију из које се Дорић (писац и редитељ) осврће, не на историју, већ на своје савременике и на то како ми себе разумемо, наспрам историје и, још више, наспрам садашњице. Прича са двора Немањића Дорићу је послужила као оквир за драматуршки механизам подесан за сваку демистификацију – наше очараности сопственом традицијом, наше самодовољности и самоважности и уплашености пред „великим светом”, готово фасцинираности тим светом. Све је ту: ближи и даљи „вековни непријатељ”, европска саблазан, непрестана „продукција историје”, показивање мишића... Јесмо ли нешто изоставили чега нема чак и данас, у тренутку када Позориште поставља овај комад? А све то уз смех, чак гротеску којом се Дорић наругао. Кома? Својим јунацима или нама?! У овом класичном позоришту, како то каже и сам редитељ, важну улогу има и сценографска и костимографска креација Весне Радовић и музика М. А. Расинског (иначе сталних Дорићевих сарадника). Глумачка постава је врло успешно изнела овај „тежак” задатак, и то је изведено „сопственим” глумачким снагама, јер је чак и гостујући глумац Д. Јакишић био некада глумац ове сцене. Радује и то што се Позориште, не одустајући од замишљеног концепта, одлучило за крај ове сезоне за комедију какву ретко имамо прилике да гледамо у позоришту данас.

Све у свему, добра сезона коју су употпуниле и друге представе које су на репертоару зрењанинског Позоришта.

Ову сезону Луткарска сцена нашег позоришта септембра је отпочела причом о Пинокију, по роману К. Колодија, коју је режирао уметнички саветник, у том тренутку још увек, Р. Миленковић, испитујући емотивне и дидактичке потенцијале једне од најигранијих позоришних прича у луткарским позориштима. У нашем је позоришту игран пре 30 година као марионетска представа. Р. Миленковић је овога пута, у мешовитој луткарској техници, поентирао у завршној сцени на испуњавајућој моћи искреног покајања. Иначе, ово је Миленковићев деби на Луткарској сцени. Редитељ је представу засновао на драмском лиризму и емотивном сазревању, да би на крају, дрвени Пинокио, заслужио право људско срце.

Доброта, саосећајност, топлина емоције одржавају свет. Ансамбл, доследан у реализацији, истичу се Ирена Тот, као Лисица и Мирјана Шајтинац као Мачак и носе представу. Драматург је Б. Хорват, а лутке је израдио Т. Фараго. Сценографију и креацију лутака потписује Ј.

Милић Златковић, док је за музику био задужен А. Симић.

Следећа премијера био је „Храбри кројач” Рожи Кочиш, у преводу И. Тот, а у режији Габора Шрамоа. Премијера, на српском језику, била је 29. септембра, а на Сцени на мађарском језику 26. октобра, чији је рад обновљен те поново имамо прилику да гледамо представе и на мађарском језику. Редитељ је И. Тот. Ауторска екипа представе на српском и мађарском језику је иста, сценограф, костимограф и креатор лутака је Ј. Бодор, док се за израду лутака побринуо Т. Фараго.

Гост из печујског луткарског позоришта Г. Шрамо у својој режији овог текстуалног предлошка Гримова бајке разграђује класичну структуру бајке те је гледамо је као представу у представи. Неке су сцене дописане, уводна и завршна и рађене су у реалистичком маниру живом глумом. Бајковите авантуре главног јунака уметнуте су као сан и реализоване класичним средствима луткарског позоришта, гињол маске и театар сенки. Срећан крај спаја обе приче у једну – живот награђује врлину, мудрост и преданост, не само у бајци. Костими Ј. Бодор, гошће из Румуније, дочаравају путујућа луткарска позоришта. Важан део представе је музика ансамбла „Селкиалто” у ренесансном и савременом маниру. Глумачки ансамбл предвођен је Кристианом Кардошом, који по први пут игра на српском језику. Остали глумци су у двоструким улогама.

И четврта премијера на Луткарској сцени ове сезоне ауторски је рад Ј. Царана. По речима редитеља, реч је о цепној представи, једноставној за играње и гостовање. Главни јунак је пас Трчуљак, а друштво му праве папагај Мића, мачак Жућа и господин Лаза. „У овој представи наставио сам са експериментима, што се види у сценографији, тексту и музици. Има доста сонгова који подвлаче радњу, лутке које пуно тога умеју, а текст је више као либрето, као нешто што може одлично да се анимира. Ова представа је изведена 'домаћим' снагама.” Ова урбана прича за малу децу говори о прилагођавању и сазревању унутар „породичног” круга.

СЕЗОНА 2008/2009. је отпочела, и даље, самосталним радом Г. Ибрајтера, без помоћи уметничког саветника. Тек у новембру 2008. на ту позицију доћи ће Анђелка Николић, али ће се задржати до краја актуелне сезоне, до септембра 2009.

Најављујући прву овогодишњу премијеру Ибрајтер је рекао да ће се ове сезоне Позориште на Драмској сцени бавити преиспитивањем вредносног система у друштвима као што је наше, друштва у транзицији, када се урушава један

вредносни систем који одлази у прошлост, а други није још формиран. У таквим друштвима све је могуће, па и трговина мртвим душама...

Тако је први пројекат на почетку сезоне (15. 10. 2008) Ибрајтер поверио још једном омиљеном зрењанинском редитељу, Љубославу Мајери. Мајера је одабрао једног класика Н. В. Гогоља и његове „Мртве душе” у драматизацији М. Булгакова. Поставка „Мртвих душа” Љ. Мајере је суштински тачна према писцу, али стилски померена ка гротесци. Ослањајући се, углавном, на драматизацију М. Булгакова, Мајера је у низу слика приказао ситне, преварантске душе које обликују ситни шићарцијски дух меркантилизма, а огромна је општа штета која се плаћа људским животима – то је идеја Мајерине режије. Он каже „овде је реч о потпуном колапсу моралних норми, тумбе окренутим вредностима и то се дубоко тиче друштва у коме живимо. То ме као човека брине, а као редитељ сам задовољан богатством гротескног материјала који Гогољ нуди за позоришну надградњу... Гогољовштина ми одговара за рад на сцени зато што је ту све хипертрофирано, погурано ка претеривању да би се уочила суштина, да буде сценски померено, мало надувано, да вуче ка гротесци, која је, међутим, суштински тачна и јасна”. Ка таквој је глумачкој креацији Мајера „погурао” и своје глумце. Али ваља рећи да му је у томе обилато помогао сценографски рад Ј. Валека, госта из Словачке (професора на Академији у Б. Бистрици), редукутивна, сведена на свега неколико детаља, али јаке симболичке вредности (посебно гробови помрлих сељака). Посебан допринос идеји Мајерине режије дају костими Јасне Бадњаревић, производећи незграпност јунака, телесну и духовну, како би Мајера рекао, „мала глава чува покварену мисао и слива се у хедонистичко тело, масу која се као амеба прилагођава сваком тренутном утицају”. Све то даје „оквир” глумцима за ликове, корумпиране, грешне на сваки начин. „Лаж и лицемерје се прихватају као нормално стање, дух и тело су корумпирани и свако од нас је део те општедруштвене гротеске”, каже Мајера, и напомиње: „За валидан естетски доживљај мора се дотаћи и рацио и емоција”, што постиже, нарочито у последњој сцени комада, која се може сматрати антологијском позоришном сценом, као што је она у сцени самоубиства у „Антигони” (рађеној баш у овом позоришту пре 10 година)...

Ваља напоменути одличну игру читавог ансамбла, уз гостујућег глумца Драгана Остојића, који је својом креацијом Пљушкина „освежио” једно репрезентативно издање нашег позоришта. Овом ће представом зрењанинско Позориште

бити поново заступљено на Стеријином позорју, али у круговима, као и на другим фестивалима од значаја.

Друга премијера ове сезоне била је плод интересовања за рад „у комшилуку”. Наиме, ангажован је редитељ из Пуле, Роберт Рапоња, који нам је донео комад „Крон – (п)лутајуће глумиште” познатог хрватског писца Б. Сенкера. Писац и редитељ понудиће нам занимљиву и „нову” причу о позоришту, његовој историји, о вечитој теми, не само позоришној, слободи стварања и слободи игре. А та игра зависи од господара новца и позоришне управе. Комад је карактеристичан по фрагментарној драматургији, што омогућава глумцима да искажу сав „сјај и беду” глумачког задатка, да певају, плешу и све то у различитим театарским и жанровским стилевима. Ликови су глумци и глумице, кабаретски играчи и певачи, управници, спонзори и наравно, Крон – господар времена, који одређује почетак и крај свега, па и игре. Прилично ново и ретко виђено на сцени нашег позоришта. Композитор је И. Поповић, кореограф Д. Аћин, сценографију је креирао И. Зупковић, костиме Д. Павловић, а дизајн светла Р. Стаменковић. Текст „плутајуће позориште мајстора Крона” добио је престижну награду у Хрватској – „Марин Држић” за 2006. годину.

Постдрамски текст Милене Богавац „Gamma Cas”, „песма на осамдесет страна”, како је овај текст окарактерисала сама ауторка, представљен је зрењанинској публици као трећа премијера ове сезоне, у режији Ирене Ристић. Иначе је ова премијера плод претходног договора на конкурс Покрајинског фонда „Борислав Михајловић Михиз”, када је текст „Балерина – Gamma Cas” М. Богавац стигао у наше позориште као део овогодишње репертоарске идеје „Откривање будућности” и афирмисања младих позоришних стваралаца.

Низом упечатљивих слика везаних асоцијативно и контрастно (углавном), а служећи се језиком симбола, редитељка је покушала да да „ментални” поредак у Србији и у свету, у личном и интимном (само)преиспитивању главне јунакиње, младе списатељице Аске. Ова асоцијативна проза дата је у полумонолошкој форми, што сећања, што дијалога између јунакиње и њеног алтер ега, плишане овчице. Тај драматуршки материјал је у овој редитељској поставци дат у низу скечева симболичке вредности, комбинујући их са ироничним видео-пројекцијама Л. Бодрже и Р. Вујаклије. Овом компликованом поставком редитељка наводи гледаоце да се упусте у игру препознавања и читања знакова и симбола, доводећи их до извесне

емотивне катарзе. Та игра препознавања не излази из оквира типолошки јасних и генерацијских општих места у доживљају ауторитета слободе, пролазности (одрастање – старење), усамљености и компјутера и компјутерских екрана које је обилато искористила сценографикиња З. Петров, поставивши велику белу кутију у центар овог „драмског збивања”. У њу улазе и излазе глумци, нестају и појављују се, све пропраћено музиком Ђ. Бранковића и костимом Ј. Михајловић (црно-белим) који прате траг Андрићеве приче о балерини овчици и вуку. Сложена симболика представе скројена за „савремени позоришни сензибилитет”, у потпуности се уклопила са овогодишњом репертоарском интенцијом неформалним позоришним приступима којима се жели „повратак” гледалаца који сада позоришту недостају (гледаоци између луткарске и драмске публике, како је, најављујући ову сезону, рекао Г. Ибрајтер).

А онда на крају сезоне (7. 4. 2009.) један Крецов комад у копродукцији са Битеф театром из Београда – „Како се прави Милка” у режији Жанка Томића. Ову социјалну мелодраму Ф. К. Креца, левичара и комунисте, видели смо као критику друштва. Главни јунаци комада, Хајнц и Ани, иначе радници у фабрици „Милка” чоколаде јесу и сами производ, као њихова црна „Милка”, друштвеног система, али и његове жртве. За њихову беду редитељ има разумевања, па је, из тог саосећања, претвара у мелодраму. Недаће долазе споља, а са човеком изнутра, све је у реду. Главни кривац за људске недаће је друштвени систем. Београдски глумац Данијел Сич игра Хајнца, а наша Наташа Луковић женски лик Ани. Костимографикиња је била И. Васић, а проблемом сценографије позабавио се сам редитељ.

Прва премијера на Луткарској сцени ове сезоне виђена је већ 1. септембра, будући да је припремљена крајем претходне сезоне. То је била адаптација текста (романа за децу) Угљеше Шајтинца „Ветрушкина ледина”, иначе његов први књижевни рад за децу.

„Пратим Угљешин рад, прочитала сам све што је до сад написао и очекивала сам да напише нешто за децу”, каже Ирена Тот. „Овај текст има толико лепих места која говоре о филозофији живота, не само тих малих бића која живе на ледини, него уопште. Зато је било тешко одабрати делове за адаптацију. ’Ветрушкина ледина’ је један мали скривени свет чудних животиња, где има љубави и мржње, стидљивости и дрскости, заљубљивања и бекства, опасности и циркуса, баш као у овом нашем великом свету. Али изнад тог веселог, просто дечије наивног света понекад се надвије злокобна тајанствена птица грабљивица,

Ветрушка (соко), симбол страха. Тад све занеми, јер страх је исти за све житеље ове мале планете”, објашњава И. Тот, чиме ју је „Ледина” инспирисала. Све се у овој представи лепо завршава, јер је У. Шајтинац тако хтео.

Креатор сценографије, лутака и костима била је Б. Василева, асистент сценографа Т. Фараго а композитор А. Поповић.

Децембра 5. дошла је на ред премијера Луткарске сцене на мађарском језику. Г. Шрамо радио је прошле године „Храброг кројача” у нашем позоришту, а овога пута је поставио на сцену „Чаробно кресиво” Х. К. Андерсена по драматизацији Р. Кочиш. „У Мађарској је сад популарно да се у представи комбинује више различитих луткарских техника. Имао сам у виду да се овде представе играју на великој сцени, па ће главне ликове ове бајке представљати велике лутке, у пуној величини глумца, а користимо и маске, као и плошне лутке”, каже Г. Шрамо.

„Трудимо се да сваке сезоне припремимо бар по једну представу на мађарском језику. ’Чаробно кресиво’, ево, играмо прво на мађарском језику, а касније ће изаћи верзија и на српском језику”, каже директор Г. Ибрајтер.

Аутор лутака и сценографије је А. Фазекаш, а музичку подлогу дао је Арко Трио, оркестар из Мађарске. Премијера овог комада на српском језику је виђена 3. фебруара.

СЕЗОНА 2009/2010. донела је нове проблеме о којима је у најави ове сезоне говорио Г. Ибрајтер. Смањење буџета је још претходне сезоне донело проблеме у продукцији, па је Позориште четири представе од десет реализовало преко суфинансирања, или су то били копродукцијски пројекти, или преко неког другог облика финансирања. Тако ће и продукција ове сезоне зависити у доброј мери од тога да ли ће Позориште успети да обезбеди и неке друге изворе средстава осим новца који добија од оснивача. Али, упозорио је Ибрајтер, тај облик финансирања није нешто на шта се Позориште трајно може ослонити. И то је, како ће се показати, обележило не само ову, већ и неколико наредних сезона рада нашег позоришта. То је утицало, наравно, и на број премијера, али, како ће се касније испоставити, и на квалитет виђеног и ове и каснијих сезона, што је, уосталом, Ибрајтер и најавио: „Прибојавам се да компромисна решења и ускраћивања могу довести до пада квалитета, а онда се поставља питање – да ли под тим условима вреди уопште радити? Када се узме у обзир најављена рационализација, лако је закључити да нас очекује тешка сезона”. Само да додамо да су по окончању ове сезоне Позориште напустили Г. Ибрајтер (септембра 2010) и Александар Богдановић (октобра 2010).

Дакле, сезону 2009/2010. отпочели смо Нушићем на дан Позоришта. Преиспитивање Нушића, 80 година касније, показује да се ствари ништа нису промениле. Напротив, преварена очекивања друштвене заједнице очигледна су и данас. П. Штрбац, редитељ ове нове поставке „Покојника“, одлучио се за промену жанра, претварајући комедију у сатиричну фарсу. Рез је оштар и јасан. На сцени су емотивно сучељени прељубница и преварени муж, а после тога интрига се одвија у фарсичном контрапункту. Сцена се поступно попуњава кулисама скоројевићког престижа, а на њој се смењују ликови окарактерисани у наказности својих поступака. Доле, у позадини, расте скаламерија пројекта „Илирија АД“ и, када коначно буде готова, биће то саркастични тријумф општедруштвене подлости наспрам усамљености немоћног појединца. Промена жанра променила је и „слику и тон“ комада. Сценографско решење дала је В. Штрбац, аутор костима је Д. Лаушевић, а музику је компоновао И. Бркљачић.

Овај, иначе последњи Нушићев комад, па тако у неку руку и тестаментаран, и после 80 година је актуелан. По редитељу, то је и комедија и драма, озбиљна драма упакована у комедију, која се са друштвеног становишта бави феноменом моралне проституције. Емпатијски пропитује друштво у коме је све на продају. „Два лоша убише Милоша, то нас непрестано прати и упропаштава; маса медиокритета руши сваког ко има талента, и на томе се етаблира...“, каже редитељ ове представе П. Штрбац, који је, иначе, редитељску каријеру започео на нашој сцени режијом комада „Пријатељство, занат најстарији“ (2001). Народ каже Марићу: „Идите ви у неко мирно место тамо у Европи, а ми ћемо некако да се снађемо и без вас“. И то нам се стално понавља.

Други, последњи, комад на Драмској сцени видели смо на самом крају сезоне (5. 6. 2010). То је била дипломска представа А. Вајда са новосадске Академије уметности. „Парке“ М. Хубача су заправо политичка драма, у форми љубавног трилера, са свеприсутним тајним камерама и прислушним уређајима који раде за неког нама незнаног. Пред гледаоцима се, из Бироа за праћење, прислушкивање и прикупљање података, разоткривају емотивни ломови ликова драме. А иза свега стоји манипулативна моћ „господара свега“. Господари се временом мењају, али све остаје исто. Усавршава се само техника. На тој је промени Андреа Вајда обликовала своју представу. Жртве пратимо уживо, на сцени, или „из пристојности“ у видео-снимцима и записима. Три главне јунакиње (парке – римске богиње

судбине) судбински утичу на субјекат који је „под контролом“, али су и оне саме контролисане и показују емотивне трауме и свој емотивни однос са жртвом коју оне саме контролишу. Ту се као гост, у улози опатице – кључарке затвора, појавила Гордана Ђурђевић Димић. У фокусу је све време љубавни заплет и љубавна тензија дата преко комбинованих класичних позоришних сцена и видео-записа, што представи даје недвосмислену политичку конотацију.

Ова сезона је на Луткарској сцени отворена 8. септембра премијером представе „Гускалица“, ауторским пројектом Ј. Царана, који је писао текст, режирао, смислио сценографију и лутке од натрон папира и сам их направио.

Игра почиње од шале и озбиљне прекорне реченице „Не би умео ни нацртану гуску да сачуваш“. Момак (Д. Михљевић) је гуску нацртао, а она је побегла са цртежа. У потрагу за нацртаном гуском кроз измаштан свет, сав од папира, умешаће се и неки измишљени створови. Нестала Гуска је у ствари зачарана девојчица Љубица. Момак је, наравно, заљубљен у Љубицу два цела лета и један зимски распуст, али је тешко то признати. Пољубац нас, ипак, доводи до срећног завршетка. Све ово лепо је упаковано у натрон папир. Натрон је основни сценографски материјал, а представи је дао необичан ликовни квалитет, нарочито у последњој сцени, када сто белих гусака играју у зачудној анимацији, уз Поповићев сјајан музички цитат.

Друга премијера, „Звезда луталица“ ове године виђена је марта 2010, а рађена је према тексту чешког писца Л. Шредеа, класика луткарства, у режији И. Тот. Иначе ово је римејк представе коју је пре петнаестак година на сцену нашег позоришта поставила Лиљана Ивановић Арсенов. Међутим, садашња представа потпуно је прилагођена сензибилитету нове генерације. „Она обрађује прелепу тему, помало сетну, али смо се трудили да наш комад буде весео и са срећним завршетком. Говори о усамљености човека на овој планети. Главни лик Звездан седи сам, међу толико милиона звезда, и не може да стигне ни до једне, јер су јако удаљене. Зато једног дана реши да стигне на земљу и пронађе пријатеље, што му, наравно, и успева“, каже редитељка И. Тот.

Ликови фино обликовани, добрим ритмом и богатим музичким звуком (А. Поповић) представа плени својом експресивношћу. Премијера овог текста, са истом режијом, виђена је и на сцени на мађарском језику (7. 5. 2010).

Важно је напоменути да су до краја календарске 2009. године две глумице завршиле рад на Луткарској сцени, Кристина Мирков је

отишла у више него заслужену пензију, а Татјана Рељин, након 24 године, напушта Позориште.

Ове године је, после 30 година рада у Позоришту, отишао у заслужену пензију и дугогодишњи руководилац Луткарске сцене Владимир Грубанов, а тек неколико месеци касније, 31. марта 2010. године, још две значајне глумице Луткарске сцене, Мирјана Шајтинац и Ирена Тот, такође одлазе у пензију. Тако је у следећу сезону 2010/2011. Позориште ушло знатно „ослабљено”.

СЕЗОНА 2010/2011,

као што смо већ и рекли, почела је новим мандатом Т. Паскаш, али и променама које ће обележити и ову и неке нове сезоне. Неке су представе које су до тада редовно играње, а биле су добре, скинуте са репертоара због одласка једног од кључних, за тај репертоар, глумца А. Богдановића, али је зато у

Татјана Паскаш

Позориште стигла редитељка која ће урадити прву премијеру ове сезоне (20. 11. 2010). Она ће убрзо, већ марта 2011, постати уметнички саветник и ту ће се задржати до фебруара 2013. године. То ће донети извесну „свежину” у раду Позоришта и управнице Т. Паскаш.

Дакле, сезона 2010/2011. је отпочела режијом Слађане Килибарда и то праизведбом комада В. Ђурђевића „Збогом, жохари!”. Редитељка је заједно са З. Петровим, ауторка сценографије, а костим је за ову представу припремила М. Сремац, док је аутор музике био М. Грујић.

Можда због теме и мотива преузетих од „Забрањеног пушења”, можда због младих протагониста, или због маркетинга, тек, прва премијера ове сезоне изазвала је изузетно интересовање публике (нарочито младих и оних „југоносталгичних”). Добили смо представу која погађа емоције, горчину и ожиљке које носимо од крвавог распада Југославије и „новог поретка” и формирања нових „држава”. Шта се то изменило осим државних граница? Готово ништа. Све је остало потпуно исто, као и тих раних деведесетих, сазнајемо из представе која је заснована на причи двојице тинејџера који „сазревају” у исто време кад „сазрева” друштвено политичка ситуација која води у пропаст. Све је било једно велико игралиште, а онда су се мале игре претвориле у „игре без граница”, које трају и данас. Текст говори о већ тада раслојеном друштву, где су деца руководиоца и политичара (као и они

сами) била привилегована, где је радничка класа обесправљена, а сиромашни клинци непожељни на буржујским забавама. Милиција је, и тада, корумпирана, а сви су сањали иностранство, Запад и богато друштво. Али национализам је довео до рата и убијања. У таквом су се окружењу нашла двојица тинејџера.

„За сам текст инспирацију сам добила приликом рада једног пројекта у Зеници, када сам дошла до музике групе 'Лету штукe'. Главни јунаци су скоро антички ликови, они у све улазе са срцем. Та утопија, одлазак на море, у ствари је одлазак у бољи живот”, каже редитељка комада, „а бољег живота нема за њих. Пишоња гине на крају, а читав заплет је око тога што је један момак Муслиман а други Србин и што се сви труде да им покваре пријатељство. Они ће ипак остати пријатељи. То је вредност представе”. Средињу, Сарајево уочи рата деведесетих, дочарао је (алузијом у самом наслову на музику тог времена) музички избор у којем се аутори „Лету штукe” из Сарајева, и даље, баве социјалним темама као и „Забрањено пушење”, сугеришући управо то да се, после крвавог рата, за неке ништа није променило. Чини се да је то основна идеја ове представе која носи извесну свежину, свежину младости коју су на сцену нашег позоришта донели млади глумци и, још увек, млада редитељка.

Другу премијеру видели смо на крају сезоне, јуна 2011. године, Стеријину „Злу жену” у режији Е. Савина и у сценографији В. Флоре, а костим је радила Л. Цвијановић уз помоћ И. Ивић. Аутори сценске музике били су чланови тамбурашког оркестра „Мелеми”. И јасно, свега две премијере ове сезоне, обистинила се најава Г. Ибрајтера да ће „смањен буџет” и „брига” о Позоришту донети и редуковани, скромнији репертоар у будућим сезонама. Позориште ће, већ од ове сезоне, почети да размишља о новим видовима финансирања.

Савин је, овог пута, одабрао једног Стерију – „Злу жену”. „То је заправо компилација више различитих комада Ј. С. Поповића на тему брачног пакла. Враћам се Стерији, јер је он један од ретких српских писаца који морају да буду на репертоару скоро сваке позоришне сезоне, и новим поставкама”, каже Е. Савин, образлажући свој избор: „Усудио сам се да Стерију прилагодим сензибилитету савременог гледаоца и неким мојим идејама – укинуо сам промену простора, променио редослед сцена... Централна идеја је злостављање – како се љубав преокрене у насиље”. Савин је тако променио приступ и иде до натуралистичке бруталности, при чему је сваки лик пажљиво изнијансиран и врло промишљено проблематизован. У оваквој концепцији,

редитељ је морао да се ослони и на моћ глумачке интерпретације и глумци су показали да су дорасли овом изазову.

Луткарска сцена је представом „Трапави змај“, по тексту М. Настасијевића, а у режији И. Тот, отпочела ову сезону 2. новембра. Представа духовита, у џез ритму, са мало персифлаже и друштвене ироније, с пуно осећања и позоришне преданости, прича нам причу о трапавом змају кога нико неће, а он је још и несрећно заљубљен. На крају, он ће ипак бити срећан што ће га пустити да буде макар кум на венчању принца и принцезе. Представа је ликовно опремила Б. Василева, инспирисана дечијом игром лего коцкама. Музику за комад је компоновао А. Поповић.

Као и сваке године, и ове године Позориште је припремило новогодишњу представу која је имала своју премијеру крајем децембра, а то је био комад под називом „Писмо Деда Мразу“, по тексту Ј. Царана, који га је и режирао, уредио сценографију и костиме и направио избор музике. Представа је рађена, као и раније, у две поставе, тако да је на овом пројекту био ангажован готово цео ансамбл Луткарске сцене.

Трећа премијера изведена је 28. априла 2011. године, и то је била чувена бајка браће Грим „Ивица и Марица“. Режија је поверена Сенки Петровић, иначе то је њена прва режија на Луткарској сцени, којом се наставља, надамо се, добро проверена пракса Луткарске сцене да своје глумце ангажује и као редитеље, и то врло успешно.

Млада редитељка је отворила тешку и болну тему занемаривања и злостављања деце. Наиме, она у својој адаптацији ове бајке (заједно са В. Николић) није изневерила познати сиже бајке, али је снажније изражена мотивација зла, као и добра. Зло се мотивише у окрутној себичности и слепој самодовољности јединке, а добро се изграђује у међусобној љубави и пажњи. Маћеха је иницијатор несреће, која каже „само сам ја важна“, и у том исказу је сажета сва бездушна површност модерног света, у којој су деца прве и највеће жртве. Отац, закупањен зарадом, која се од њега очекује, ништа не зна о злостављању своје деце. Зло се децом храни, као вештица из бајке, под маском. И она, вештица, сагледана је у светлу медијских манипулација, са лудилом као трајном и коначном последицом. Насупрот злу је љубав брата и сестре, њихова узајамна пожртвованост. Ту су пажња и нежност меко нијансиране, а снажно акцентована позиција жртвоване невиности.

А. Поповић и С. Ковачевић су изабрали музику за овај комад. Лутке, у стилизацији Ј. Милић Златковић, а костими А. Ледњак само су обогатили овај комад.

На крају ове сезоне ансамбл ће напустити Сања Микитишин одласком у СНП, тако да ће **СЕЗОНА 2011/2012.** почети у нешто измењеном глумачком саставу, што ће додатно отежати одржавање дотадашњег репертоара. На крају претходне сезоне Позориште је најавило и нове облике суфинансирања и као свог, испоставиће се, сталног спонзора и наредних сезона, директора и власника трговачког ланца „Гомекс“, Горана Ковачевића. На тај начин је директорка Т. Паскаш покушала да одржи какву-такву позоришну продукцију те је тако у овој сезони Позориште понудило три премијере на Драмској сцени.

Прва премијера одиграна је на малој сцени октобра 2011. и то је био комад хрватске списатељице Т. Штивичић „Не мо'ш побећ' од недеље“ у режији Слађане Килибарда, у драматургији И. Рипка, уз дизајн тона А. Ђука и дизајн светла А. Брустула. Сценографијом и костимом позабавила се сама редитељка. У оригиналу, тај текст је дефинисан као „монолог за две особе“, иначе дипломски рад Т. Штивичић. „Ја сам покушала да разбијем монолошке форме у дијалоге и да их пренесем у српски језик, уз помоћ драматурга И. Рипка“, каже редитељка поводом овог комада. У комаду је реч о исечцима из живота двоје младих људи. Упознавање, рађање љубави, свађе, растанак и поновни састанак. Историја једне љубави. „То је врло духовито писан урбан текст о типичним женским и мушким грешкама. Ситуације су антрополошке и публика ће се у њима свакако препознати, и то све генерације“, каже редитељка, образлажући своју редитељску поставку комада који још се увек игра. Млади глумци С. Радишић и Д. Карлечик удахнули су живот овом Штивичићкином комаду, који је иначе и Атеље 212 имао на репертоару коју годину пре ове зрењанинске поставке.

Настављајући у истом маниру, нова премијера „Плава соба“ Д. Хера, у режији Александра Божине, говори о најважнијој теми у нашем животу, љубави и мушко-женским односима. Хер тематизује ове односе у интригантним моментима, непосредно пре и непосредно после копулације, када се снага порива снажно меша са техникама манипулације да би до спајања дошло. Ликови су типизирани по животной доби, професионалном, друштвеном и брачном статусу и ми видимо како се манипулације статусно саображавају и тако у плавој соби маске падају и појављује се оголели живот. „Занимао ме је проблем маски које човек стално навлачи – са неким смо овакви, са другима онакви, као да немамо сталну личност“, каже редитељ најављујући своју поставку. Сценограф је била И. Десанчић, а костимограф М. Илић.

На крају сезоне, маја 2012, публика је имала прилике да види један од најпопуларнијих текстова руског аутора А. Кољаде – „Кокошка” у режији Бојане Лазић, која је била и аутор костима. Сценограф представе је био И. Васиљев, а сценски покрет креирао је Д. Кецојевић. Комад говори о петоро глумаца који раде у једном провинцијском позоришту. Необичан репертоарски избор! На сцени су, опет, љубави, прељубе, „сплетке”, лажи. „Али”, каже редитељка Б. Лазић „наша тема је промена, храброст и спремност људи да било шта у свом животу промене – да иступе из оног у чему се не осећају добро, и започну неки нови живот, неки нови посао, нешто ново што је чисто и што може да донесе нека нова искуства или неку нову љубав”. Кољадини ликови су уплашени од промена и, без обзира на сву трулеж и лажи у којима живе, они се не усуђују на промену и пристају да живе, преживљавају, јер је страх јачи од њих... Радња је смештена у Русију деведесетих, не постоји политичка паралела, али је социјални миље сличан нашем. Игра се у реалистичком маниру који у редитељском поступку, на крају, улази у надреално...

У јесен 2011. сезона на Луткарској сцени започела је премијером још једног ауторског пројекта Ј. Царана. За комад „Приче птице лажљивице” Царан је написао текст, припремио сцену и костиме и дао идејна решења за израду лутака (за то је био задужен Т. Фараго).

„Ово је прича о цвету који има пријатеља, причљиву птицу. Она се непрестано хвали својим авантурама, пуна је невероватних прича, тако и цвет пожели неку занимљиву пустиловину. Може ли цвет да оствари ту жељу и по коју цену... То је почетак наше приче”, каже редитељ, најављујући ову представу. „И овде сам испитивао могућности папира као учесника у представи”, објашњава своју редитељску идеју Царан, и наставља: „Постоји једна сценско-музичка форма која се, иако је веома стара, још негује у Италији, нарочито у њеним јужним деловима. То је кантасторија (cantastoria) или, у нешто слободнијем преводу, приче које се певају. Код нас то би било певање уз гусле, а у Италији то раде тако што испред публике поставе велики папир, на коме су, као у неком стрипу, илустровани догађаји о којима се пева. Ако је извођач само један, он и свира и пева, и показује илустрације”, и тако најбоље можемо објаснити редитељев позоришни поступак. Наташа Милишић, такође глумица Луткарске сцене, урадила кореографију за ову представу, а значајну улогу заузима музика А. Петровића и аранжмани и корепетиција Д. Михњевића. У

већем делу представе се и пева и свира „уживо”, што представи даје посебан сицилијански шарм.

А онда је дошла на ред новогодишња представа „Важне ствари и Деда Мраз”, рађена по тексту М. Пота Кољевић, а у режији С. Килибарда, којој је ово заправо прва режија у луткарском позоришту. У том првеначком раду имала је велику помоћ Д. Михњевића, члана луткарског ансамбла нашег позоришта. Сценограф, костимограф и креатор лутака је била Б. Василева, однедавно стални сарадник Луткарске сцене нашег позоришта. Аутор музике је био А. Костић, а кореограф В. Обрадовић. Светло је дизајнирао Р. Лацко, а видео радове припремио В. Живин. Премијера изведена 20. 12. 2011. године.

Иста ова екипа аутора је 10. јануара 2012. извела премијеру по истом тексту М. Пота Кољевић и у режији С. Килибарда „Важне ствари”. Овај комад афирмише доброту и осећај солидарности, као темељне вредности које су важније од материјалистичких побуда. Већ је речено да је ово редитељски деби С. Килибарда у луткарству.

Већ на крају претходне сезоне, обележене финансијским недаћама, јуна 2012. на чело куће долази дотадашњи заменик директора Ивана Кукољ Соларов. Она ће кућу водити до јула 2016. године, а најављујући ову нову, **СЕЗОНУ 2012/2013.** рекла је да ће

**Ивана
Кукољ Соларов**

у наредном периоду, профилисати свој репертоар тражећи одговор на питање шта театар може да учини за гледаоца који је, као и сам театар, такође у транзицији, од данас до неког бољег сутра... Позориште је на почетку показало спремност за копродукцијске пројекте, у тражењу ка богатијој продукцији ове, али и наредних година. Ово је само још један од начина како ће се превазићи проблеми финансирања Позоришта. Тако се, на почетку сезоне, на сцени нашао комад К. Голдонија „Слуга двају господара” као копродукција Будва Града театра, СНП-а и НП „Тоша Јовановић”, а у режији Б. Лијешевића. Уз редитеља, ауторску екипу су чинили драматург Ф. Шили, сценограф Т. Стојановић, костимограф М. Сремац, аутор сценског покрета В. Обрадовић и аутор музике А. Костић. Глумачка подела је разнолика, из неколико позоришта, а у насловној улози је Бранислав

Брстина, иначе Зрењанинац, коме је ово прво „професионално” гостовање у нашем позоришту. Зрењанинска премијера изведена је 15. октобра, на дан Позоришта.

„Поставка Б. Лијешевића, једног од најтраженијих редитеља млађе генерације, донела је дах Медитерана и у Зрењанин. Дуго је чекана и планирана сарадња са Б. Лијешевићем. Б. Лијешевић је требало, по ранијем договору да ради Клајстов 'Разбијени крчаг', али је због редитељеве заузетости пројекат одложен све до ове копродукције, а он се обавезао да у нашем позоришту, у некој наредној сезони, ради још неку представу”, каже одлазећа управница Т. Паскаш.

Ово је комад специфичне раздраганости комедије дел арте, по Голдонијевом рецепту, у којем се преплићу љубавни неспоразум са пословним интересима и трговачким спекулацијама, што није далеко од света у којем живимо данас. „Први пут сам се у редитељском раду сусрео са комедијом дел арте, и једна је могућност била потпуно одбацити тај образац, ако хоћете и мит, и тражити савремено значење и друштвени ангажман представе, некако је обући на начин како се многе представе данас одијевају, и мени је то деловало као лакши пут”, каже Лијешевић. „А тежи је пут био отварање ковчежића тих старих мајстора комедије, да видимо на који су начин радили...”, говори Б. Лијешевић, коме је умногоме помогла минималистичка сценографија Г. Стојановића и костими М. Сремац, а глумцима и публици да уживају у игрању и разигравању.

Друга премијера ове сезоне виђена је у децембру 2012. и она нам је донела комад Д. Ковачевића „Кумови”, у режији Љ. Тодоровић. „Имала сам благослов писца да се, у поставци, ослоним на властити сензибилитет и гледаоцима пренесем оно што је мој најинтимнији доживљај у овом тексту”, каже редитељка Љ. Тодоровић. Д. Ковачевић је у овом тексту на рубу црне комедије, на граничној линији између стварног и нестварног. А доказа за стварно и нестварно има у тексту. „Кумови” су прича о пропадању средње класе, криминализацији друштва и тривијализацији емоција, што је за глумце био лак задатак. Нашли су ту танку линију између реалности и заумности, честу у Ковачевићевим комадима. На крају остаје питање које и глумачка игра и текст остављају публици – шта је нормално у ненормалном свету?

Сценограф и костимограф представе била је М. Влајић, а аутор сонгова Е.Сакс.

„Реалисте” Ј. Кајго видели смо као трећу премијеру марта 2013. године у режији и адаптацији С. Килибарда, уметничког саветника Позоришта. Наиме, драма „Реалисти” Ј. Кајго

доживеће праизведбу у Зрењанину, пре него у Њујорку. Наиме, овај комад Ј. Кајго представиће њујоршкој публици савремену српску драму, по жељи И. Моргана, чија је њујоршка премијера заказана 11. маја у Позоришту „Here Art Centre” у Сохоу. Ј. Кајго, тадашња директорка Битеф театра, каже да има поверења у С. Килибарда и њену идеју комада. „Моја представа разликоваће се од њујоршке, где ће у првом плану бити критика либералног капитализма а ми смо узели верзију која више осветљава ово што се код нас дешава”, каже редитељка, и додаје: „У трци за успехом на друштвеној лествици јапи жртвује све, али зато и губи све остало, основне људске вредности, породицу и пријатеље”. Драма нас уводи, дакле, у свет либералног капитализма, састављеног од успешних и неуспешних. Протагонисти су људи који стварају новац за велике мултинационалне компаније, и за новац који је животни погонско гориво, при чему се поништавају основне животне вредности, пријатељство, љубав, материнство и савест. Или се прилагодиш, или испадаш. Скупи статусни симболи су све, а новац једини истински адреналински погон који их покреће и везује. То су, наши, домаћи јапији које ми не познајемо изблиза, али то ће бити реалност наше деце. Сценографија М. Јефтић, као и костим М. Сремац, опет је минималистичка, али чиста.

И на крају сезоне јуна 2013. праизведба словеначког аутора Евалда Флисара „Сутра ће бити боље”, у режији младог редитеља Марка Ђурића који је изабрао и музику. Сценограф ове представе била је М. Стојковић, а костимограф Д. Крлић. Кореографијом се, као и у претходној представи, позабавио Н. Громилић. То је комедија апсурда која се бави бесмислом система који окива човекову судбину. Драма се одвија, тамо, иза поларног круга, усред сибирске ледене пустиње која једе људе и где ноћ траје бескрајно, дословно и метафорички. А ликови су опет симболични, четворица судија, постављени да суде и пресуђују. Писац, али и редитељ, тематизују усрећитељски бесмисао социјалистичког система из којег смо тек, тако несрећно, изашли. Редитељ у жижу свог интересовања доводи готово све манифестације човековог ангажмана – уметност, рад, па и сам рацио. Све то нестаје у леденој пустињи „социјализма” – читај тоталитаризма. „Апсурдни систем меље људе, то препознајемо свуда око нас, у нашој свакодневици. Преостаје нам тек толико да своје мале, измишљене животне роле играмо и пронађемо 'своје лично лудило' како бисмо, некако, претурили дан”, каже редитељ М. Ђурић. Ко режира овај животни театар потпуног

и упорног апсурда, у коме је све привид, а само је пустиња стварна?

Луткарска сцена је сезону 2012/2013. отпочела премијером представе „Црвенкапа“, по тексту И. Бојовића. Класична бајка је преобликована, Бојовић својим специфичним римованим говором ликова поиграо се са постулатима бајке. Ликове је натопио животношћу препознатљивом за децу. Режију је потписала Б. Вујовић, и то је њена друга сарадња са зрењанинским луткарима. Костим, сценографију и креацију лутака је урадила, сада већ стална сарадница нашег позоришта, Б. Василева, која је својом ликовношћу и естетиком донела нешто ново, свеже, а опет функционално у свим сегментима свог ауторског рада. Највећа вредност представе су глумачка остварења Татјане Бараћ и Мирослава Маћоша. Они су сугестивни и тачни аниматори у овој драми, што ова верзија „Црвенкапе“, у Бојовићевој верзији, у суштини и јесте. Сценски покрет креирао је Н. Громилић, по први пут у нашем позоришту на Луткарској сцени.

Већ деценију уназад, зрењанински луткари организују посебну представу поводом новогодишњих празника. Ове сезоне, члан луткарског ансамбла Сенка Петровић направила је ауторску представу „Млади Деда Мраз спасава Нову годину“. Она потписује текст, режију, сценографију, избор музике, кореографију и дизајн светла. Ове представе се, традиционално, раде у две поставе.

Трећа премијера је виђена фебруара 2013. године, и то је било „Ружно паче“ по тексту У. Шајтинца, који по други пут сарађује са Луткарском сценом нашег позоришта и по други пут сарађује са редитељком И. Тот. Чувену бајку Х. К. Андерсена Шајтинац обликује по мери данашњег детета. Односе и мотиве драматизује из позиције дечака који све до самог краја није свестан да може да рашири крила и открије свет пун лепоте и могућности изван дворишта у коме се родио. Играју сви глумци Луткарске сцене, без скривања. Ништа се не скрива, ни глумци, ни сценска техника, ни реализација сценских промена. Музичка креација А. Поповића је постигла стилско јединство, а сценограф, костимограф и креатор лутака представе је, опет, Б. Василева. Користећи комбинацију природних материјала (трска, кукурузовина, дрво), она у потпуности испуњава редитељску замисао И. Тот. Громилић је поново ангажован као кореограф. На крају, цео ансамбл има формацију крила у лету, и то делује катарзично.

Последња премијера Луткарске сцене био је „Велики доброћудни цин“. Драматизацију

популарног романа за децу Р. Дала „The BFG (Big Friendly Giant)“ је урадила М. Деполо, а режију потписује Д. Тодоровић. Тодоровић већ две деценије успешно сарађује са нашим луткарима. Деполо је драматизовала роман успевајући да сачува превод Ј. Катић Живановић, који има снажан комичан карактер и подстиче интелект деце која прате честу игру речи. Тодоровић је у реализацији овог комада комбиновао класично луткарство, театар сенки и видео-анимацију и показао како различити медији могу, с правом мером, да се користе и у луткарском позоришту. Тако она осавремењује позоришни израз близак данашњој деци. Креацију лутака, костима и сценографије потписује Ј. Милић Златковић. Она се поиграва нијансама тамних боја и пропорцијама сценографије и ствара ручним дрвеним луткама, костимом и упечатљивим детаљима, слику и палате и пећине. Композитор В. Пејаковић је допринео атмосфери инструменталом и оригиналним сонговима. Редитељ остаје веран илузији коју ствара, до краја. Три цина, који се појављују једино као велике сенке, појављују се и на поклону као сенке глумаца.

СЕЗОНА 2013/2014: „Криза гура театар 'на тржиште', али ниједан театар не може да се развија ако само мисли на благајну, нити репертоарско позориште може да опстане бавећи се само артизмом, у непопуларном смислу те речи. Као народно, градско, репертоарско позориште морамо да балансирамо између жеље публике, уметничких потреба ансамбла и сопствених амбиција“, каже директорка И. Кукољ Соларов најављујућу ову сезону и оно што ће наметнути идеју којом ће се позориште руководити у креирању овосезонског репертоара. Финансијски проблем решаваће, и даље, новим копродукцијским пројектима и алтернативним изворима финансирања. Као донатора, и ове сезоне, позориште је представило Горана Ковачевића, чија компанија „Гомекс“ је овогодишњи добитник награде НП „Тоша Јовановић“, која је установљена (2006) за допринос и развој ове институције. Позориште је обogaћено и двојицом младих глумаца, тек свршених академаца, Зрењанинаца, Стефаном Јуанином, који ће по први пут у улози професионалног глумца заиграти на сцени нашег позоришта, и Дејаном Карлечиком, који се на овој сцени већ „одомаћио“, и играће, и даље, на овој сцени (играо и у претходним сезонама).

Сезона је почела премијером „Вечера будала“ Ф. Вебера, која је виђена октобра 2013: „За почетак сезоне определили смо се за наслов који ће нам обезбедити и добру гледаност и добре критике. У питању је, уз потпору нашег спонзора 'Гомекса', урнебесна комедија у режији Оливере Ђорђевић,

која је овакав један комад ('Иза кулиса'), врло успешно, већ поставила на нашој сцени. Надамо се да ћемо поновити тај успех", рекла је И. Кукољ Соларов, најављујући почетак ове сезоне.

Уз два нова глумца наше сцене (Стефана Јуанина и Дејана Карлечика), наступио је још један Зрењанинац, Саша Латиновић, али као гостујући глумац. Редитељка О. Ђорђевић је, најављујући овај комад, рекла: „'Вечера будала' је изузетно успешан и много пута превођен текст Ф. Вебера. Постоје и две филмске адаптације. Радња се дешава у кући успешног издавача Пјера Брошана који, уместо уобичајене забаве средом увече, доживљава фијаско. Он открива неке животне истине на прилично необичан и, за њега, непријатан начин. У тих сат и по времена, разлике између 'будала' и 'паметних' нестају, а једино што остаје јесте осећај да се ругање другима, злоба и надменост увек на крају обију о главу." „Овде, где се с мржњом и презиrom гледа на све што је другачије, где се сваком покушају промене одузима виза и укида боравак у овом 'рају на земљи', памет је заиста релативан појам", у нешто озбиљнијем тону каже редитељка, а још озбиљније додаје: „Паметни су, по свој прилици, они који умеју да проневере велики новац, а да их не ухвате; они који знају како да уновче своју припадност странци или националистичком покрету; они који умеју да своје одсуство укуса, талента и стила наметну као општи тренд на скандалозним домаћим ТВ станицама. Насупрот томе, будале су они који студирају факултете, полажу докторате, јављају се на конкурсе за посао убеђени да им веза није потребна, они који враћају новчанике нађене на улици, који мисле да су сви људи једнако вредни, без обзира на верску, расну, националну припадност или сексуално опредељење. У таквом друштву остаје нам само да се надамо да се, као у нашој представи, свака бахатост, злоба и окрутност ипак, на крају, обија о главу и да ће све доћи на своје место".

Сценографија Д. Радосављевић Миловић била је реалистичка, одговара овом булеварском театру, а костим М. Грбић „помаже" глумцима да „обликују" своје ликове. Музика И. Поповић дискретно прати радњу која је на почетку драмска, а завршетак у каламбуру.

Друга премијера ове сезоне виђена је крајем године, у децембру. „Редитељ Игор Вук Торбица довео је своју ауторску екипу која је била све време на пробама, па смо тако видели један необичан, тимски рад", каже Иван Ђорђевић, који тумачи лик Дон Жуана у истоименом Молијеровом комаду. Директорка И. Кукољ Соларов изразила је очекивања да ће представа имати дуг и успешан

фестивалски живот и да ће критици, као и публици, бити интересантна, јер је жанровски потпуно другачија од оног што је до сада виђено у овом театру. Овим су исказана нескривено велика очекивања од једног од најталентованијих младих редитеља у нашем позоришту данас. Видели смо Молијера који није баш Молијер, али и јесте. Молијер је био иноватор, као и наш млади редитељ који је овом поставком потврдио репутацију талентованог и маштовитог редитеља.

Глумачка екипа одлично је пратила редитељеву замисао, протагонисти Иван Ђорђевић и Дејан Дедић (к.г.) играју сугестивно и у реалистичком маниру, а остали с више промишљености и стилизације, али сви суптилно, у самоироничном отклону и са сценском сигурношћу која оставља јак утисак.

В. Стојановић, сценограф и костимограф представе, дао је упечатљив ликовни израз, ванвременски, а костим, женски – из Молијерове епохе, а мушки – бурлескна мешавина свега, од доњег веша до циркусских трикоа, отвара нове „игре значења". Ефектан је и рад композитора М. Марића и музичког сарадника В. Радосав.

Трећа премијера, представа „Она", копродукцијски је пројекат на нашој сцени, али је у ствари ауторски пројекат редитељке Мије Кнежевић и глумица Јелене Ђулвезан и Мине Милошевић: „ово је ауторски пројекат, настао по мотивима драмског текста 'Хана и Хана' Мире Перић Краљик и међусобним преплитањима текстова са женских блогова које смо уобличиле у драмску структуру". Радња ове приче је сукоб свести и подсвести. Свест покушава да разуме свет у себи и око себе, а подсвест се јавља из тамних простора и даје другачији одговор, опонира свести. Хана је жена тридесетих година и, након саобраћајног удеса, кренула је у потрагу за сопственим идентитетом. Ломи се, доживљава кризе и открива нове спознаје. Дан јој је од јутра до повратка кући преоптерећен изазовима које је у спољном свету морала превазићи, а испод тих слојева тривијалности појављује се други слој жудњи за сопственим остварењем, жене, љубавнице, мајке. Актерке су своју игру превеле у неку врсту мелодијске скаске, чију окосницу чине њихова тела, која се ломе стварајући сценске фигуре као метафоре унутарњих духовних стања. Оне су то врло успешно оствариле, откривајући прави идентитет жене. Заиста необична и успела представа за наше позоришне прилике. Нашла се, ова представа, и на 12. ТКТ Фесту 2014. године у Тузли.

Четврта премијера ове сезоне донела нам је једног Крлежу. „Никада се не бих упустила у

режију Крлежине 'Леде' да нисам била сигурна да имам достојну глумачку поделу", каже редитељка С. Килибарда, уметнички саветник нашег позоришта. А Крлежа је, чини се, данас актуелан више него икада. „Све што је Крлежа ставио на папир јесте визионарско, савремено, увек актуелно", наставља редитељка образлажући свој репертоарски избор. „'Леда' на директан начин прави повезницу између оног некад и овога сада. Данашњи неолиберални капитализам је на исти начин покварен као и некадашње буржоаско друштво. Оно са чим се сусрећемо у 'Леди' данас је толико очито и код нас: старлете које се удају за примитивне тајкуне који жваћу чачкалице, градови пуни преплаћених концептуалних уметника, а новинари пишу лажне текстове због пријатељства са тим истим тајкунима", каже даље, редитељка, образлажући потку на којој гради своју редитељску идеју. „У богатим салонима престоначких кућа и даље се испијају бутељке најбољег и најскупљег вина и немилице се троши кокаин у паузама бројних брачних прељуба. И све се то, као, не види, и не чује, и не зна. И онда све то, као бујица једног дана изађе на видело. Јер све је то неко снимао, прислушкивао, знао и чекао. Тајкуне хапсе, старлете губе 'каријере' и новац, а неки се убију, неки убијају...", рекла је С. Килибарда, и додала: „Овде говоримо о тешким темама, које се на сцени доимају лаким. Волела бих да успемо у намери да наведемо гледаоце на запитаност. Остали смо у загребачком оригиналу и, уз неке елементе модерности, покушавамо да задржимо тај 'прави крлежијански' драмски тон. У том је нашим глумцима помогла лекторка из Загреба Ивана Буљан Легати."

Тежак изазов за нашу глумачку екипу, уз једног гостујућег глумца, Бранислава Јерковића, која је, чини се, успела да изнесе оваквог Крлежу данас. Сјајни су костими Т. Радишић којој је асистирала Д. Крлић, као и функционална сценографија М. Јевтић.

И последња овогодишња премијера, пета по реду, виђена је на самом крају ове сезоне, јуна 2014. године. Она је плод труда и рада две глумице наше сцене, Снежане Ковачев Челар и Весне Варићак, које су на малој сцени поставиле (изрежирало се само) комад Љ. Лашић „Слободне жене балканске". То је комад о распаду земље, урушавању вредности и пропадању људи, грађен на контрапункту, од почетка комедиографске ситуације, до пуног трагизма у завршници. Глумице презентују сву дубину пада и слома који су доживеле, а који је и у искуству публике којој је овај комад намењен. Од грубе шверцерске спољашњости, до дубоке интимне драме кроз коју

пролази некадашња професорка (С. К. Челар); од јефтине проститутке, несуђене певачице, до наивног и чистог родољубивог убеђења, некад најбоље ученице своје школе (В. Варићак).

Као резиме овогодишње сезоне може се рећи: веома успешан покушај „одржавања" продукцијског ритма у веома тешким околностима, у коме је Позориште посегло за копродукцијским и мањим пројектима, али није недостајало ни разноврсности која је и најављена, као ни изазова. Часна и тешка борба.

На Луткарској сцени, која је, од одласка у пензију дугогодишњег руководиоца ове сцене В. Грубанова 2009. године, била без непосредног руководиоца, коначно је добила свог новог руководиоца, Т. Паскаш. Требало би очекивати да ће то побољшати рад ове иначе прилично снажне и самосталне сцене у оквиру нашег позоришта. Своју виталност Луткарска сцена доказала је овом сезоном, сређујући свој постојећи репертоар, при чему се ослањала на искусне „сопствене снаге".

Сезона 2013/2014. је отворена премијером обновљене представе „Бајка о Мајушку". Ј. Царан (један од двоје чланова оригиналне поставе) обновио је представу чувајући оригиналну редитељску поставку Србољуба Лулета Станковића. Тако нешто се не ради често. Имати на репертоару представу која у себи носи потпис и поетику Лулета Станковића је ексклузивитет на луткарским сценама Србије, па и шире. „Бајка о Мајушку" по тексту К.Новака је адаптирана прича о Палчићу. Са подмлађеним ансамблом, предвођена доајенима зрењанинске Луткарске сцене, Ј. Цараном и А. Драгаром, „Бајка о Мајушку" је међу новим гледаоцима, као и старијом публиком која памти негдашњу верзију, веома брзо постала омиљена и гледана.

Традиционално, на Луткарској сцени, друга премијера резервисана је за новогодишњу представу. „Новогодишња жеља" је прича о дечаку који жели да пошаље писмо Деда Мразу са само једном жељом – да у следећој години добије сестру или брата. У томе га „омета" Стара Година, али зато он има помоћнике који су сложено успели да причу доведу до срећног краја. Аутор пројекта била је С. Петровић, глумица ансамбла луткарског позоришта. Она потписује текст, режију, сценографију, костим и кореографију, а у избору музике Д. Михњевића, такође глумца ове сцене. И, опет, дупла глумачка подела. Играли су сви чланови ансамбла.

Трећа премијера вратила је још једну причу која је била радо гледана годинама. У питању је комад „Лутак неваљалко" Ј. Пера и Л. Спачила, у

адаптацији и режији, сценографији и костимима Ј. Царана. Д. Михљевић је одабрао музику за ову представу. Једноставна прича за млађе о борби добра и зла, финих луткица и злог Лутка.

Последња овосезонска премијера је била и најраскошнија представа Луткарске сцене, „Немушти језик или ништа без петлића”, по тексту М. Млађеновића, у адаптацији Н. Илић, режирао је Милош Јагодић. Наташа Милишић је, уз помоћ осталог дела ансамбла, глумачки водила причу.

Ове сезоне се Луткарска сцена ослонила на домаће снаге и то је показало да су улагања у ансамбл претходних година била оправдана. У ово доба економске кризе, када је улагање у културу доведено до минимума, овакав став Позоришта према ансамблу показао се далековидим и вишеструко сврсисходним.

СЕЗОНУ 2014/2015. обележиће и неке промене, додуше тек при крају сезоне. Досадашњи уметнички саветник позоришта С. Килибарда фебруара 2015. прекида сарадњу са Позориштем, а већ у марту исте године за уметничког саветника је именована редитељка Анђелка Николић, која ће се ту задржати до марта 2017. године.

Позориште је ове сезоне, нешто касније, децембра, изашло са првом овогодишњом премијером. На сцени је поново виђена Нушићева „Власт”, после 20 година, у режији Душана Петровића. И ова премијера је изведена уз помоћ, сада већ сталног, спонзора компаније „Гомекс” и њеног власника и директора Г. Ковачевића. Без помоћи спонзора, Позориште би тешко одржало свој репертоарски ритам.

Редитељ Д. Петровић најављује да ово неће бити „класичан” Нушић: „’Власт’ је недовршени комад и Нушић га је писао пред крај свога живота. У његовим списима је пронађено свега двадесетак страна текста, тек само први чин комедије у којој се може само наслутити како би се радња заправо развијала. Писац је, заправо, само задао тему и скицирао ликове... За мене је изазов да у Нушићевом духу направим целовито сценско дешавање”. Зашто власт као тема? На то питање Петровић одговара: „Власт је као тема веома инспиративна и код нас стално актуелна. Намера ми је да направим представу која ће по својој форми бити отворена, неки делови у њој никада неће бити фиксирани и глумци ће имати слободу да у сваком игрању нешто промене и импровизују, као у кабаретској представи или стенд-ап комедији. Иначе, у овој јубиларној години, Нушић је чест избор наших позоришних сцена и већина поставки су покушај да се Нушић прочита на нов начин”. Сценографију је радила М. Калабић,

костим М. Сремац, а музички избор је направио В. Агић и дописао речи за завршни сонг представе.

Редитељ је понешто дописао, померајући тако делимично жанр од комедије нарави ка кабаретској форми. У новом контексту, занимљив је лик министровог школског друга кога редитељ изводи на сцену у прологу. Ова сугестивна глумачка минијатура је упозорење за будућност и доноси нова значења која Петровић овом поставком отвара. Естрадизација Нушића је планска и намерна и директни је редитељев коментар свеопште естрадизације и државе и друштва.

Друга премијера, представа „Чудовиште”, виђена марта 2015, настала је по идеји редитеља Предрага Штрпца и тексту, који је по редитељској идеји, написала Б. Илић. Комад је редитељ нашао у Константиновићевој „Филозофији паланке” и „Франкенштајну” М. Шели. Иначе, Позориште је наручило овај текст и ово је била његова праизведба. Образлажући своју редитељску идеју, редитељ каже да је, служећи се структуром филмског наратива, испричао причу о „паланци у сваком од нас, оној која од најситнијих оговарања зна да прерасте у екстремизам и фашизам, о губљењу индивидуалности и сопственог идентитета...”.

Сценограф је В. Поповић а костимограф Д. Лаушевић. Композитор је била И. Поповић Драговић. У улози сарадника за сценски покрет појавио се Д. Карлечик. У представи је виђен и видео-рад Д. Удицког.

На самом крају сезоне, јуна 2015. године, виђен је још један Стерија, сада на малој сцени. Реч је о избору мање познатих Стеријиних кратких форми, комедија „Превара за превару” и „Волшебни магарац” и милобруку (ово је Стеријин термин) „Како је Винко Лазић пострадао од зле жене”. Редитељку, А. Николић, која је иначе од марта поново уметнички сарадник нашег позоришта, интересује утицај новца на човека, када га има и када га нема. Новац људе инспирише на превару, подстиче бескрупулозност, подозривост, убија поверење. На искушењу је свака племенитост, у свим друштвеним слојевима. Текст је препуштен вештини Јована Торачког и Драгана Ђорђевића, тандему из дуговеке и успешне представе „Емигранти” М. Мрожека. И они су, опет, врло успешно савладали „задато” штиво, у интимној атмосфери мале сцене. Адаптацију, режију и избор музике потписује А. Николић.

На отварању јесење сезоне септембра 2014. на Луткарској сцени премијерно је приказана позоришна представа „Побратим ветра”, за коју Ј. Царан потписује текст, режију, нацрте

за сценографију, лутке и костиме. Представа је инспирисана мотивима српског и словенског фолклорног наслеђа и враћа нас у време када су прича и звук древних инструмената још имали митску, творачку моћ. Ослањајући се на традиционалну форму бајке, Царан преноси поруку да је љубав најплеменитија човекова емоција и да снага пријатељства може да надјача зло. Гола сила није најјаче човеково оружје, већ је то љубав.

Цео ансамбл Луткарске сцене је ангажован у овој представи. Сугестивне интерпретације ликова и сонгови, плес, покрет и анимација лутака сливају се у неодољивом ритму у позоришну целину. Музика Милете Грујића је важан део представе. Стилски разноврсна и заводљива, она увлачи публику у игру. Ликовни елементи (сценографија, костим и лутке) стилски су обједињени средњовековном рустиком, преслица се претвара у овчицу, а снажан је утисак страшне шуме Невратимке.

На овом месту ћемо се задржати код редитеља ове представе, Ј. Царана, јер је он један од најзначајнијих чланова овог ансамбла. Он је глумац али, пре свега, био је и остао један од најдаровитијих редитеља, не само у луткарству за које се на крају и определио. Завирићемо у његову редитељску радионицу. Говорећи о овој представи, Царан каже: „Неки се данас гулама чак подсмевају. Укратко, ова представа покушава да врати гусле, гајде, фрулу и бубањ на место које им по заслуги припада. Све то кроз причу о заљубљеном момку, који задобије своју љубав управо помоћу тих инструмената. Музика има сопствени језик и његова примена је за мене посебан изазов, како са занатске, тако и са поетске стране. За ову су представу потребна нека предзнања те то проширује спектар публике од 7 до 77 година... Садржај је одредио и овог пута форму. У представи има преко 15 различитих простора кроз који пролазе јунаци. Зато је декор морао да буде лак и покретљив. Искуство са папиром као сценографским материјалом помогло ми је да све проблеме некако решим, дајући папиру нову улогу. Натрон папир се показао лаким, издржљивим и податним за уметничко обликовање. Задатак за моје колеге глумце прилично је захтеван, али, то већ сад могу да кажем, представа ће бити спектакуларна. У представи има око 50 музичких нумера и тај део представе уредиће М. Грујић и Д. Михљевић. Кореограф ће бити Н. Громилић. Десна рука и први помоћник у раду на представи ми је С. Петровић и секретар режије и асистент и глумица у представи.”

Друга премијера ове сезоне била је редовна новогодишња представа „Крадљивац поклона”, опет у режији Ј. Царана. Овога пута креацију

лутака потписује Т. Мачковић, а музику Д. Михљевић.

Трећа овогодишња премијера виђена је фебруара 2015. године и то је комад по тексту М. Депенло „Зећ, корњача и компанија”, у режији Д. Тодоровића. Помоћник редитеља био је Д. Михљевић, а креација лутака и сценографије поверена је Ј. Милић Златковић. Аутор музике је В. Пејковић, помоћник сценографа С. Никач, а помоћник у изради лутака Т. Фараго.

Четири Доситејеве басне узете као литерарни предлог, прерадила је М. Депенло. Кад зећ, у трци са корњачом, стекне предност, он реши да „вишак” времена потроши забављајући се у позоришту. Гледа мелодраму о цврчку и мраву, па кад му и то досади иде, у биоскоп, где гледа „Лисицу и гаврана” као вестерн и „Два овна на брвну” као оперу. То је оквирна прича, а кроз њу се провлачи лик новинара који интервјуише протагонисте. Екипа је уиграна, до сада је више пута успешно сарађивала са Тодоровићем, који је у нашем позоришту режирао десетак комада. Анимација је истанчана, а игра духовита. Редитељ је гледаоце прошетао кроз позориште сенки, оперетски штимунг вестерн...

Четврту премијеру, виђену маја 2015. године, режирао је Олгица Трбојевић Костић. Она је и аутор текста и изабрала је музику за представу „Бајка О...”. Аутор за сценографију, костим и креацију лутака је Б. Василева, а лутке је израдио Т. Фараго.

Екипа из куће, је добро уиграна, језик представе буфо, написали га и измислили Тања, Данило и Олгица, направили свој речник и међусобно комуницирали тим језиком (чак и СМС порукама). „Ова идеја кувала се 6-7 година. Идеју сам испричала У. Шајтинцу. Он ме охрабрио, и касније помогао у драматуршком уобличавању у текст, причу о две оловке и Оливеру и Оливери, њиховом лутању кроз емоције и првом проналажењу и освешћивању о оном за чим трагамо читавог живота – љубављу”, објашњава редитељка представе.

Најављујући СЕЗОНУ 2015/2016. директорка И. Кукољ Соларов рекла је да је мото ове сезоне „Човек је човек”: „И када остане без посла и када остане без домовине и када је сам, човек је човек и када је непријатељ самом себи или неком другом човеку.” Како се чини, то је тачна најава овогодишње позоришне продукције. Прва премијера „Прсо” – иначе прайзведба савременог француског драмског писца Ремија де Воа – поверена је О. Ђорђевић, са којом је наше позориште имало успеха, пре свега у жанру водвиља, као што је и овај комад.

„То је, у ствари, занимљива комбинација жанрова у којој има свега, од социјалне сатире, преко водвиља, па све до црне комедије, апсурда и фарсе”, каже редитељка. „На шта је све човек спреман када остане без посла? Вишкови запослених и откази нису весела тема, али Реми Де Во проблеме, ипак, сагледава са ведрије стране. И моја поставка иде тим, веселијим путем”, објашњава редитељка. У представи игра „стара” постава редитељке О. Ђорђевић – иста она која је играла и претходни њен комад „Вечера будала” на сцени нашег позоришта. Уигран тим.

Сценограф и костимограф представе је Д. Радосављевић, а музику је бирала редитељка. Кореограф је А. Кулешевић.

И овај комад је на почетку спонзорисао Г. Ковачевић, директор и власник „Гомекса”, компаније која последњих година редовно помаже позоришну продукцију. Премијера је изведена октобра 2015. године. „Тема, нама и данас блиска и позната, озбиљна. Али, земља у којој живимо је, већ дуго, све само не весела”, каже редитељка и наставља да објашњава свој „порив” да ради комедије: „Дати људима разлог за смех, макар и на сат и по времена, за мене је племенита мисија.” О позоришној беспарици, будући да је и сама у управи суботичког позоришта, она каже: „Беспарица у култури и образовању није нимало случајна. У оваквим друштвима, као што је наше, те ствари се веома планирано спроводе. Кад имате необразовану и корумпирану владајућу структуру, коме су потребни образовани, стручни грађани који мисле својом главом? Мислим да су све нас овде одавно појеле 'Фарме' и 'Парови' – ми, који се још како-тако копрцамо, само одлажемо тренутак када ћемо схватити да је и тај рат одавно изгубљен, па – као и остатак оних са некупљеним дипломама – кофере у руке, па у Канаду или Нови Зеланд”.

Нова премијера, виђена новембра 2015. године, показала је да копродукцијски пројекти нашем позоришту, уз мала улагања, доносе велику корист. У питању је комад једне од најуспешнијих драмских списатељица млађе генерације, Милене Марковић, „Шине” (2002), који је наше позориште реализовало у сарадњи са СНП-ом из Новог Сада, у режији Душана Мамуле, коме је ово прва режија после дипломске представе. У мешовитој глумачкој екипи, састављеној од глумаца почетника и искусних глумаца из зрењанинског Позоришта и СНП-а, видели смо „ново читање” овог комада који се успешно већ изводио у другим позориштима (ЈДП). „Пред нама је скоро бруталан исказ о изгубљеној генерацији, баченој у рат у Босни. Ово је ново преиспитивање ратне трауме

која још увек баца дугачку, црну сенку на све нас и данас”, каже млади редитељ Д. Мамула.

Глумачка игра је брутална и потресна на моменте сирова. У првом плану су млади, јер на њиховој страни је невиност, а из другог плана делују мешетари и профитер, ускогрудост и лицемерје. Сви увезани у јаку причу. Ликовна опрема сведена упућује на глумачку игру и причу о младима, њих четворо, од адолесценције па до тренутка кад постају људи, све до њиховог страдања. Радња је смештена у деведесете, у време рата који „нисмо водили”. Међу млађим протагонистима су двојица наших глумаца, Зрењанинаца, Стефан Јуанин и Дејан Карлечик, иза којих стоји већ неколико успешних сезона. Сценограф представе је В. Савић, а костимограф Т. Сићевић. Сценским покретом бавио се Д. Карлечик а избором музике М. Марковић, И. Секулић и Д. Мамула.

И на крају сезоне, трећа, а могло би се рећи трећа и четврта овогодишња премијера, која је виђена марта 2016. године. Био је то један рани Брехт и комад „Човек је човек”, писан 1926. Комад, и сам Брехт, показали су изузетну виталност и после 90 година. Редитељ је, иначе још увек уметнички саветник у нашем позоришту, Анђелка Николић. Сценограф Б. Чакширан, а музика, аутор Д. Адић уз сарадника М. Ронто. Комад је подељен у две „епизоде”, по редитељској, како ће се испоставити, оправданој идеји. Први пут у историји српског позоришта представа ће бити играна у две епизоде. Прва је заказана 13. а друга 20, а обе, заједно, биће одигране 27. марта. Ово „парцелисање” текст је добро поднео јер, ни по замисли Брехта, епски театар се не ослања превише на фабулу, већ на сопствену жељу да наведе гледаоца да рационално реагује на радњу коју види на сцени, да препозна зло у друштву и, оно што је најважније, покрене публику да нешто у том друштву промени сопственим ангажманом. А. Николић гради своје две „епизоде” овога текста баш са том намером. Зар то није сам Брехт? Рекло би се – паметно и тачно ишчитан текст.

Кроз причу о енглеској колонијалној војсци у Индији, говори се о вечној људској бруталности и спремности да се човек одрекне сопственог имена и идентитета зарад пуког опстанка, неколико цигарета или флаша пива. У помало хипертрофираном тону, али то је прича савременог човека који се одриче свега „свог” и одлази за бољим животом некуд где он није више он. Или, не мора ни да оде, довољно је да остане и трпи „стоички” све животне недаће, улагује се јачима и моћнијима да би „преживео”. Ово је испитивање граница докле човек може и увек нас изненади чињеница колико то човек може. Јер, „Човек је човек”. Заиста одлична транспозиција

Брехт-театра у наш савремени друштвени контекст и онога што писац тражи, да позориште буде политичко, деилузионистичко, отрежњујуће, промишљајуће, критичко, програмско, антиратно. А, оно, наставиће се... одговара колико епском театру Бертолта Брехта, толико и бескрајним ТВ серијама које нас „закуцавају” за мале екране, и претварају у пасивне конзументе „индустрије забаве” која нам дарује заборав.

Гари Геј је од сиромашног лучког радника, добровољном заменом идентитета, постао Цераја Џип. Изметнуо се ради ситног ћара, да би на крају заборавио и сопствено име. Губљење идентитета и ментална болест, по Брехту, главни су разлози мењања човека, како би (п)остао човек. Пандан Геју, кога игра Иван Ђорђевић, јесте лик Леокадије Бегбик, војне кантинерке, која од жртве постаје мучитељ (Џингис Кан), изгледа само зато да покаже „заразност” економске стабилности. И тако велике силе освајају мале, то гледамо у директном преносу данас и овде код нас. Иначе то зову неоколонијализмом, али без бруталне силе. Мада ни она, или претња њом, некад није наодмет. Леокадија је (пра)Мајка храброст, у настајању. Тумачи је Ј. Шнеблић.

„Бити свој, бити ја” – реклама коју ми данас гледамо и живимо, из ове перспективе делује крајње цинично, али овде реклама, као и код Брехта, управо разбија ту илузију. „Одабрали смо дело које је живо и актуелно, а адаптирано кроз серијал, јер је тешко замислити да данашњи гледалац седи у позоришту три сата. Радња показује како неки догађаји, нарочито сурови и екстремни, утичу на мењање личности. Након прве премијере, епизоде, предвидели смо да се гледаоци изјашњавају шта желе да гледају у 'другој епизоди', чије играње следи следећег месеца. Желимо да привучемо што ширу публику”, каже директорка И. Кукољ Соларов.

Сценограф представе, или боље речено простора, Б. Чакширан радио је у нашем позоришту сценографију за „М-70”, М. Стојковића, у режији М. Бенке (1998).

На почетку ове сезоне, Луткарска сцена нашег позоришта радила је комад „Плави Петар”, по тексту Ђ. Урбана, а у преводу, адаптацији и режији Емилије Мрдаковић. Почетну идеју комад дели са бајком о ружном пачету. Није лако кад си различит, обележен „погрешном” бојом. Ту само врлина помаже, и знање. Ружно паче ће порастати у предивног лабуда и пронаћи ће своје јато. Техником штапних плошних лутака, редитељка је осветлила и други план представе који се очитује у сценографским решењима и костимима

Б. Василеве: књиге, знање и учење. Неке неправедно зовемо „штребери” и „бубалице”, или неприлагођени „чудаци”. Кореографија тој игри иде у сусрет, а ауторке су О. Ковачевић Црњански и И. Степанов. Трећи план представе чини зов далеких мора и авантура. Музика В. Агића Аге даје боју и саосећајност, а сонгове је написала М. Растовић. Премијера је изведена 12. децембра 2015. године.

У новогодишњем термину видели смо представу „Ледена љубав”, коју је наше позориште опет поверило С. Петровић. Она је аутор сценографије, костима, избора музике и кореографије. Комад је први пут изведен 19. децембра, а извођен је током новогодишњих празника.

Марта 2016. виђена је трећа премијера рађена по мотивима романа „Моби Дик” Х. Мелвила, под називом „Песма белог кита” у режији Атиле Антала, који поред Л. Курјачког потписује и драматургију. „Желео сам да направим представу са морским мотивима и, прочитавши чланак о усамљеном киту који комуницира на различитој фреквенцији од свих осталих китова, одлучио сам се. Ту су представљена два света, свет људи и свет морских животиња. Они се понекад срећу, али су њихови сусрети махом несрећни”, каже редитељ и, образлажући идеју, додаје: „Тражили смо начин како да визуелно и глумачки и аудитивно створимо две различите целине и то смо постигли разноликошћу лутака и различитим луткарским техникама. Морски свет је добио звучно много изражајнију слику од људског – китови певају, морска бића певају, њихово је окружење обележено несвакидашњим звуком, а свака је сцена обележена на различит начин, визуализацијом или музичко-кореографским сценама, а понекад разигравањем односа између лутака и аниматора/глумца”.

Редитељ је и аутор музике, док креацију лутака потписује Р. Ференци, кореографију С. Петровић, а музички сарадник био је Д. Михљевић.

Иван Француски

Нова **СЕЗОНА**, календарске **2016/2017.** године наметнула је нове професионалне изазове како глумцима и уметничким сарадницима обе сцене, тако и управи Позоришта. За директора је јула 2016. именован Иван Француски. Стварајући у условима све сложенијег културног и економског амбијента, НП „Тоша Јовановић”

настоји да одржи онај ниво продукције који ће репрезентативно представљати све сегменте театарске уметности, али и да, по могућству, направи искорак у правцу постављања понајпре у односу на себе процењиваних и вреднованих нових стандарда у домену сезонских извођења. Следећи и даље такве интенције, Драмска сцена је већ при крају сезоне 2015/2016. ушла у пројекат обележавања јубилеја 400 година од живота Вилијама Шекспира (1564–1616), планирајући дана сцену постави позоришни класик „Ромео и Јулија”. Куриозитет овог позоришног читања представља редитељ Никола Завишић. С обзиром на његов уметнички профил који употпуњују оригинална сценска „онеобичавања” („Разбојници”, Шилер) и транспозиције значења драмских радњи, једног временског и просторног одређења у друго, могли смо очекивати „новог” Шекспира.

Завишић је Шекспира прилично скратио, понешто и прерадио, ту и тамо можда дописао, али у самој суштини Шекспира није изневерио, иако је изменио визуру представе, а ево и зашто: „Жеља ми је била да се пре свега обратим младој публици и да Шекспира приближимо сензибилитету генерација рођених у 21. веку. Нисмо ишли у епоху, него смо се потрудили да у окружењу савременог костима, мобилне сценографије, гротескног оружја за забаву (пиштољи и пушке 'на воду') у намерно муњевитом ритму и брзој монтажи, прикажемо смисао љубавног заноса са једне стране, и бесмисао глупости и мржње са друге стране”, каже редитељ Никола Завишић. И Шекспир није ништа изгубио од своје младалачке свежине, напротив, добио је. Јер, Завишић инсистира на вечној и вечитој нежности ове теме, на претпоставци да драстично измењен цивилизацијски оквир, који се огледа у брзини и динамици, заправо ништа суштински не мења у узвишености младалачке љубави. Том брзином створио је актерима довољно слободан амбијент за сценске враголије, претежно усмерене ка физичком „приказивању” узбуђености и сукобљености светова, генерација и предрасуда.

И на крају, изненађење које је Завишић најављивао, крај је промењен. Јулија дотакне Ромеоа док испија отров, он је угледа живу, загрле се и срећни и насмејани устају са одра. Није Завишић променио крај, него је фокус гледалаца са овог света пренео на други ниво, тамо где Ромео и Јулија настављају да се воле, гледајући из свог света на уплакане родитеље и суграђане.

За сценографију били су задужени Ж. Пишкорих и В. Савић, костим је уредила М. Сремац, сц. покрет Д. Карлечик, а аутор музике је Г. Симоноски.

Друга премијера, Н. Кољада и његова „Бајка о мртвој царевој кћери” виђена фебруара 2017. године као копродукцијски пројекат, у режији Наташе Радуловић, довела је на нашу сцену четворо младих глумаца. Они играју ликове које везују очај, бесмисао, неоствареност, недостатак перспективе. Прљава, запуштена жена, животињоубица, професионална курва, наредник и мигрант, али и ситни капиталиста који у потпуности одговара друштвеном кодексу, заправо су исти на базичном нивоу, сву су људи, сви имају исте потребе, тежње и стремљења да буду вољени. Та потреба је насушна потреба и припадницима маргиналних слојева друштва. Да би је задобили, приморани су да користе сурова средства и залазе у насиље и криминал. Без задовољене потребе да буде вољен, био он наказа или не, човек ће бити непотпун.

Млада глумица Теодора Ристевски добила је награду за улогу у овој представи на међународном фестивалу „Кољада представе” у Екатеринбург. Освежење наше позоришне сцене.

И на крају, наручени комад за крај сезоне. На иницијативу претходне директорке И. Кукољ Соларов и уметничке саветнице А. Николић, које су успеле да заинтересују ауторе (Штикс/Лијешевић) за драмски потенцијал борбе радника „Југоремедије” и „Шинвоза” за своје фабрике, стигао је овај сценски пројекат, који је, на крају, само на нивоу симболике везан за „Зрењанин”.

„Представа за предмет узима догађаје из недавне прошлости, али и наше садашњости. Вријеме приватизације похарало је земљу горе и перфидније него ратови и богате, индустријске градове претворило у олупине, љуштуре на издисају, празне каросерије на точковима”, објашњава Лијешевић своју редитељску идеју, и наставља: „Фабрике које су храниле стотине хиљада породица препуштене су најстрашнијем дозвољеном лоповлуку и девастацији. Све оно што смо добили у наслеђе од очева који су градили земљу сурвано је у благо, погажено, испљувано, понижено, ишибано. Остале су пусте хале, погони, зарђале капије да свједоче о славној прошлости и нама који нисмо знали да њене тековине прихватимо и носимо. У тој пустоши сада се рађа клица побуне. Јер питамо се – треба ли не дирати неправедни систем и поредак ако не видимо други пут и ако више не можемо без оних који се на наш рачун силно богате, али нам барем понекад добаце нашу одавно зарађену корицу хлеба? Ко је праведан? Онај ко страда покушавајући да спасе друштвену својину, друштво и сам град, или онај који страда покушавајући да заштити себе и сачува постојеће стање? Ако и један и

други страдају – шта да се ради? Ова представа покушава да схвати шта нам се то догодило и како да садашњост не прихватимо као судбину, не узимајући ниједан конкретан примјер нити конкретан град, представа тражи узрок и матрицу пропадања и у центар збивања доводи до јуче изгубљеног, а данас већ побуњеног човјека. Ако борба доноси још веће страдање – треба ли се и онда борити? Можемо ли се не борити када је борба једини доказ да смо живи и има заводљив укус и мирис револуције? Као и љубав без граница, о којој такође говори ова драма, јер побуна је увек у трансгресији: политичка, друштвена, емотивна и сексуална. Неизбежна је када дође спознаја и пређе се тачка неповрата.”

Редитељски приступ Б. Лијешевића је брехтовски. Он у савршеном ритму повезује и комбинује натуралистички сценски и глумачки образац, фронтални говор са отворене сцене, говор парола и погађа гледаоца и на нивоу идеје и емотивно. Глумачка екипа је нашла веродостојан израз у овом Лијешевићевом концепту. Сонгови су унели снажне емотивне акценте.

Радња представе одвије се на огољеној сцени В. Савића, опремљеној само понеким реквизитом симболичке вредности – на крају прави натуралистички приступ. На сцени је „стојадин” – симбол „радничког луксуза и успеха” у наступајућој борби за правду. Костим (Д. Крлић) и музика (Ј. Попржан) само употпуњују редитељску идеју.

Ова сезона нам је на Луткарској сцени донела тек две премијере. Традиционалну новогодишњу представу је радила Олгица Трбојевић Костић по тексту М. Д. Вуковића „Новогодишња цака у циркусу мусака”. Њен музички сарадник био је Д. Михљевић, а играли су глумци наше луткарске сцене. Премијера је изведена 18. децембра 2016. године.

И друга премијера, марта 2017. године, изведена је по тексту, режији и сценском покрету Иване Кораксић. Дизајн лутака, костим и сценографију за ову представу је урадио Ф. Јевтић. Ово је, по идеји редитељке И. Кораксић едукативна представа за децу од 2 до 7 година. Представа „Кућа бројева” подстиче једноставно учење бројева кроз игру и песму. Негујући еклектичан приступ позоришту, редитељка комбинује глуму, луткарско позориште, анимацију објеката, жонглирање и покрет. Она посебно води рачуна о потребама и сензибилитету најмлађе публике, која прави први прави сусрет са позориштем и настоји да садржајем и формом испуни очекивања и закупи њихову пажњу. Ритам музике, ритам покрета, ритам жонглерских образаца омогућава

деци лакше усвајање првих десет бројева и њихов однос. Кроз песму и игру воде нас Петра и Тристан, а у „кући бројева” живе Бројко и Азбука, два блесави и живахна бића која помажу нашим малим пријатељима да оживе свет бројева.

Важно је да кажемо да је ове сезоне (фебруара 2016) Јован Царан, један од најстаријих чланова глумачког ансамбла и врло успешан редитељ Луткарске сцене, отишао у пензију. Но, надамо се да ће Царан и даље наставити да сарађује као глумац и редитељ, са својим позориштем.

Наставак оваквог тематског концепта, какав смо имали и претходних сезона, у новој позоришној сезони биће рад на представи која ће уједно бити први од четири пројекта планираних у **СЕЗОНИ 2017/2018.**

Али, планови су нешто измењени због реконструкције феојера позоришта, па се испоставило да је ово био двогодишњи продукцијски план. Од првобитног плана, четири премијере по сезони, Позориште је морало, оправдано, да одустане. Тако су, ове сезоне, рађене две премијере на Драмској сцени, већ најављени Дарио Фо и Тенеси Вилијамс.

Прво је виђен комад Д. Фоа, фебруара 2018. године, „Немам да платим нећу да платим” у адаптацији и режији М. Јагодића. Сценографкиња и костимографкиња је била Б. Василева, а композитор Г. Ленђел. Аутор кореографије била је Д. Араповић.

Дарио Фо, левичар по убеђењу, упечатљиви је представник политичког позоришта. Многи су га сматрали најсубверзивнијим писцем Италије. Дошао је, својевремено, чак и у сукоб са Силвијом Берлусконијем када је овај био на челу Италије. У образложењу Нобеловог комитета, Фо је добио награду јер је „шибао власт и враћао достојанство пониженима”. И у овом комаду Фо обзанајује злоупотребе и неправде у друштву и показује како се оне могу ставити у ширу историјску перспективу. На тим идејама почива и зрењанинска представа, весела, смешна, а критикује власт и систем који функционишу тако што узимају од сиромашних и дају богатима.

Стигла је представа у брзом темпу, примерених глумачких стилизација, по мери публике која се лако може препознати у Фоовим преплетима невиних, наивних и увек преварених. Заплет водвиљски једноставан, а типизирани ликови нам дају јасан друштвени оквир: традиционалне породичне вредности, ауторитет актуелног поретка, утицај цркве, спрега власти и капитала, диктат корпорација, политичке манипулације...

Друга премијера ове сезоне виђена је марта 2018. године, и то је комад „Трамвај звани жеља“ који је поверен Лилијани Ивановић, некад сталном редитељу нашег позоришта. Тешку смесу љубави, страсти, насиља, предрасуда, лицемерја америчког Југа, коју носи текст, Л. Ивановић је добро штриховала и тако оснажила мотивске линије које у драмску жижу стављају однос мушкарца и жене у свету који није женама наклоњен. Тако смо добили драмску целину коју гледалац препознаје као своју свакодневицу. У центру су два женска лика, две сестре, које живот меље, док се мизогинија укоренује у односима и приликама које се успостављају.

Зрењанинском поставком мелодраме „Трамвај звани жеља“ Л. Ивановић донела је глумачки тријумф ансамбла који игра овај комад.

Из раније наведених разлога редукована је и продукција на Луткарској сцени. Тако је ове сезоне рађена само једна премијера и то „Весела кућа“, по тексту С. Пешића у режији И. Тот, дугогодишње глумице и редитељке Луткарске сцене нашег позоришта, која је за своје глумачке и редитељске креације добила бројне награде на домаћим и иностраним фестивалима. Њени сарадници на овој представи били су као сценограф, костимограф и креатор лутака Б. Василева, а музику је радио чест сарадник нашег позоришта С. Поповић.

„Сада услед недостатка новца и слабије продукције, више немамо четири премијере годишње, него једну-две, тако да се практично боримо за опстанак. Међутим, то није случај само у нашем позоришту, него и у свих седам луткарских театара“, објашњава Т. Паскаш и додаје да је зато значајно то што се ове године Фестивал професионалних позоришта Војводине вратио у Зрењанин и што то подиже оскудну културну понуду овог града и ставља га у жижу интересовања целокупне позоришне јавности.

И ове године је „Гомекс“ био главни спонзор наше позоришне куће.

Драмска сцена је у **СЕЗОНИ 2018/2019.** изашла са три премијере. Прва премијера, дуго најављивана, била је заиста огромна новина за зрењанинско Позориште. Доласком на чело НП „Тоша Јовановић“, директор Иван Француски је желео да уради нешто што досад није рађено у зрењанинском Позоришту. Одлучио је да на позоришну сцену постави јединствену, романтичну причу о његовом настанку. Дивна прича о љубави богатог Зрењанинца према лепој пештанској глумици због које он гради позориште у Зрењанину (тада Великом Бечкереку), најзад добија свој епилог. Љубав је крунисана браком, а Град добија прелепо позориште.

„Одлучио сам да зрењанинском Позоришту подарим оно што сам сматрао да позориште таквог реномеа, са таквом историјом, мора да има – печат, грб и химну! Зато сам се одлучио да ово дело буде урађено у најкомплекснијој драмској форми, у форми мјузикла“, каже директор Иван Француски. „Наравно, изазов је био огроман и зато сам се потрудио да одаберем најбоље сараднике за тај подухват. За писање текста ангажован је Игор Бојовић, а драматизацију је урадио Жељко Мијановић. Режија је поверена Владимиру Лазићу. Тако је настао мјузикл ’Било једном у Банату’, први мјузикл зрењанинског Позоришта. Специфичност овог мјузикла јесте и то што по први пут у једној представи зрењанинског Позоришта заједно играју глумци Драмске и Луткарске сцене“. Редитељ о свом раду са нашим ансамблом каже: „Ангажовање на овако великим пројектима, у којима учествује на стотине сарадника, јесте замашан посао. Сарадња са ансамблом била је на високом нивоу. Истовремено смо стварали драмску, певачку и кореографску структуру, а можда је управо држање под контролом неколико паралелних токова било изненађење за зрењанински театар, који се први пут сусреће са таквим изазовима. Чак је и за мене ово био изазов, јер је све рађено без лиценцног рада, тако да смо све морали из почетка“.

Мјузикл захтева пун ангажман глумаца и велику концентрацију. Није у питању потпуна реконструкција историјског догађаја, већ прича има и своју бајковиту црту и изазов је био приближити публици причу стару скоро 200 година, када су и само позориште и глума били другачији, и то у новијој форми мјузикла остати у духу епохе.

„Све се дешавало у освит буржоаске револуције 1848. године. То је друштвени ангажман, а са друге стране је економска стварност, уз све оно што мучи мала места. Велики Бечкерек тог времена био је паланка слична стотинама других паланки, а ми смо се фокусирали на оно што мјузикл тражи – интимне, фаталне љубане приче, велике ломове. Бавили смо се личним судбинама и тиме како заправо један случајни сусрет може да одигра важну улогу у животу једне паланке“, каже редитељ образлажући идеју којом се руководио у свом раду на овом, за зрењанинско Позориште, замашном пројекту.

Дочаран нам је дух времена, прилике у Монархији и социолошки контекст, банатски сељаци који славе жетву на свим овдашњим језицима, провинцијална и племићка господа, бечка и пештанска, а и бечкеречка, путујуће глумачке дружине, а у заплет уплетени безобзирности власти, каријеризам,

конвертитства и невиност без заштите. Други део представе се уобличава у мелодраму, љубав младе глумице и младог инжењера који житни магацин претвара у богату, барокну позоришну салу.

Н. Адемовић, композитор и аутор музике овог мјузикла, својом музиком прати све токове радње, док је текст за композиције написао Ж. Мијановић. Глумци су врло упечатљиво представили читаву галирију живописних ликова. Њихова је игра допуњена плесним нумерама кореографкиње М. Церовић, а плесни студио Зрењанин испунио је захтеве жанра. Костими В. Поповић представили су епоху и друштвени миље. Сценографија Ф. Јевтића, скучена малим простором, за овакав пројекат сведена је на неколико сценских детаља. Све је то редитељ В. Лазић сложио у чврсту драмску целину, рекло би се врло успешно. Почетак сезоне, 19. октобра, врло успешан – виђено је нешто чега на нашој позоришној сцени раније није било.

Јануара 2019. године, виђена је још једна добра представа, али на малој сцени. По мотивима приповетке И. Андрића „Злостављање“, у адаптацији драматурга М. Сеничић, млади редитељ Момчило Миљковић је на малој сцени поставио овај комад.

„У овом Андрићевом делу више ме је занимала тема, него сама приповетка. Нисмо хтели да представу започнемо као што је у приповеци, него смо направили уводну сцену у којој главна јунакиња делује срећно. Она нам је била потребна да бисмо приказали развој и пад главног јунака, Андрије Зерековића, који прелази пут од финог и дарежљивог мужа до психичког злостављача“, објашњава своју редитељску идеју Момчило Миљковић и додаје: „Свуда око нас живе неке жене о којима не знамо много, не знамо шта им се дешава у четири зида, шта трпе и чему су изложене, а ми их често, због неупућености, осуђујемо. Аница је у браку третирана као 'ниже' биће, које не може да појми 'пословни' и доминантни 'мушки' свет, и принуђена је да сваке вечери слуша/гледа како њен криви човек и вечерњи монструм исправља свет“.

„Она трпи психичко злостављање које је некад теже од физичког“, рекла је Наташа Илин, која тумачи лик Анице, а Драган Ђорђевић о лику који игра каже: „Драго ми је што у својој дугој и успешној каријери оживљавам један овако комплексан лик. 'Злостављање' је приповетка која у себи садржи невероватну текстуру и слојевитост и изазива осећај страхопоштовања и за читаоца и за глумца. Игру сам базирао на пасивној агресији, која се дешава између Андрије Зерековића и његове супруге, где у литератури постоје разна психолошка објашњења за тај феномен. Алфред

Адлер каже да је то воља за моћ, а по Фројду је то нагон смрти. Та пасивна агресија доминира код слабих и несигурних људи, који немају сигурност у спољном свету, те свој поремећај исказују код куће, где постају сасвим други људи и на тај начин лече своје комплексе“.

Искрена емоција глумаца, иначе неопходна на камерној сцени, даје посебну драж овој, доброј, представи. Највећи режисерски захват је увођење трећег лика, алтер ега Андрије Зерековића, Аничиног Мефиста, кога тумачи Стефан Јуанин. Њему је поверено да тумачи Аничину пројекцију свога одсутног мужа. Њене муке нису ништа мање кад Андрија није код куће. Она га види и верно доживљава чак и кад он није у кући. А онда га види и у његовом присуству. Тај демон насиља прогања младу жену стално и Јуанин је одлично урадио задатак који му је поверен. Сценографија М. Трифуњагић је сведена, представља добар оквир за глумачку игру, као и костим Б. Василеве.

На Сретење, 15. фебруара 2019. године, Указом председника Републике Србије НП „Тоша Јовановић“ (Зрењанин) одликовано је Сретењским орденом другог степена поводом 180 година рада за нарочите заслуге у области културе за Републику Србију! Овим поводом, директор Иван Француски је рекао: „Изузетно сам поносан и почаствован што сам из руку председника Републике Србије Александра Вучића примио највеће државно признање за изузетан допринос култури, а посебно у позоришној делатности“.

Трећу примијеру ове сезоне видели смо марта 2019. године. Био је то „Командант Сајлер“ Б. Михајловића Михиза, у режији и драматургији Николе Кончаревића. Овај Михизов текст поново је покушао да „прочита“ наш млади редитељ (комад изведен у Београду, 1977, у режији Јована Коњовића) и то ново читање било је засновано на увођењу наратора који саопштава биографске податке и дидакалије драме као измишљену биографију Вилхелма Сајлера, и тим поступком повремено отвара 4. зид. Ово је требало да донесе „онеобичавање“ комаду, али је ишло у смеру историографске метафикције, линеарно, и није захватило саму структуру драме, коју је као главни недостатак овог комада означио још П. Волк. Тако није избегнуто присуство аутора, који и даље лебди изнад ликова комада. Редитељ остаје у равнима текста који показује како механизми уништавајуће идеологије односе победе са својим лажним стварностима, али ту лажну стварност он није успео сасвим да разобличи.

Сајлеров прави идентитет открива се као срамна пукотина у нацистичком идеолошком бићу и порозност нацистичког тоталитарног система,

када истина провали. Подсећа на трагички мит о идентитетским трагањима (Едип) и заблудима и зато је могла бити боље искоришћена. Деконструкција је могла да се појави као моћан концепт за приказивање стварности какву обликују тоталитарна друштва путем политика, медија, уметности и историје. То би исправило драматуршке недостатке текста, а представу учинило бољом, адекватнијом савременом позоришту. Најбољи део су, ипак, глумци, који су остварили живе и пластичне ликове држећи се и оваквог редитељског концепта.

Сценограф представе била је М. Вучковић, а костимограф Б. Василева.

Ове сезоне, као прва премијера на Луткарској сцени, појавила се представа по тексту Србољуба Станковића „Царски певачи”, у режији, адаптацији, сценографији, костимима и креацији лутака И. Тот. Премијера је виђена новембра 2018. године, а представа је рађена и на мађарском језику. Ово је, иначе, обновљена представа која је до сада вишеструко награђивана, први пут постављена 1999. Овом је представом, иначе, обележена и последња сарадња са великим Лулетом Станковићем, који је започео режију комада, да би је довршила И. Тот.

Трећа премијера је у ствари новогодишња, традиционална, по тексту М. Вукотића „Куда иду старе године”, у режији Л. Ивановић. Сценограф и костимограф је Б. Василева, а аутор музике Д. Михљевић.

И четврта премијера је „Дивљождер – или зашто не желим да одрастем”, комад о вршњачком насиљу који је ауторски пројекат Ј. Царана, који је аутор текста, редитељ, сценограф и креатор лутака, док је за музику био задужен Д. Михљевић.

„Ако прихватимо чињеницу да су бајке створене као једна врста помоћи при разумевању света током одрастања, онда би и у стварању луткарске бајковите приче требало да поштујемо то начело”, објашњава редитељ Ј. Царан. „У бајкама се користе метафоре и алегорије, понеки бисер који би уз мало воље требало открити и разумети. Моје се представе могу описати са мало речи, тако је и са овом. Наслов је ‘Дивљождер – или зашто не желим да одрастем’ и у њој се расветљава оно што зовемо ‘вршњачко насиље’. Истражили смо све што се о том проблему може сазнати. Ова прича је, на срећу, дошла у руке правих мајстора заната – зрењанинских луткара. Без њих се не бих усудио да започнем овако захтевне задатке какве сам смислио за ову представу. Они ће извести оно за шта сам ја до јуче мислио да је немогуће”, хвали своје сараднике Ј. Царан. У припреми представе су учествовали и ученици ОШ „Вук Караџић”.

Рад зрењанинског Позоришта у ових 13 сезона обележила су тешка транзициона времена и тешки материјални услови, и то двоструко. Нови облици сарадње (копродукције) и нови облици финансирања отежавали су рад и функционисање Позоришта, с једне стране, а са друге пружали Позоришту неисцрпан избор тема за репертоар у ових 13 сезона. И, морамо то рећи, Позориште је некако одолело изазовима времена, потврђујући смисао постојања овакве једне установе у Граду, и не само својим постојањем и репертоаром, већ и својим ангажманом успешно бранило дигнитет позоришне уметности. Поред тога, Позориште је било домаћин најстаријег позоришног фестивала у земљи (Фестивал професионалних позоришта Војводине), заједно са градом оснивачем, најпре 2002, а затим шест узастопних година, од 2005. до 2011. године, да би се Фестивал у протекле две године вратио у Зрењанин и значајно обогатио удео Позоришта у културној понуди Града. Представе које је Град могао да види често су биле и најбоље представе наше (српске и мађарске) позоришне продукције, што је проширивало „провинцијалне” видике града и претварало га у позоришни „центар”, отварајући и „разарајући” провинцијални простор и град чинило Градом.

Када смо код фестивала, ваља рећи да су тако „оворена” врата Града увела и наше Позориште у игру са конкуренцијом у „великом позоришном свету”. У ових 13 сезона наше је позориште учествовало на бројним фестивалима, а на многим је и награђивано. Иначе, ова монографија садржи податке о наградама и награђеним појединцима у посебним одељцима на крају сваке позоришне сезоне, и то засебно, за обе сцене, али ћемо овде поменути само неке фестивале и гостовања које сматрамо важним за репрезентовање зрењанинског Позоришта: „Антигона” (режија Љ. Мајера), која је Позоришту већ донела бројна признања, играна је у Стобију (Велес, Македонија, 2007) на међународном фестивалу античке драме, као и на фестивалима у Зволени (Словачка, 2007) и Темишвару (Румунија, 2009); у Лођу (Пољска, 2006) је играна „Четврта сестра” Јануша Гловацког (режија Р. Миленковић); „Јустина, сестра моја...” (режија И. Вуковић) такође је учествовала на фестивалу у Зволени (2008), а „Херој нације” (режија Е. Савин), после 45 година, наше је позориште одвео на Стеријино позорје (2008), као и на неколико гостовања у Словенији и Хрватској, већ у првој години играња; „Мртве душе” у режији Љ. Мајере поново отварају врата Стеријиног позорја 2009; „Крон – (п)лутајуће глумиште” (режија Р. Рапоња) игра се у Румунији (Сибиу, 2009), а неколико година узастопно (2011–2013)

Е. Савин са својом „Злом женом” и Б.Лијешевић са „Слугом двају господара” одводе зрењанинско Позориште на многа друга фестивалска гостовања (Нушићеви дани, Фестивал Петар Кочић, Вршачка позоришна јесен, Театар фест, Будва Град театар...); „Збогом, жохари!” (режија С. Килибарда), „Сутра ће бити боље” (режија М. Ђурић) и „Не мо’ш побећ’ од недеље” (режија С. Килибарда) настављају иначе одличну сарадњу са позориштима у Словенији (Цеље и Копар 2011, Крањ 2014, Цеље 2016), а култна камерна представа „Емигранти” Славомира Мрожека (режија Д. Торбица) гостује у руској Републици Карелији (2014); представа „Зрењанин” (режија Б. Лијешевић) је 2018. проглашена најбољом представом на 78. фестивалу професионалних позоришта Војводине, а зрењанински Шекспир „Ромео и Јулија” (режија Н. Завишић) омогућава Позоришту да поново игра у Зволени (Словачка, 2019); напоследку, 2019. зрењанинско Позориште са својим мјузиклом „Било једном у Банату” (режија В. Лазић) по први пут игра на сцени Позоришта на Теразијама у Београду.

Врло жив и успешан живот имале су и луткарске представе зрењанинског Позоришта. Поменимо само неке које се издвајају по освајању награда на најзначајнијим фестивалима (Фестивал професионалних позоришта Војводине, Фестивал професионалних позоришта лутака Србије, „Позориште Звездариште”, „Златна искра”, Лут Фест у Источној Сарајеву...): „Корак по корак” (режија Д. Тодоровић), „Тврдоглаво јаје” (режија Ј. Царан), „Ветрушкина ледина” (режија И. Тот), „Гускалица” (режија Ј. Царан), „Трапави змај” (режија И. Тот), „Приче птице лажљивице” (режија Ј. Царан). Поред тога, зрењанинска Луткарска сцена наступа са својом сценом на мађарском и „Храбрим кројачем” (режија И. Тот) у Печују (Мађарска, 2012), а „Песму белог кита” (режија А. Антал) игра са преводом на мађарски у Бекешчаби (Мађарска, 2018). Такође су живе позоришне везе са Источним Сарајевом и Бања Луком у Републици Српској (БиХ), где Луткарска сцена последњих година добија бројна признања.

И још само по која реч о овој монографији. Као прво, желели смо да се након читања ове монографије стекне објективан суд и оцена рада Позоришта у ових 13 сезона и зато смо се уздржали од личног суда, чак и онда када је он био више него позитиван, колико је то било могуће. Зато смо у представљању рада Позоришта дали велики простор редитељима и њиховим сарадницима и томе шта су они намеравали да ураде са својим представама. Суд о томе шта су урадили препустили смо објективном суду (одељци са награђенима), а у монографији ће се такође наћи

и текстови стручне критике о представама нашег позоришта.

За крај, ипак, и неколико личних запажања. Град чини градом, осим других установа културе, можда превасходно позориште. Мислимо да би брига Града, оснивача, морала бити конкретнија, јер ни у најбогатијим друштвеним срединама позориште не може само да се издржава и препустити позориште „тржишту” значило би препустити га улици. Упркос здруженој помоћи спонзора, то није трајније решење и никако не води у уметност, а камоли у велику уметност какву бисмо желели у нашем граду. С друге стране, године транзиције и продукцијске Сциле и Харибде су натерале Позориште да се понекад бави и тржиштем, што је довело до губитка квалитета и квалитетне позоришне публике. У неговању квалитетне позоришне публике и отварању и проветравању нашег културног простора може много да помогне то што смо домаћини Фестивала професионалних позоришта Војводине, надамо се на дуге стазе, али то никако није довољно. Позориште би, можда, могло да учини, уз помоћ Града, нешто на оживљавању рада аматерских сцена и алтернативних омладинских сцена у нашој средини. Пре свега због неговања своје публике. Јер, публика се негује у граду превасходно квалитетом. Оно што нам недостаје јесте публика између Луткарске и Драмске сцене, омладинска сцена. То је будућа позоришна публика и стога треба отворити простор за њу. Уосталом, нека добра искуства, попут рада „Драмског студија”, кога је донедавно водио Милоје Буца Ивановић, а наследила га Весна Варићак, речити су примери за то. Бар десетак полазника тог студија данас су професионални глумци, широм наших позоришних сцена (Сомбор, Шабац, Зрењанин...).

И за сам крај, речи захвалности свима онима који су, директно или индиректно, својим радом и помоћи, инспирисали настанак ове монографије. Посебну захвалност упућујем Љиљани Баиловић, Зорану Славићу, Игору Бурићу и многим другим новинарима који су предано, својим критикама, пратили рад нашег позоришта једнако дуго као ја, али као гледалац. И, наравно, уз посебну захвалност, морам да истакнем да је за настанак ове монографије, једнако као и ја, а можда и више од тога, заслужан Иван Трифунагић. Без њега ова монографија не би била оно што се надамо да ће бити и за читаоце, извор информација и објективног суда о раду Народног позоришта „Тоша Јовановић” у протеклих 13 сезона.

Драган Рајачић

61. SEZONA
2006/2007.

ДРАМСКА СЦЕНА

(432)

Антон ПАВЛОВИЧ ЧЕХОВ

ВИШЊИК

Превод: др Зоран БОЖОВИЋ
Редитељ: Радослав МИЛЕНКОВИЋ
Драматург: Барбара ХОРВАТ
Сценографија: Јурај ФАБРИ
Костимографија: Јасна БАДЊАРЕВИЋ
Избор музике: Радослав МИЛЕНКОВИЋ
Инспицијент: Јелена РИСТИЋ
Суфлер: Љиљана НИКОЛИЋ

Улоге:

Рањевска Љубов Андрејевна – Сања МИКИТИШИН, Ања – Наташа ЛУКОВИЋ/Евгенија ЕШКИНА КОВАЧЕВИЋ (к.г.), Варја – Сања РИСТИЋ КРАЈНОВ, Гајев Леонид Андрејевич – Јован ТОРАЧКИ, Лопахин Јермолај Алексејевич – Љубиша МИЛИШИЋ, Трофимов Петар Сергејевич – Југослав КРАЈНОВ, Симеонов-Пишчик – Мирко ПАНТЕЛИЋ, Шарлота Ивановна – Едит ТОТ, Епиходов Семјон Пантелејевич – Драган ЂОРЂЕВИЋ, Дуњаша – Наташа ИЛИН, Фирс – Драгомир ПЕШИЋ, Јаша – Даниел КОВАЧЕВИЋ

Премијера: 3. 10. 2006, Зрењанин

Јован Торачки и Сања Микитишин

(433)

Александар ГАЛИН

АУДИЦИЈА

Превод: Новица АНТИЋ

Редитељ: Кокан МЛАДЕНОВИЋ

Драматург: Маја ПЕЛЕВИЋ

Аутор музике: Зоран ХРИСТИЋ

Сценографија: Марија КАЛАБИЋ

Костимографија: Маја МИРКОВИЋ

Аутор кореографије: Ирена ШАРОВИЋ

Корепетитор: Дијана ИВАНИЦА

Инспицијент: Јелена РИСТИЋ

Суфлер: Љиљана НИКОЛИЋ

Улоге:

Нина – Јелена ШНЕБЛИЋ, Барбара – Сања МИКИТИШИН, Каћа – Наташа ЛУКОВИЋ, Лиза – Евгенија ЕШКИНА КОВАЧЕВИЋ (к.г.), Тамара – Наташа ИЛИН, Олга – Едит ТОТ, Алберт – Даниел КОВАЧЕВИЋ, Тецуџин Аоки Петровић – Љубиша МИЛИШИЋ, Борис, Боца – Јован ТОРАЧКИ, Василије, Васа, Тамарин муж – Мирко ПАНТЕЛИЋ, Виктор, Олгин муж – Драган ЂОРЂЕВИЋ, Пуковник – Првослав ЗАКОВСКИ, Маша – Дијана ИВАНИЦА, Наташа – Розалија ЗОНАИ (к.г.), Југослава – Мирјана ЋУК (к.г.)

Премијера: 12. 1. 2007, Зрењанин

Првослав Заковски, Едит Тот, Мирјана Ђук и Евгенија Ешкина Ковачевић

Мирко Пантелић, Драган Ђорђевић и Јован Торачки

(434)

Снежана Ковачев Челар и Селимир Тошић

Харолд ПИНТЕР

РОЂЕНДАН

Превод: Дејан ЧАВИЋ

Редитељ: Ферид КАРАЈИЦА

Сценографија: Јурај ФАБРИ

Костимографија: Јасна БАДЊАРЕВИЋ

Избор музике: Ферид КАРАЈИЦА

Инспицијент: Гордана ЈЕФТИЋ

Суфлер: Љиљана НИКОЛИЋ

Улоге:

Пит – Милоје ИВАНОВИЋ, Мег – Анђелка ДАВИДОВАЦ, Стенли – Александар БОГДАНОВИЋ, Лулу – Снежана КОВАЧЕВ ЧЕЛАР, Голдберг – Селимир ТОШИЋ, Мекен – Јовица ЈАШИН

Премијера: 14. 4. 2007, Зрењанин

СНИМАК ЉУДИ У ЛИЧНОЈ ИСТОРИЈИ

Наташа Луковић, Јован Торачки и
Сања Ристић Крајнов

„Вишњик” је превасходно анамнеза стања, хербаријум сећања, осећања и идеја, снимак људи у личној историји. Чеховљеву тестаментарну драму чине лица – издвојена острва ометене социјалне и интимне комуникације, у чему је дијалог тек сусрет два монолога. Но, ово дело великог Руса је и комад о надирању окрутног и опорог времена, и о нестајању једног конзервираног, успаваног, можда на први поглед обесмишљеног и нефункционалног, али поетичног доба. Да ли вам то делује познато, препознајете ли и своју епоху и себе у томе? Отуђењу и транзицији.

Чехов у сваком лику има праву меру у том судбинском циклусу и његовом микрокосмосу, који је истовремено и део неког људског макрокосмоса. Зато је његово дело изазов за сваку нову генерацију. Талената и обожаваатеља. На зрењанинској сцени, Радослав Миленковић је „Вишњик” поставио скоро аутентичног. Ни анахроног, али ни експерименталног. Режирао га је као уздржану лирску драму. Без залажења у документарност епохе, са мало хумора и примесама еротике. Не могу се отети утиску да је концепт фрагментарности ипак био преовлађујући у његовој визији позног Чехова. Следећи у основи тачну дефиницију пишчеве поетике, која констатује да је баналност свеprisутна и свезадовољавајућа, као да му измиче црвена нит са дна Чеховљевих драма и проза, по којој се цела историја садржи у „пролазности људског меса”. Заправо, Миленковић је у својој поставци „Вишњика” имао више поверења у матрице позоришних извођења Чехова, а своју је визију склапао у дијалогу са њима, док се мање обраћао изворној идеји пишчевој. Зато је и на зрењанинској сцени било више еклектицизма, а мање ризичне потраге кроз општу „чеховију”.

Ансамбл је јуначки и спретно одиграо овај врло захтеван комад са много ћутања и

међупростора. Уиграно, партнерски. На горњој граници својих тренутних могућности. Сања Микитишин – играла веома концентрисано, једино није до краја свом лику, спахиници Рањевској, могла да дода неопходне године. Јован Торачки, као весели губитник Гајев, био је доста другачији од својих ранијих улога, дискретан део тима. Љубиша Милишић – сасвим ововремени богаташ, Лопахин, глумац у сазревању. Сања Ристић Крајнов је у улози Варје била права руска пасторка-мученица, док је Мирко Пантелић, као Симеонов-Пишчик, на моменте био прејак у гесту. Југослав Крајнов је скицу јаловог руског интелектуалца, Тирофимова, одрицао са великом лакоћом и шармом. Данијел Ковачевић, као бескрупулозни лакеј Јаша, уједначен, стабилан, приметан. Драган Ђорђевић, после извесне паузе на сцени, дочарано је умрљаног трапавка Епиходова као аутентичног превртљивца. Ана, Наташе Луковић, била је као нестварни део бивше Русије, док је Дуњаши Наташе Илин права мала студија практичне баналности. Едит Тот Трубинт игра Шарлоту, особу из другог света, сходно пишчевим индикацијама. Фирс, Драгољуба Пешића, уверљив, стилизован, прецизан.

Представа се игра у сценографији Јураја Фабрија, која је без неке изразитије сугестивности, помало хладна, и костимима Јасне Бадњаревић, изван епохе, али са јединственим стилем. Зрењанински „Вишњик”, све у свему, највише сведочи о обећавајућем потенцијалу овог младог ансамбла.

З. Славић, Дневник, 2006.

51. SEZONA
2006/2007.

ЛУТКАРСКА СЦЕНА

(291)

КОРАК ПО КОРАК

Аутор сценарија и редитељ: Драгослав ТОДОРОВИЋ

Ликована опрема: Јелена МИЛИЋ ЗЛАТКОВИЋ

Аутор музике: Владимир ПЕЈКОВИЋ

Инспицијент: Миланка ЛАЛИЋ

Играју:

Наташа МИЛИШИЋ, Снежана ПОПОВ, Александар ДРАГАР, Андрија ПОША, Мирослав МАЋОШ, Данило МИХЊЕВИЋ

Премијера: 14. 9. 2006, Зрењанин

Данило Михњевић, Андрија Шоша и Мирослав Маћош

Наташа Милишић и Данило Михњевић

(292)

Јован ЦАРАН

БАКИНА ФОТЕЉА ЗА ДАЛЕКА ПУТОВАЊА

Редитељ: Јован ЦАРАН

Помоћник редитеља: Сенка ПЕТРОВИЋ

Дизајн луткара и сценографија: Јован ЦАРАН

Израда лутака: Тибор ФАРАГО

Аутор музике, звучни ефекти: Александар ПОПОВИЋ

Кореографија: Слађана БЕЛИЋ

Суфлер и инспицијент: Миланка ЛАЛИЋ

Улоге:

Бакина фотеља – Сенка ПЕТРОВИЋ, Девојчица – Наташа МИЛИШИЋ, Цар – Андрија ПОША, Царев ађутант – Мирослав МАЋОШ, Аждаја – Снежана ПОПОВ, Див – Данило МИХЊЕВИЋ, Принцеза – Хајналка КОВАЧ, Помоћници анимација – Владимир ЖИВИН и Никола ЛАЛИЋ

Премијера: 17. 11. 2006, Зрењанин

(293)

Јован Царан

Јиржи ШТРЕДА

ДЕДА МРАЗ И НЕСТАШНИ ЋИРА

Превод: Борислав МРКШИЋ

Редитељ: Јован ЦАРАН

Сценографија, креација лутака: Тибор ФАРАГО

Аутор музике: Мирослав ИЛИЋ

Улоге:

Причало – Јован ЦАРАН, Андрија ПОША, Ћира – Мирјана ШАЈТИНАЦ, Сенка ПЕТРОВИЋ,
Лисица – Кристина МИРКОВ, Ирена ТОТ, Лисичићи – Александар ДРАГАР, Хајналка
КОВАЧ, Снежана ПОПОВ

Премијера: 20. 12. 2006, Зрењанин

(294)

Марина БЈЕЛИЋ ЂУРИЋ и Биљана ВУЈОВИЋ

ЧУДНОВАТИ СРЕБРЕЊАК

Редитељ: Биљана ВУЈОВИЋ

Помоћник редитеља: Кристина МИРКОВ

Сценографија, костимографија, креација лутака: Благовеста ВАСИЛЕВА

Аутор музике: Александар ПОПОВИЋ

Инспицијент: Миланка ЛАЛИЋ

Суфлер: Александра ШАЛАМОН

Улоге:

Јаков – Данило МИХЊЕВИЋ, Грета – Сенка ПЕТРОВИЋ, Душенко – Андрија ПОША,
Шушенко – Мирослав МАЋОШ, Мајка, Бакица – Мирјана ШАЈТИНАЦ, Симеон, Крчмар
– Јован ЦАРАН, Шантус – Александар ДРАГАР, Мачка – Хајналка КОВАЧ, Чаробни камен –
Наташа МИЛИШИЋ

Премијера: 22. 3. 2007, Зрењанин

НАГРАЂЕНИ НА ЛУТКАРСКОЈ СЦЕНИ

- Владимир ГРУБАНОВ: Маска „Лаза Телечки“ на „Данима Лазе Телечког“, Кумане (2006);
- Јелена МИЛИЋ ЗЛАТКОВИЋ: Награда „Тихомир Мачковић“ за савремену креацију лутака, односно за промовисање универзалног језика позоришних знакова у представи КОРАК ПО КОРАК на 57. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Зрењанин (2007);
- Драгослав ТОДОРОВИЋ: Награда за најбољу режију представе КОРАК ПО КОРАК на 5. децјем позоришном фестивалу „Позориште Звездариште“, Београд (2007);
- Владимир ПЕЈКОВИЋ: Награда за музику у представи КОРАК ПО КОРАК на 5. децјем позоришном фестивалу „Позориште Звездариште“, Београд (2007);
- Народно позориште „Тоша Јовановић“: Трећа награда за представу КОРАК ПО КОРАК на 5. децјем позоришном фестивалу „Позориште Звездариште“, Београд (2007);
- Владимир ПЕЈКОВИЋ: Награда за музику у представи КОРАК ПО КОРАК на 9. међународном луткарском фестивалу „Златна искра“, Крагујевац (2007).

СВЕ ПОЧИЊЕ СА СТОПАЛОМ

У низу експерименталних, боље би било рећи неконвенционалних, представа за децу, и младе, Луткарска сцена Народног позоришта извела је премијерно комад „Корак по корак“ по сценарију Драгослава Тодоровића који потписује и режију. Реч је о делу које у маниру невербалног театра анимацијом, глумачком игром, светлом, музиком и реквизитом реконструише настанак и историјски развој хода и кретања. У овој сценској игри, која није без едукацијских и педагошких импликација, сценски предлогак Драгослава Тодоровића полази од намере да се духовито и ведро прикаже оно што никоме није познато и спорно, изумијајући најмлађе – развојну линију којом људска енергија кретања, од усправљања стиже „до звезда“. Полазећи од микро приче о стопалу, које сведочи о епохалном открићу праисторије, „пронађеном ходу“, Тодоровић успешно, мање као сценариста, а знатно више као редитељ, ниже гроздове типичних ситуација кроз које ход постаје вожња, односно лет и свемирска авантура. Заправо, ваља рећи да оно што је као сценариста пресимплификовано замислио, Тодоровић редитељским поступком успева да сценски разигра и смисаоно повеже.

Представа зрењанинског ансамбла, ипак, можда највише захваљујући глумцима и аниматорима, успева средином извођења да се издигне из релативно хладне и поучне демонстрације идеје и вештине и постане шармантна сценска игра која повремено зазвучи и метафоричким значењем. Јер, то се и очекивало после интригантног почетка приче у коме проналазак „стопала“ у освит митског времена наговештава сасвим другачији развој фабуле, а нарочито стила представе.

Посматрајући представу „Корак по корак“ као реализовану сценску целину, која има своју унутрашњу енергију и стилску целовитост, долазимо до парадоксалног закључка да је у њој најефектније оно што у целини гледавши није без мане – глума. Наташа Миличић, Снежана Векецки, Александра Драгар, Андрија Поша, Мирослав Мађош и Данило Михњевећ, као екипа, а још више појединачно имају у овом позоришту успелих остварења, али су у комаду „Корак по корак“, импровизацијом и смелошћу да разбију шаблон, овом извођењу дали спасоносни лудистички замајац који прелази рампу. Извесне мане остварене игре леже ипак у одсуству уједначености и стилске целовитости, што се током извођења може нивелисати. То важи и за дисциплину у придржавању невербалног комуницирања, јер правила „буфо“ језика, без обзира што су растегљива, морају бити поштована.

У резимеу овог премијерног извођења ваља рећи да је остварена симпатична и разиграна представа. Пријатна и потребна. Ликовна опрема Јелене Милић Златковић допадљива и флексибилна, док је музика Владимира Пејаковића сцену испуњавала са довољно звучних завеса. Остају и запамћени светлосни ефекти Роберта Лацка.

З. Славих, Дневник, 2006.

62. SEZONA
2007/2008.

ДРАМСКА СЦЕНА

(435)

Иван Ђорђевић, Јелена Шнеблић и Звонко Гојковић

Ежен ЈОНЕСКО

ПАТАФИЗИКА

Превод: Драгослав АНДРИЋ

Редитељ, избор музике: Ивана КОРАКСИЋ

Сценографија: Виорел ФЛОРА

Костимографија: Тамара ЈОВАНОВИЋ

Суфлер и инспицијент: Гордана ЈЕФТИЋ

Улоге:

Госпођа, Лепа дама, Виконткиња – Јелена ШНЕБЛИЋ, Господин, Мартен, Метр Бабор – Звонко ГОЈКОВИЋ, Дипон, Слуга – Александар БОГДАНОВИЋ, Диран, Барон – Иван ЂОРЂЕВИЋ, Господин-Девојка, Виконт – Миљан ВУКОВИЋ

Премијера: 27. 9. 2007, Зрењанин

Александар Богдановић и Иван Ђорђевић

Миљан Вуковић и Јелена Шнеблић

(436)

Иван М. ЛАЛИЋ

ХЕРОЈ НАЦИЈЕ

Адаптација, редитељ: Егон САВИН
Сценографија: Миодраг ТАБАЧКИ
Костимографија: Јасна БАДЊАРЕВИЋ
Помоћник редитеља: Иван ЂОРЂЕВИЋ
Инспицијент: Јелена РИСТИЋ
Суфлер: Љиљана НИКОЛИЋ

Улоге:

Будимир Животић – Јован ТОРАЧКИ, Десанка Животић – Сања МИКИТИШИН, Љупче – Југослав КРАЈНОВ (к.г.)/Иван ЂОРЂЕВИЋ, Новинарка Ленка Симоновић – Наташа ЛУКОВИЋ, Погребник – Мирко ПАНТЕЛИЋ, Поштар – Милан КОЧАЛОВИЋ, Нарикаче – Јелена ШНЕБЛИЋ и Наташа ИЛИН, Шминкерка – Мирјана ЂУК (к.г.), Радник 1 – Синиша МАРКОВ, Радник 2 – Александар ДОШЕН (к.г.)

Премијера: 20. 12. 2007, Зрењанин

Јован Торачки

Јован Торачки и Наташа Луковић

(437)

Малгожата МРОЧКОВСКА

ЈУСТИНА, СЕСТРА МОЈА...

Превод: Тања МИЛЕТИЋ ОРУЧЕВИЋ

Редитељ: Иван ВУКОВИЋ

Сценографија: Флора ВИОРЕЛ

Костимографија: Маја БОЛОЗАН

Аутор музике: Мирослав РАДУЛОВИЋ

Инспицијент и суфлер: Гордана ЈЕФТИЋ

Улоге:

Јустина – Сања РАДИШИЋ (к.г.), Кинга – Весна ВАРИЋАК (к.г.), Др Брок – Миљан ВУКОВИЋ (к.г.), Дете – Душан ГРКОВИЋ (к.г.)

Премијера: 25. 1. 2008, Зрењанин

Сања Радишић и Миљан Вуковић

Весна Варићак и Сања Радишић

(438)

Милоје Ивановић и Снежана Ковачев Челар

Љубомир СИМОВИЋ

ЧУДО У ШАРГАНУ

Редитељ: Милица КРАЉ

Сценографија: Милица БАЈИЋ ЂУРОВ

Костимографија: Весна ТЕОДОСИЋ

Аутор музике: Владимир АГИЋ

Лектор: Радован КНЕЖЕВИЋ

Инспицијент: Јелена РИСТИЋ

Суфлер: Љиљана НИКОЛИЋ

Улоге:

Иконија – Снежана КОВАЧЕВ ЧЕЛАР, Госпава – Јелена ШНЕБЛИЋ, Цмиља – Наташа ИЛИН, Анђелко – Александар БОГДАНОВИЋ/Даниел КОВАЧЕВИЋ, Миле – Драган ЂОРЂЕВИЋ/Јовица ЈАШИН, Ставра – Првослав ЗАКОВСКИ, Просјак – Милан КОЧАЛОВИЋ, Скитница – Милоје ИВАНОВИЋ, Јагода – Весна ВАРИЋАК (к.г.), Вилотијевић – Љубиша МИЛИШИЋ, Иследник – Мирко ПАНТЕЛИЋ, Манојло – Миљан ВУКОВИЋ (к.г.), Танаско – Иван ЂОРЂЕВИЋ

Премијера: 15. 3. 2008, Зрењанин

Снежана Ковачев Челар, Наташа Илин и Весна Варићак

Миљан Кочаловић и Љубиша Милишић

(439)

Радослав ДОРИЋ

ЈЕЛЕНА АНЖУЈСКА

Редитељ: Радослав ДОРИЋ

Драматург: Милан БУЊЕВАЦ

Помоћник редитеља: Милан КОЧАЛОВИЋ

Сценографија, костимографија: Весна РАДОВИЋ

Помоћник сценографа: Вилмош КАШЛИК

Помоћник костимографа: Маја БОЛОЗАН

Аутор музике: Мирољуб АРАНЂЕЛОВИЋ

РАСИНСКИ

Сценски покрет: Пјер РАЈКОВИЋ

Лектор за француски језик: Драгана КАРАЋ

Инспицијент: Јелена РИСТИЋ

Суфлер: Гордана ЈЕФТИЋ

Улоге:

Принцеза Јелена Анжујска – Сања РИСТИЋ КРАЈНОВ (к.г.), Краљ Урош – Душан ЈАКИШИЋ (к.г.), Трипо Симонели – Александар БОГДАНОВИЋ, Данило – Драган ЂОРЂЕВИЋ, Теодор – Јован ТОРАЧКИ, Драгула – Мирко ПАНТЕЛИЋ, Бингула – Љубиша МИЛИШИЋ, Магдалена – Весна ВАРИЋАК (к.г.), Смиљана – Јелена ШНЕБЛИЋ, Жанет – Тања МИЛАНОВ (к.г.), Анујка – Наташа ЛУКОВИЋ, Ана – Сања РАДИШИЋ, Мрвац – Драгомир ПЕШИЋ (к.г.), Миленко – Звонко ГОЈКОВИЋ, Франсоа – Иван ЂОРЂЕВИЋ, Остала лица – (к.г.) Мирјана ЂУК, Дејан КАРЛЕЧИК, Невена ШАЛАМОН, Ивана ТИТИН, Тијана ТИТИН, Александар ДОШЕН

Премијера: 18. 5. 2008, Зрењанин

Александар Богдановић,
Сања Ристић Крајнов и Душан Јакишић

НАГРАЂЕНИ НА ДРАМСКОЈ СЦЕНИ

- Народно позориште „Тоша Јовановић”: Награда „Мија Алексић” за најбољу представу за извођење представе ХЕРОЈ НАЦИЈЕ на 37. позоришном фестивалу „Дани комедије”, Јагодина (2008);
- Егон САВИН: Статуа „Буран” за најбољу режију представе ХЕРОЈ НАЦИЈЕ на 37. позоришном фестивалу „Дани комедије”, Јагодина (2008);
- Иван М. ЛАЛИЋ: Повеља за најбољи савремени комедиографски драмски текст изведен на фестивалу за текст ХЕРОЈ НАЦИЈЕ на 37. позоришном фестивалу „Дани комедије”, Јагодина (2008);
- Наташа ЛУКОВИЋ: Награда најбољем младом глумцу, коју додељују „Вечерње новости”, за улогу Новинарке Ленке Симоновић у представи ХЕРОЈ НАЦИЈЕ на 37. позоришном фестивалу „Дани комедије”, Јагодина (2008);
- Јасна БАДЊАРЕВИЋ: Награда за најбољу костимографију у представи ХЕРОЈ НАЦИЈЕ на 37. позоришном фестивалу „Дани комедије”, Јагодина (2008);
- Миодраг ТАБАЧКИ: Награда за најбољу сценографију у представи ХЕРОЈ НАЦИЈЕ на 58. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Зрењанин (2008);
- Сања МИКИТИШИН: Награда за најбоље глумачко остварење за улогу Десанке Животић у представи ХЕРОЈ НАЦИЈЕ на 5. ЈОАКИМФЕСТУ, Крагујевац (2008).

ТРАГИКОМИЧНИ РЕАЛИЗАМ

Јован Торачки

„Херој нације” Ивана М. Лалића је горко живописан, трагикомични текст који се оштро бави проблемом утицаја масовних медија на свакодневни живот. Постављајући у центар анализе породицу која постаје предмет скривене камере, писац црнохуморно представља и српски менталитет, примитивизам и лицемерје у породичним и пријатељским односима, као и прилично обесхрабрујуће друштвено-материјалне околности.

Редитељ Егон Савин представу није поставио пародично што би, можда, била очигледнија опција игре, већ се одлучио за успоравање темпа и брижљиво грађење мрачног апсурда и гротескности ситуације. На тај начин је дошло до редукције комичког потенцијала текста, али се, истовремено, формирао метафорички слој игре а значење текста је продубљено и надграђено. Главни ликови – Будимир (Јован Торачки) и његова супруга Десанка (Сања Микитишин), у основи су конципирани врло озбиљно, скоро реалистички. Глумци их обликују са нијансама гротескног израза али како они, базично, нису карикатуре, то их чини трагичнијима. Торачки сугестивно игра Будимира: од искрене понизности до тврдоглавог пркоса који га одводи у самоубиство. Лик Десанке

је остварен нешто мање уверљиво јер га, у великој мери, гута глумичина пречеста и прегласна кукњава због измишљеног губитка супруга. У појединим сценама, када ова галама утихне, лик постаје опиљивији, нарочито у тренутку Десанкиног менталног пуцања пред камером, када глумица узбудљиво изражава потиснуту фрустрацију у браку јунакиње.

Југослав Крајнов карикатурално игра њиховог сина Љупчета, што је оправдано јер је он интригант и фолирант, односно није жртва у мери у којој то јесу његови родитељи. Наташа Луковић наступа у улози телевизијске новинарке Ленке, такође театрално, одсечно и круто, јасно наглашавајући одвратну блазираност и ароганцију медијских звезда. Мирко Пантелић комички пригушеније ствара лик веома пословног и прагматичног погребника. Та врста сузбијенијег, апсурдног хумора који се рафинирано излива из његове маске озбиљности, због своје слојевитости је ефектнија од поједностављене, транспарентне карикатуралности коју носе ликови Љупчета и Ленке...

...Изглед сцене је врло функционалан (сценографија Миодраг Табачки). Са једне стране је детаљно представљен ентеријер дома ове породице, наивно реалистички, до апсурда, док је, са друге стране, стилизовано назначена медијска експлоатација ситуације. Поједини детаљи у костиму, нпр. видно вештачки уметнути делови тела (сало, мишићи), заиста луцидно и дискретно истичу иманентну гротескност ликова (костимографија Јасна Бадњаревић).

„Херој нације” редитеља Егона Савина је, у целини посматрано, изузетно занимљива представа, стилски врло аутентична, због тог тензијског, мрачно апсурдног, трагикомичног реализма. Ова сложена вишезначна игра интензивно подстиче критичко промишљање утицаја масовних медија, опсесије телевизијским „ријалити шоу” емисијама и тривијалне екстазе пред кичем, што све суморно дефинише глобалну друштвену стварност.

А.Тасић, Политика, 2008.

52. SEZONA
2007/2008.

ЛУТКАРСКА СЦЕНА

(295)

Карло КОЛОДИ

ПИНОКИО

Редитељ: Радослав МИЛЕНКОВИЋ

Драматург: Барбара ХОРВАТ

Сценографија, костимографија, креација лутака: Јелена МИЛИЋ
ЗЛАТКОВИЋ

Израда лутака: Тибор ФАРАГО и Милан ФИЛИПОВИЋ

Аутор музике: Александар СИМИЋ

Помоћник редитеља: Сенка ПЕТРОВИЋ

Инспицијент: Миланка ЛАЛИЋ

Суфлер: Александра ШАЛАМОН

Улоге:

Пинокио – Наташа МИЛИШИЋ, Ђепето – Јован ЦАРАН, Два полицајца – Данило МИХЊЕВИЋ, Мачак – Мирјана ШАЈТИНАЦ, Лисац – Ирена ТОТ, Цврчак – Андрија ПОША, Велико срце – Олгица ТРБОЈЕВИЋ, Јаје, Пиле – Сенка ПЕТРОВИЋ, Манђафоко – Мирослав МАЋОШ, Лутке у позоришту – Сенка ПЕТРОВИЋ, Олгица ТРБОЈЕВИЋ, Андрија ПОША, Јован ЦАРАН, Данило МИХЊЕВИЋ, Играчке у земљи играчака – Мирослав МАЋОШ, Андрија ПОША, Сенка ПЕТРОВИЋ, Данило МИХЊЕВИЋ

Премијера: 1. 9. 2007, Зрењанин

Ирена Тот и Мирјана Шајтинац

Наташа Милишић и Јован Џаран

(296)

Мирослав Маћош, Олгица Трбојевић Костић, Андрија Поша,
Кристиан Кардош, Наташа Милишић и Данило Михњевић

Рожи КОЧИШ

ХРАБРИ КРОЈАЧ

Превод са мађарског и помоћник редитеља: Ирена ТОТ

Редитељ: Габор ШРАМО

Сценографија, костимографија, креација лутака: Јудит БОДОР

Помоћник креатора лутака и сценографа: Тибор ФАРАГО

Музика: „Селкиалто” оркестар

Израда лутака: Јудит БОДОР и Тибор ФАРАГО

Инспицијент: Миланка ЛАЛИЋ

Суфлер: Александра ШАЛАМОН

Улоге:

Кројач, Јаков – Кристиан КАРДОШ, Милица, Принцеза – Наташа МИЛИШИЋ, Мајка,
Аждаја – Олгица ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ, Луткар, Краљ – Андрија ПОША, Гост Дебељко,
Први џин – Мирослав МАЋОШ, Министар, Други џин – Данило МИХЊЕВИЋ

Премијера: 29. 9. 2007, Зрењанин

Андрија Поша, Кристиан Кардош, Олгица Трбојевић Костић и Наташа Милишић

(297)

Faragó Tünde és Kardos Krisztián

Rozi KOCSIS

VITÉZ SZABÓCSKA

Rendező: SRAMÓ Gábor

Pendezőasszisztens: TÓTH Irén

Báb-és jelmeztervező: BODOR Judit

Zene: „Szélkiáltó” együttes

Szereplők:

Szabó, Jakab – KARDOS Krisztián, Ibolya – FARAGÓ Tünde, Anya – TÓTH Irén, Bábjátékos,
I. óriás – PÓSA Andrija, Úri hölgy, Miniszter, Vadkan – KOVÁCS Hajnalka, II. óriás – Danilo
Mihnjević

Bemutató: 26. 10. 2007, Zrenjanin

Kardos Krisztián és Tóth Irén

Pósa Andrija és Faragó Tünde

(298)

Данило Михњевић, Наташа Милишић, Андрија Поша и Татјана Бараћ

Јован ЦАРАН

ТРЧИ, ТРЧИ, ТРЧУЉАК

Редитељ, креација лутака, сценографија: Јован ЦАРАН

Аутор музике: Данило МИХЊЕВИЋ

Креација и израда лутака: Тибор ФАРАГО

Улоге:

Трчуљак – Наташа МИЛИШИЋ, Папагај Мића – Татјана БАРАЋ, Мачак Жућа – Данило МИХЊЕВИЋ, Господин Лаза – Андрија ПОША

Премијера: 27. 2. 2008, Зрењанин

НАГРАЂЕНИ НА ЛУТКАРСКОЈ СЦЕНИ

- Данило МИХЊЕВИЋ: Награда за глумачко-аниматорски рад за улогу Петла у представи ТВРДОГЛАВО ЈАЈЕ на 39. сусрету професионалних позоришта лутака Србије, Нови Сад (2007);
- Наташа МИЛИШИЋ: Награда за глумачко-аниматорски рад за улогу Кокошке у представи ТВРДОГЛАВО ЈАЈЕ на 39. сусрету професионалних позоришта лутака Србије, Нови Сад (2007);
- Јован ЦАРАН: Награда „Тихомир Мачковић” за савремену креацију лутака у представи ТРЧИ, ТРЧИ, ТРЧУЉАК на 58. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Зрењанин (2008);
- Народно позориште „Тоша Јовановић” – Луткарска сцена: Специјална „Златна искра” на 10. међународном луткарском фестивалу „Златна искра”, Крагујевац (2008).

63. SEZONA
2008/2009.

ДРАМСКА СЦЕНА

(440)

Александар Богдановић и Јован Торачки

Николај Васиљевич ГОГОЉ

МРТВЕ ДУШЕ

Редитељ: Љубослав МАЈЕРА

Сценографија: Јарослав ВАЛЕК

Костимографија: Јасна БАДЊАРЕВИЋ

Избор музике: Љубослав МАЈЕРА

Инспицијент: Јелена РИСТИЋ

Суфлер: Гордана ЈЕФТИЋ

Улоге:

Чичиков – Александар БОГДАНОВИЋ, Мањилов – Љубиша МИЛИШИЋ, Коробочка – Јелена ШНЕБЛИЋ, Ноздрјов – Јован ТОРАЧКИ, Собакевич – Селимир ТОШИЋ, Пљушкин – Драган ОСТОЈИЋ (к.г.), Мижујев – Звонко ГОЈКОВИЋ, Мавра – Анђелка ДАВИДОВАЦ, Прошка – Иван ЂОРЂЕВИЋ, Полицијски начелник – Јовица ЈАШИН, Прва дама – Сања МИКИТИШИН, Друга дама – Наташа ИЛИН, Секретар – Драган ЂОРЂЕВИЋ, Губернатор – Првослав ЗАКОВСКИ

Премијера: 15. 10. 2008, Зрењанин

Наташа Илин и Сања Микитишин

Александар Богдановић, Драган Остојић и Анђелка Давидовац

(441)

Борис СЕНКЕР

КРОН – (П)ЛУТАЈУЋЕ ГЛУМИШТЕ

Редитељ: Роберт РАПОЊА

Помоћник редитеља: Селимир ТОШИЋ

Сценографија: Ивица ЗУПКОВИЋ

Костимографија: Драгица ПАВЛОВИЋ

Помоћник костимографа: Маја БОЛОЗАН

Аутор музике: Ирена ПОПОВИЋ

Лектор: Татјана БЕРТОК

Сарадник за комедију дел арте: Ивица КЛЕМЕНЦИ

Дизајн светла: Раде СТАМЕНКОВИЋ

Инспицијент: Јелена РИСТИЋ

Суфлер: Гордана ЈЕФТИЋ

Улоге:

Љетописац Крон – Селимир ТОШИЋ, Глумац 1 – Андреј ШЕПЕТКОВСКИ (к.г.), Глумац 1 – Сања МИКИТИШИН, Глумац 2 – Едит ТОТ, Глумац 2 – Сања РИСТИЋ КРАЈНОВ, Глумац 2 – Даниел КОВАЧЕВИЋ, Глумац 2 – Иван ЂОРЂЕВИЋ, Господар казалишта 1, Продуцент, Власт – Александар БОГДАНОВИЋ, Господар казалишта 2, Редатељ, Комедијант – Мирко ПАНТЕЛИЋ, Господар казалишта 3, Отац – Јовица ЈАШИН, Господарица казалишта 1, Ауторица, Госпа – Наташа ЛУКОВИЋ, Господарица казалишта 2, Драматургиња – Наташа ИЛИН, Господарица казалишта 3, Мајка – Мирјана ВУКОЈЕВИЋ, Господарица казалишта 4, Комедија дел арте – Весна ВАРИЋАК, Господарица казалишта 5, Комедија дел арте – Сања РАДИШИЋ

Премијера: 16. 11. 2008, Зрењанин

(442)

Милена БОГАВАЦ

GAMMA CAS

Адаптација, редитељ: Ирена РИСТИЋ

Сценографија: Зорана ПЕТРОВ

Костимографија: Јелена МИХАЈЛОВИЋ

Аутор музике: Ђорђе БРАНКОВИЋ

Видео-радови: Лазар БОДРОЖА и Радош ВУЈАКЛИЈА

Дизајн светла: Светислав ЦАЛИЋ

Видео-бим: Александар ЋУК

Инспицијент: Љиљана НИКОЛИЋ

Суфлер: Гордана ЈЕФТИЋ

Улоге:

Аска – Сања РАДИШИЋ, Плишана овчица – Сања МИКИТИШИН, Кербер – Даниел КОВАЧЕВИЋ, Дечкоња – Александар БОГДАНОВИЋ, Глава – Весна ВАРИЋАК, Човек нације – Првослав ЗАКОВСКИ, Прва дама – Јелена ШНЕБЛИЋ, Балерине – Теодора ШПЕР и Ана МАРИНКОВИЋ

Премијера: 18. 3. 2009, Зрењанин

(443)

Франц Ксавер КРЕЦ

КАКО СЕ ПРАВИ МИЛКА

(Копродукција Народно позориште „Тоша Јовановић”, Зрењанин
и Битеф театар, Београд)

Редитељ, сценографија, адаптација: Жанко ТОМИЋ

Драматург: Нинослав ШЋЕПАНОВИЋ

Костимографија: Ивана ВАСИЋ

Улоге:

Хајнц – Даниел СИЧ, Ани – Наташа ЛУКОВИЋ

Премијера: 7. 4. 2009, Зрењанин

НАГРАЂЕНИ НА ДРАМСКОЈ СЦЕНИ

- Драган ЂОРЂЕВИЋ: Маска „Лаза Телечки“ на „Данима Лазе Телечког“, Кумане (2008);
- Јарослав ВАЛЕК: Награда за најбољу сценографију у представи МРТВЕ ДУШЕ на 59. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Зрењанин (2009);
- Александар БОГДАНОВИЋ: Награда за најбољу главну мушку улогу за улогу Чичикова у представи МРТВЕ ДУШЕ на 59. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Зрењанин (2009).

МРТВЕ ДУШЕ, СТВАРНОСТ И МЕТАФОРА

Александар Богдановић и Селимир Тошић

...Редитељ зрењанинске представе, Љубосав Мајера, заправо је у овој поставци Гогоља врло интелигентно дефинисао ванвременост актуелности сатиричне, односно хуморне димензије дела, одредио опсег и каквоћу глумачких креативних радова, и скоро без изузетка држао под артистичком контролом све битне компоненте представе. На тај је начин предložак „Мртвих душа“ којим је располагао претворио у релевантну сценску диспозицију. Међутим, без значајнијег драмског/сценаристичког прекомпоновања Гогољевог романа није се могло постићи више у његовој театарској транзицији. Односно, у претварању романа у прави драмски облик! У оваквој реализацији ипак је стварност позоришта остала заточеник (добре) књижевне метафоре.

У таквом редитељском, интелигентном али скрупулозном читању ових реалистичких фантазми, зрењанински ансамбл је дејствовао добро и прецизно. Све је одиграно како је Гогољ написао, само мало сценичније и динамичније! Чичиков, лик и парадигма, у Мајериној поставци, можда, највише измиче црно-белом стереотипу великих манипулатора. Њега, у модерној, значи – са отклоном и иронијом, подсмешљиво и наизглед лежерно, глуми Александар Богдановић. Овај глумац, једини изван опште хипертрофираности баналног, што је његов и редитељев успех, и можда представља путоказ којим се путем могло у овој представи. Јер, зло је најопасније када изгледа

безазлено. Из тога следи закључак да је стварност унутар представе најделотворнија када укључи у себе довољно метафоричности.

Јован Торачки, као Ноздрјов, одиграо је овај лик, код Гогоља веома комплексан, комбинујући реалистичну и довољно општу „причу“ која постоји и изван каласичног руског итима, док је истовремено отворио простор за психолошки изнијансиран вез на релацији човека који је жртва страсти, али и протагонист похлепе. Што је тешко спојиво, али је Торачки успео у томе! Мењао је физиономију по диктату Ноздрјових етичких турбуленција. Љубиша Милишић сав тоне у Маџилову, поништавајући сопствену глумачку рутину до непрепознатљивости. Деловао је убедљиво и узбудљиво. Собакевича је глумио Селимир Тошић, допадљивом комбинацијом резонерског подсмешљивог и хуморног, што је и примерено карактеру овог лика. Тошић је демонстрирао игру интелигентне персифлаже. Гост из Кикиндског позоришта, Драган Остојић, као Пљушкин, прототип шкртице који је из лектире ушао у жаргон свакодневног, успешно је направио отклон од реалистичког и уобичајеног тумачења. Пародирањем и карикирањем нагласио је сву злокобност особина које тај људски тип симболизује. У таквом концепту улоге, нажалост, било је премало места за сенку трагичности коју сви Гогољеви јунаци носе.

Од женских ликова најпластичније су обрађене Коробочка, коју игра Јелена Шнеблић, комбинацијом стилизоване маније и прикривене еротике, затим друга дама, Наташе Илин – фемкаво али домишљато, и Мавра, чију је утопљеност у Пљушкиново „мртво море“, донела Анђелка Давидовац, занимљивом психофизичком обележениошћу. Прва дама, коју игра Соња Микитишин, полицијски начелник Јовице Јашина, секретар Ивана Ђорђевића – били су посвећени успостављању опште драмске приче. Из те групе актера би ваљало издвојити Мижујева, кога са наглашеном простосрдечношћу игра Звонко Гојковић, и Губернатора, Првослава Заковског, који невероватно прецизно глуми ову крајње стилизовану, скоро апстрактну фигуру....

3. Славић, Зрењанинске новине, 2008.

53. SEZONA
2008/2009.

ЛУТКАРСКА СЦЕНА

(299)

Угљеша ШАЈТИНАЦ

ВЕТРУШКИНА ЛЕДИНА

Адаптација, редитељ: Ирена ТОТ

Сценографија, костимографија, креација лутака: Благовеста ВАСИЛЕВА

Аутор музике: Александар ПОПОВИЋ

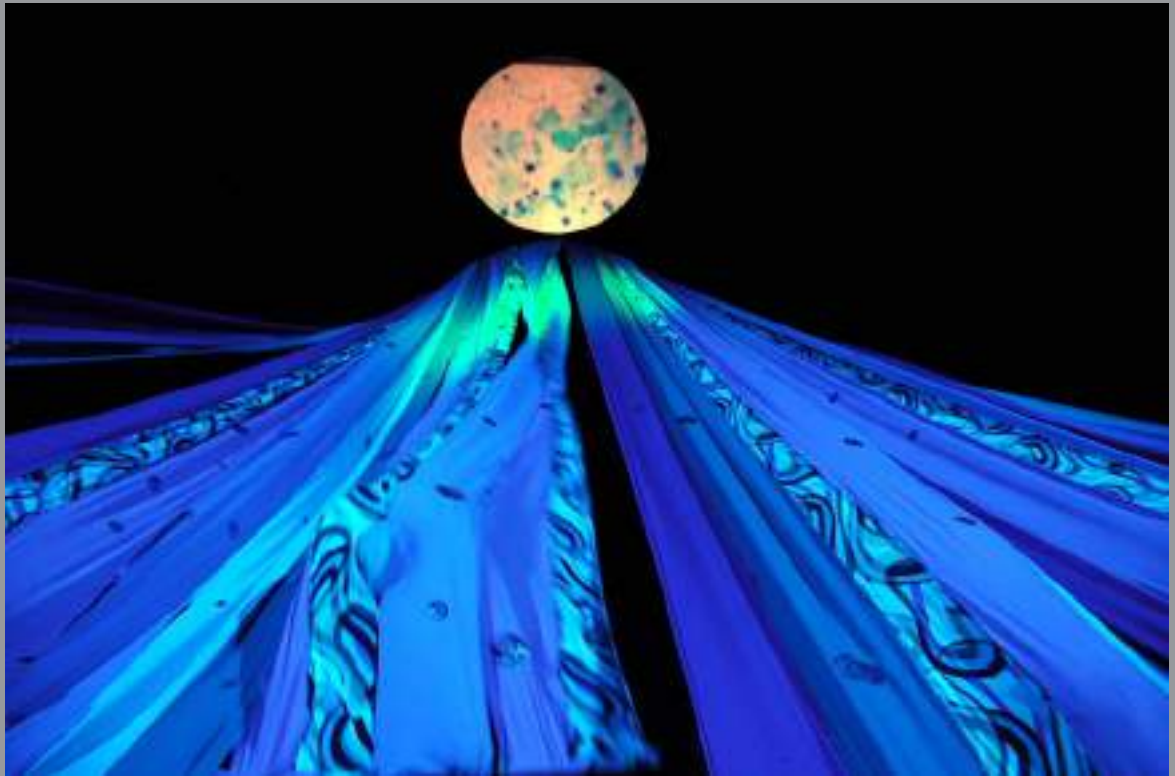
Лектор: Љиљана ПИНТЕРИЋ

Инсписијент и суфлер: Миланка ЛАЛИЋ

Улоге:

Ветрушка, Анимација сенки – Хајналка КОВАЧ, Сенка ПЕТРОВИЋ, Миш авантуриста – Данило МИХЊЕВИЋ, Текуница – Татјана БАРАЋ, Пуж весељак – Андрија ПОША, Александар ДРАГАР, Кртица – Хајналка КОВАЧ, Змија белоушка – Олгица ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ, Хајналка КОВАЧ, Жабац – Кристиан КАРДОШ, Рода – Сенка ПЕТРОВИЋ, Татјана БАРАЋ, Андрија ПОША, Гуца гуштер – Александар ДРАГАР, Сенка ПЕТРОВИЋ, Андрија ПОША, Ветрић несташко – Сенка ПЕТРОВИЋ

Премијера: 2. 9. 2008, Зрењанин

(300)

Hans Christian ANDERSEN

A BÜVÖS TŰSZERSZÁM

Dramaturg: KOCSIS Rozi

Szöveget bábszínpadra alkalmazta és rendezte: SRAMÓ Gábor

Díszlet-és jelmeztervező: FAZEKAS Antónia

Zene: Arco Trió

Bábkészítő: FARAGÓ Tibor

Súgó: FARAGÓ Eszter

Szereplők:

Obsitos – KARDOS Krisztián, Banya, Királynő, Ledér nő, Kendőárus, Jósno – TÓTH Irén,
Királylány, Kocsmáros lánya, Mézeskalácsos, Bábjátékos – KOVÁCS Hajnalka, Generális,
Kocsmáros, Úrfi, Bábjátékos – PÓSA Andrija, Koldus, I. Őr, Siheder, Mutatványos – Danilo
MIHNJEVIĆ, Borbély, II Őr, Medve – Miroslav MAČOŠ

Bemutató: 5. 12. 2008, Zrenjanin

(301)

Ханс Кристијан АНДЕРСЕН

ЧАРОБНО КРЕСИВО

Превод: Ирена ТОТ

Адаптација, редитељ: Габор ШРАМО

Драматург: Роза КОЧИШ

Сценографија, костимографија, креација лутака: Антониа

ФАЗЕКАШ

Музика: Арко Трио

Израда лутака: Тибор ФАРАГО

Суфлер: Миланка ЛАЛИЋ

Улоге:

Војник плаћеник – Кристиан КАРДОШ, Вештица, Краљица, Блудница, Продавачица марама, Гатара – Ирена ТОТ, Татјана БАРАЋ, Принцеза, Крчмарева ћерка, Лицитар, Луткар, Петоглава аждаја – Хајналка КОВАЧ, Генерал, Крчмар, Господичић, Луткар, Краљ – Андрија ПОША, Просјак, Први стражар, Шипарац, Жонглер, Пас, Витез – Данило МИХЊЕВИЋ, Берберин, Други стражар, Медвед, Пас, Момак – Мирослав МАЋОШ

Премијера: 3. 2. 2009, Зрењанин

НАГРАЂЕНИ НА ЛУТКАРСКОЈ СЦЕНИ

- Угљеша ШАЈТИНАЦ: Награда за најбољи текст ВЕТРУШКИНА ЛЕДИНА на 40. сусретима професионалних позоришта лутака Србије, Ниш (2008);
- Сенка ПЕТРОВИЋ: Награда за глуму за улогу Роде у представи ВЕТРУШКИНА ЛЕДИНА на 40. сусретима професионалних позоришта лутака Србије, Ниш (2008);
- Народно позориште „Тоша Јовановић” – Луткарска сцена: Награда за најбољу представу за децу у целини за извођење представе ВЕТРУШКИНА ЛЕДИНА на 59. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Зрењанин (2009).

ВРЦАНИ ЛИВАДСКИ ЗА ЗЕЛЕНИ ЛУТКАРСКИ ЧАЈ

Можда их је све мање, поготово у урбанизованом и виртуализованом децем свету, али ледине су чуда пуне и то је најлакше и најлепше видети и чути на лицу места једног летњег дана, дана сунцем окупане зелене завесе изборане животом какав је приказан у роману за децу „Ветрушкина ледина” Угљеше Шайтинца. Један чудноват, баснолик ливадски биотоп; једна чудновата, а као и свака друга – (не)обина љубав миша и текунице; један чудноват – једини – живот, са својим светлом – сунцем и месецом, и сенком (смрћу) којом прети господар симпатичне заједнице, врх ланца исхране – соко ветрушка...

...Адаптирајући и режирајући „Ветрушкину ледину”, Ирена Тот се сконцентрисала на живописност ликова и њиховог станишта, ужурбаност и привидну хаотичност живота заједнице, која ипак за исход има хипнотички мир и опуштајућу моћ. У галерији топлих, фантастично креираних животиња/лутака и ефектне сценографије Благовесте Василеве, заиста је тешко одлучити ко плени више симпатија, неустрашиви и помало надобудни миш авантуриста Данила Михњевића, његова „шимизла” текуница Татјане Бараћ, или остали карактери међу којим се својом урнебесном природом дефинитивно намеће луцкасти гавран Мирослава Маћоша.

Одличним балансом реалног и пренаглашеног, ливадске животиње (ту су још змија белоушка Олгице Трбојевић Костић, жабац Кристиана Кардоша, рода Сенке Петровић, кртица Хајналке Ковач, пуж веселац Андрије Поше...) су из сцене у сцену гладне, разигране, заљубљене, све до кулминирајуће тачке циркуса. Помало је штета што представа драматуршки није испратила сјајан визуелни и глумачки утисак, или успелу анимацију лутака („митуша”), често и у четири руке. Као да се платила цена разиграности, понављању мотива (потраге за храном), превеликој заступљености свих ликова и атрактивних секвенци (пљусак, налети ветрушке, песме), па је разрада везивне (љубавне) приче остала у другом плану. Кад се већ спомиње песма, у „Ветрушкиној ледини” Народног позоришта „Тоша Јовановић” из Зрењанина, реч је о сјајним поп-рок композицијама Александра Поповића. Зрењанинско позориште би сад већ озбиљно требало да размишља о музичком издању из својих представа, како би уз специфично дело Угљеше Шайтинца порадили на још једном квалитетном уметничком сегменту који чини се да недостаје новим генерацијама најмлађих.

И. Бурић, Дневник, 2008.

64. SEZONA
2009/2010.

ДРАМСКА СЦЕНА

(444)

Бранислав НУШИЋ

ПОКОЈНИК

Редитељ: Предраг ШТРБАЦ

Сценографија: Весна ШТРБАЦ

Костимографија: Драгица ЛАУШЕВИЋ

Аутор музике: Иван БРКЉАЧИЋ

Инспицијент: Јелена РИСТИЋ

Суфлер: Гордана ЈЕФТИЋ

Улоге:

Павле Марић – Александар БОГДАНОВИЋ, Милан Новаковић – Иван ЂОРЂЕВИЋ, Спасоје Благојевић – Јован ТОРАЧКИ, Господин Ђурић – Првослав ЗАКОВСКИ, Љубомир Протић – Звонко ГОЈКОВИЋ, Анта – Јовица ЈАШИН, Младен Ђаковић – Даниел КОВАЧЕВИЋ, Миле – Миљан ВУКОВИЋ (к.г.), Аљоша – Љубиша МИЛИШИЋ, Адолф Шварц – Милоје ИВАНОВИЋ, Полицијски агент – Милан КОЧАЛОВИЋ, Рина – Јелена ШНЕБЛИЋ, Агнија – Анђелка ДАВИДОВАЦ, Вукица – Сања РАДИШИЋ

Премијера: 15. 10. 2009, Зрењанин

(445)

Сања Микитишин, Сања Радишић и Наташа Луковић

Миклош ХУБАИ

ПАРКЕ

(Копродукција НП „Тоша Јовановић”, Зрењанина, Академија уметности, Нови Сад и Савез драмских уметника Војводине, Нови Сад)

Превод: Тибор ВАЈДА

Редитељ: Андреа ВАЈДА

Сценографија, костимографија: Олгица КИУРСКИ

Музика: ВИС „Рагман”

Дизајн светла: Жарко ЛАЗИЋ

Улоге:

Лаура – Сања МИКИТИШИН, Тилда – Сања РАДИШИЋ, Агата – Наташа ЛУКОВИЋ,
Ренато – Александар БОГДАНОВИЋ, Бискуп – Милан КОЧАЛОВИЋ, Клементина – Гордана
ЂУРЂЕВИЋ ДИМИЋ

Премијера: 5. 6. 2010, Зрењанин

Сања Радишић и Александар Богдановић

Сања Радишић и Сања Микитишин

Интервју: Љубослав Мајера

ГРОТЕСКА У ДЕСЕТ СЛИКА

Који су аспекти Гогољевог романа наглашени у адаптацији?

- Ова драмска адаптација састоји се из 10 слика које преносе стање духа и приоритете нашег (и Гогољевог) времена. Као и увек кад се прозно дело адаптира за сцену, нужно се изгуби квалитет садржан у изванредним Гогољевим описима, у начину на који гради атмосферу, у поређењима - све је то у роману неизмерно богатије него што представа може да покаже. На нама је да одаберемо најкарактеристичније тачке и понудимо гледаоцима.

А Гогољева гротеска је данас савршено тачна...

- Наша хипертрофија је већа него код Гогоља. И што је најгоре, ту искривљеност прихватамо као норму. Прилагођавамо се силама хаоса као Чичиков. Ратови које нисмо а јесмо водили, испостављају нам се непрестано као трговина тим изгинулим људима, њиховим душама и имовином, професионалним вредностима које су имали. У томе учествује и црквени клер, лицемерје и лаж се прихватају као нормално стање, толика је корумпираност духа и тела...

Шта ће онда то бити, гротескна комедија, или...

- Не могу да побегнем од типично гогољевског: смех кроз сузе. Али, важно је поентирати сваку од слика - навести гледаоца да, за сваку, направи биланс са самим собом, да себи постави питање да ли је то могуће. Јер, сви у томе учествујемо, свако од нас је део те општедруштвене гротеске. А позориште увек мора да дотакне и рацио и емоцију да би произвело валидан естетски доживљај.

Љ. Баиловић, Зрењанин, 2008.

54. SEZONA
2009/2010.

ЛУТКАРСКА СЦЕНА

(302)

Јован ЦАРАН

ГУСКАЛИЦА

Редитељ, сценографија, креација лутака: Јован ЦАРАН

Аутор музике: Александар ПОПОВИЋ

Израда лутака: Тибор ФАРАГО

Суфлер и инспицијент: Миланка ЛАЛИЋ

Улоге:

Момак – Данило МИХЊЕВИЋ, Гуска и Љубица – Сенка ПЕТРОВИЋ, Лисица – Тања БАРАЋ, Пишиптица – Снежана ПОПОВ, Птицогледало – Олгица ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ, Трубутка – Андрија ПОША, Батлић – Мирослав МАЋОШ, Жабац – Кристиан КАРДОШ

Премијера: 8. 9. 2009, Зрењанин

(303)

Олгица Трбојевић Костић, Снежана Попов,
Наташа Милишић и Андрија Поша

Лудвиг ШТРЕДА

ЗВЕЗДА ЛУТАЛИЦА

Превод: Јован ЦАРАН

Редитељ, костимографија: Ирена ТОТ

Сценографија: Ирена ТОТ, Тибор ФАРАГО

Аутор музике: Александар ПОПОВИЋ

Инспицијент и суфлер: Миланка ЛАЛИЋ

Улоге:

Звездан – Андрија ПОША, Мирослав МАЋОШ, Продавачица слаткиша, Бубамара Ката,
Лептирица Милица – Снежана ПОПОВ, Продавачица шешира, Пуж Миладин – Наташа
МИЛИШИЋ, Продавац играчака, Врана Косана – Олгица ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ

Премијера: 16. 3. 2010, Зрењанин

(304)

Pósa Andrija

Ludwig STREDA

VÁNDORCSILLAG

Fordította: IZELLE Károly

Rendező: TÓTH Irén

Díszlet: FARAGÓ Tibor

Zene: Aleksandar POPOVIĆ

Szereplők:

Csillagocska – PÓSA Andrija, Cukrász, Kata katicabogár – TÓTH Irén, Kalapárus, Hubert csiga,

Lepke – KOVÁCS Hajnalka, Játékárus, Varjú Károly – KARDOS Krisztián

Bemutató: 7. 5. 2010, Zrenjanin

НАГРАЂЕНИ НА ЛУТКАРСКОЈ СЦЕНИ

- Јован ЦАРАН: Маска „Лаза Телечки” на „Данима Лазе Телечког”, Кумане (2009);
- Народно позориште „Тоша Јовановић” – Луткарска сцена: Grand prix за извођење представе ГУСКАЛИЦА на 15. фестивалу позоришних представа за децу „Фестић”, Београд (2010);
- Јован ЦАРАН: Награда за најбољу режију представе ГУСКАЛИЦА на 15. фестивалу позоришних представа за децу „Фестић”, Београд (2010);
- Јован ЦАРАН: Награда за најбољу сценографију у представи ГУСКАЛИЦА на 60. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Зрењанин (2010);
- Јован ЦАРАН: Награда „Тихомир Мачковић” за најбољу креацију лутака у представи ГУСКАЛИЦА на 60. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Зрењанин (2010);
- Народно позориште „Тоша Јовановић” – Луткарска сцена: Друга награда за представу – статуета „Златна искра” – за извођење представе ГУСКАЛИЦА на 12. међународном луткарском фестивалу „Златна искра”, Крагујевац (2010);
- Јован ЦАРАН: Диплома за најбољи оригинални домаћи текст за текст ГУСКАЛИЦА на 41. сусрету професионалних позоришта лутака Србије, Крагујевац (2010);
- Татјана БАРАЋ: Диплома за глумачко остварење, за улогу Лисице у представи ГУСКАЛИЦА на 41. сусрету професионалних позоришта лутака Србије, Крагујевац (2010).

КАД ГУСКА ШМУГНЕ СА ЦРТЕЖА

...Игра почиње од шал-озбиљне, прекорне реченице: „Не би умео ни нацртану гуску да сачуваи!” Онда је Момак (Данило Михњевић) нацртао гуску, а гуска је побегла са цртежа! У потрагу за нацртаном гуском кроз измаштан свет, сав од папира, умишаће се и неки нови измишљени створови као што су Пиштитица (Снежана Попов), Птицоогледало (Олгица Трбојевић Костић), Трубутка (Андрија Поша), Батлић (Мирослав Маћош), уплешће се и Жабац (Кристиан Кардош), архетипски гушчији непријатељ је, наравно, Лисица (Татјана Бараћ), а нестала Гуска је у ствари зачарана девојчица Љубица (Сенка Петровић).

Реплике и авантуре ређају се духовито, вицкасто и динамично, све до срећног краја, то јест пољупца, којим ће момак најзад признати да је у Љубицу заљубљен већ два лета и цео један зимски распуст (није тешко волети, већ је тешко то признати! – рећи ће нам главни јунак).

...Као изврстан зналац луткарства, Царан је понудио језгровит текстуални предлог, за чију је инсценацију нашао „најлуткарскија решења” – чисто, једноставно, а вишеслојно, добро заокружени ликови, фина сразмера лирских пасажа и драмских заплета, и све „упаковано” у натрон папир. Натрон је, као основни и нескривени материјал за сценографију и лутке, представи дао необичан ликовни квалитет, померајући и њена значења ка дубљим и вишим световима маште идомишљања: авантура у првом плану, љубавна сторија у другом, драма одрастања у трећем... све до извесних антрополошких уопштавања, ако је ко баш вољан... Глумачка игра је одлична, уједначена, у динамици која све време држи напету пажњу младих гледалаца, а уз то глумци сјајно певају – љубавна арија Сенке Петровић просто осваја публику.

Композитор Александар Поповић дао је посебан печат представи Јована Царана: жив ритам, одлични сонгови, необично богат и пун звук, музика за „Гускалицу” је свакако међу његовим најбољим остварењима за луткарски театар. А на крају врло упечатљива завршна сцена: сто белих гусака играју у зачудној анимацији, и уз Поповићев сјајан музички цитат. Штета што нам је, после аплауза, нису пустили „на бис”...

Љ. Баиловић, Зрењанин, 2009.

65. SEZONA
2010/2011.

ДРАМСКА СЦЕНА

(446)

Иван Ђорђевић и Едит Тот

Владимир ЂУРЂЕВИЋ

ЗБОГОМ, ЖОХАРИ!

Редитељ: Слађана КИЛИБАРДА

Сценографија: Зорана ПЕТРОВ и Слађана КИЛИБАРДА

Костимографија: Марина СРЕМАЦ

Аутор музике: Милета ГРУЈИЋ

Лектор: Егон САВИН и Симо БАТИНИЦА

Аутор кореографије: Вера ОБРАДОВИЋ

Дизајн светла: Светислав ЦАЛИЋ

Инспицијент: Јелена РИСТИЋ

Суфлер: Мирјана ЂУК

Улоге:

Пишоња – Иван ЂОРЂЕВИЋ, Жуга – Дејан КАРЛЕЧИК (к.г.), Амила – Едит ТОТ
МИШКЕЉИН, Ненси – Сања РАДИШИЋ, Мурга дрот – Драган ЂОРЂЕВИЋ, Славко
пјевач – Мирко ПАНТЕЛИЋ, Гузоњин син – Павле ПЕКИЋ (к.г.), Лепи – Миљан ВУКОВИЋ,
Плесачи – Даница ГРУБАЧКИ, Александар ДОШЕН, Александар РАКИТА, Дејан ЂУРИН,
Марко ОДАЦИН, Дејан КОРИЋАНАЦ, Кристина БЕЛЕР, Викторија ПАЛФИ, Ивана КЛАЋ,
Жељка МОЈИЋ, Драгана МАВРИЋ

Премијера: 20. 11. 2010, Зрењанин

Мирко Пантелић

Иван Ђорђевић и Дејан Карлечик

(447)

Јован Стерија ПОПОВИЋ

ЗЛА ЖЕНА

Редитељ, адаптација, сценографија: Егон САВИН

Помоћник редитеља: Весна ВАРИЋАК

Реализатор сценографије: Виорел ФЛОРА

Костимографија: Лана ЦВИЈАНОВИЋ

Помоћник костимографа: Ивана ИВИЋ

Аутори сценске музике: Тамбурашки оркестар „Мелем”

Лектор: Дејан СРЕДОЈЕВИЋ

Инспицијент: Јелена РИСТИЋ

Суфлер: Мирјана ЋУК

Улоге:

Гроф Трифић – Југослав КРАЈНОВ, Султана – Сања РИСТИЋ КРАЈНОВ, Срета чизмар

– Јован ТОРАЧКИ, Пела/Персида – Сања РАДИШИЋ, Стеван – Драгомир ПЕШИЋ,

Проводација – Миљан ВУКОВИЋ

Премијера: 17. 6. 2011, Зрењанин

НАГРАЂЕНИ НА ДРАМСКОЈ СЦЕНИ

- Зорана ПЕТРОВ и Слађана КИЛИБАРДА: Награда за најбољу сценографију у представи ЗБОГОМ, ЖОХАРИ! на 61. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Зрењанин (2011);
- Едит ТОТ: награда за најбољу женску епизодну улогу за улогу Амиле у представи ЗБОГОМ, ЖОХАРИ! на 61. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Зрењанин (2011);
- Иван ЂОРЂЕВИЋ: Награда младом глумцу коју додељује Савез драмских уметника Војводине за улогу Пишоње у представи ЗБОГОМ, ЖОХАРИ! на 61. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Зрењанин (2011).

Интервју: Слађана Килибарда

**МУРГА ДРОТ И
ЛУТКА СА НАСЛОВНИЦЕ**

Како је дошло до сарадње са писцем Ђурђевићем?

- П о т п у н о случајно. Преко Катарине Вражалић, цуре која је на режији била три године испред мене. Она је Владу упознала у време када је он био глумац-аматер у Батајници, а она је тамо радила прву професионалну режију. Влада је тад био студент

машинства. Након неког времена, напустио је машинство, отишао на пријемни на драматургију и постао драмски писац. Оженио се глумицом Паулином Манов из Београдског драмског позоришта, и тако даље.

Катарина вас је повезала?

- Да, једном приликом питала сам је - имаши ли неку згодну комедију, и она ми је рекла да Влада има јако добар текст, који је две године раније требало да ради мој професор Егон Савин, али одустао је због других обавеза. Питали смо га и рекао је да бих ја то могла да преузмем. Тако, крчкало се две године. Ја сам у међувремену остала трудна, па зато нисам радила прошле сезоне. Егон је недавно био на једној од наших проба. И врло је задовољан.

Да ли је било интервенција у изворном тексту?

- Влада је писац који врло добро познаје, не толико „старинску форму“, колико праву, класичну форму, у којој постоји заплет, кулминација, добро мотивисани ликови... Дакле, није то нека помодна фрагментарна драматургија у којој не знаш о чему је реч. Једноставно, Влада зна да пише ствари. Притом је најпре „испратио“ песму „Балада о

Пишоњи и Жуги“, а онда ју је филовао другим песмама „Забрањеног пушења“. На пример, Мурга Дрот, Гузоњин син, Амила, Лутка са насловне стране, од свега је узео по мало. Све је то фино укомпоновао, а онда је ставио нешто што је јако заоштрило причу, а то је да се радња збива 1991. године. Дакле, буди се национализам и та фрка ствара напетост у причи.

Како бисте оценили амбијент на зрењанинској сцени уочи премијере?

- Изненадила сам се фином атмосфером у Позоришту и добром глумачком екипом. Била сам доста скептична, јер сам знала да - ако немам Пишоњу и Жугу, онда немам представу. Онда сам гледала Дејана Карлечика на завршном испиту после друге године на Академији у Новом Саду, и веома ми се допало оно што је тамо показао. Нисам знала каква ће комбинација бити он и Иван Ђорђевић, али напослетку се испоставило да су се одлично уклопили.

А. Бјелогрић, Зрењанин, 2010.

55. SEZONA
2010/2011.

ЛУТКАРСКА СЦЕНА

(305)

Мирослав Настасијевић

ТРАПАВИ ЗМАЈ

Редитељ: Ирена ТОТ

Сценографија, костимографија, креација лутака: Благовеста ВАСИЛЕВА

Аутор музике: Александар ПОПОВИЋ

Инспицијент и суфлер: Миланка ЛАЛИЋ

Улоге:

Змај Трапавко – Данило МИХЊЕВИЋ, Принцеза Кунигунда – Татјана БАРАЋ, Принц Ригоберт – Кристиан КАРДОШ, Краљ – Андрија ПОША, Мирослав МАЋОШ, Куварица, Дадиља – Наташа МИЛИШИЋ

Премијера: 2. 11. 2010, Зрењанин

(306)

Јован ЦАРАН

ПИСМО ДЕДА МРАЗУ

Редитељ, сценографија, костимографија, избор музике: Јован ЦАРАН

Улоге:

Група А:

Приповедач 1 – Наташа МИЛИШИЋ, Приповедач 2 – Данило МИХЊЕВИЋ, Ћира – Снежана ПОПОВ, Лисица, Џин 1, Ветар – Олгица ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ, Вук, Деда Мраз – Мирослав МАЋОШ, Гавран, Џин 2 – Татјана БАРАЋ, Три прасета – Наташа МИЛИШИЋ, Снежана ПОПОВ, Олгица ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ,

Група Б:

Приповедач 1 – Сенка ПЕТРОВИЋ, Приповедач 2 – Кристиан КАРДОШ, Ћира, Џин 1, Ветар – Андрија ПОША, Лисица – Хајналка КОВАЧ, Вук – Мирослав МАЋОШ, Гавран, Џин 2 – Александар ДРАГАР, Три прасета – Хајналка КОВАЧ, Сенка ПЕТРОВИЋ, Андрија ПОША

Премијера: 20. 12. 2010, Зрењанин

(307)

Јакоб ГРИМ и Вилхелм ГРИМ

ИВИЦА И МАРИЦА

Драматург, адаптација: Вања НИКОЛИЋ

Редитељ, адаптација: Сенка ПЕТРОВИЋ

Креација лутака, сценографија: Јелена МИЛИЋ ЗЛАТКОВИЋ

Костимографија: Андреа ЛЕДЕЊАК

Аутор музике: Александар ПОПОВИЋ

Избор музике: Светозар КОВАЧЕВИЋ

Инспицијент и суфлер: Александра ШАЛАМОН

Улоге:

Ивица – Снежана ПОПОВ, Марица – Татјана БАРАЋ, Маћеха – Олгица ТРБОЈЕВИЋ

КОСТИЋ, Вештица – Данило МИХЊЕВИЋ, Отац, Наратор – Андрија ПОША, Жбун –

Олгица ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ, Данило МИХЊЕВИЋ

Премијера: 28. 4. 2011, Зрењанин

НАГРАЂЕНИ НА ЛУТКАРСКОЈ СЦЕНИ

- Благвеста ВАСИЛЕВА: Награда „Тихомир Мачковић” за лутке у представи ТРАПАВИ ЗМАЈ на 61. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Зрењанин (2011);
- Данило МИХЋЕВИЋ: Награда за глумачко остварење и плакета „Златна искра” за улогу Змаја у представи ТРАПАВИ ЗМАЈ на 13. међународном луткарском фестивалу „Златна искра”, Крагујевац (2011);
- Владимир ГРУБАНОВ: Специјална плакета „Златна искра” за допринос развоју Фестивала на 13. међународном луткарском фестивалу „Златна искра”, Крагујевац (2011).

Интервју: Владимир Грубанов

ЗНАЊЕ, МАШТА, ИНВЕНЦИЈА И КОНТИНУИТЕТ КВАЛИТЕТА

Луткарска сцена Народног позоришта „Тоша Јовановић” данас је једна од најбољих у Србији, и у самом је врху европске луткарске уметности. О томе сведочи и огроман број фестивалских награда, сакупљених током 60 година постојања зрењанинске Луткарске сцене, а познаваоци театра

посведочиће да је у овакав резултат у највећој мери уграђен рад **Владимира Грубанова**, који је на њеном челу био пуних 30 година.

Луткарској сцени оставили сте антологијске представе, више од 300 награда - како је све почело, шта је било пресудно за успех?

- На чело Луткарске сцене дошао сам 1. априла 1980. године. Желео сам модернији приступ луткарској уметности, следећи тенденције престижног средњоевропског луткарства. У Србији је луткарство раније било окренуто старим дидактичким тумачењима и антропоморфним луткама. Али лутка пружа много више, она је пре симбол и метафора, а не имитација људског понашања. Желео сам представе које нису плакатске, већ имају први, други, трећи план, остављају стање запитаности у гледаоцу. Тражећи такве сараднике, довео сам тада највећа редитељска имена, као што су Живомир Јоковић, Борислав Мркишић, Србољуб Луле Станковић... Знање, машта, инвенција, симболички ефекти - тако је почело. Прва значајна представа била је „Румена и стари лав”, која нам је донела пет златних медаља у Варни,

једном од најеминентнијих фестивала у Европи. И зрењанинска Луткарска сцена је ушла „у фокус”... **Зрењанинске луткарске „бије глас” да стално „пробијају границе” у луткарској уметности...**

- Луткарство је неправедно запостављен сегмент позоришне уметности, огроман и неистражен. Суштина је да лутке као подручје симбола, знака, ликовности, геста - отворе простор за размишљање, донесу емоцију коју речи не могу да покрену. Звучи анегдотски кад кажем да је за љубав Ромеа и Јулије било потребно написати целу драму, а Ирена Тот у „Малој принцези” протури црвену ружу кроз камене зидине замка и сви знају да је у питању љубав. „Митови Балкана”, наша луткарска представа коју је, на Битефу, више од 40 критичара сврстало на 2. место у укупној конкуренцији, а потом је победила и на Међународном фестивалу у Атини - уопште није имала текст. Била је намењена „доброно одраслој” публици. Ни „Играмо се Кандида”, као Волтеров одговор Лајбницу у запаженој поставци Дејана Пенчића Пољанског, такође није била намењена баши деци. И прослављено „Тврдоглаво јаје”, пројекат Јована Царана, уопште нема речи... Непрестано смо истраживали анимацију, лутке, материјале, светла, синергију између извођача и публике...

Допринели сте оснивању и унапређивању луткарских фестивала, били сте и уметнички директор Међународног фестивала луткарства у Атини...

- После „Митова Балкана” и гран-прија које је та представа тамо освојила, у два мандата, осам година, био сам уметнички директор тог фестивала, што сам доживео као признање да сам добро радио. Учествовао сам у оснивању фестивала у Котору, Суботици, Крагујевцу, Бања Луци... Енергија, вера, посвећеност хомогеног тима, ето - то је неопходно за успех. И остварити континуитет квалитета...

Љ. Баиловић, Зрењанин, 2016.

66. SEZONA
2011/2012.

ДРАМСКА СЦЕНА

(448)

Тена ШТИВИЧИЋ

НЕ МО'Ш ПОБЕЋ' ОД НЕДЕЉЕ

Превод, адаптација, редитељ, сценографија, костимографија: Слађана КИЛИБАРДА

Драматург: Игор РИПАК

Дизајн тона: Александар ЂУК

Дизајн светла: Александар БРУСТУЛ

Инспицијент: Гордана ЈЕФТИЋ

Улоге:

Она – Сања РАДИШИЋ, Он – Дејан КАРЛЕЧИК (к.г.)

Премијера: 15. 10. 2011, Зрењанин

(449)

Даниел Ковачевић и Снежана Ковачев Челар

Дејвид ХЕР

ПЛАВА СОБА

Адаптација, редитељ, избор музике: Александар БОЖИНА

Сценографија: Ивана ДЕСАНЧИЋ

Костимографија: Мирна ИЛИЋ

Дизајн тона: Александар ЋУК

Инспицијент: Јелена РИСТИЋ

Суфлер: Гордана ЈЕФТИЋ

Улоге:

Девојка – Наташа ЛУКОВИЋ, Таксиста – Драган ЂОРЂЕВИЋ, Au pair – Весна ВАРИЋАК,

Студент – Даниел КОВАЧЕВИЋ, Удата жена – Снежана КОВАЧЕВ ЧЕЛАР, Политичар

– Мирко ПАНТЕЛИЋ, Манекенка – Наташа ЛУКОВИЋ, Драмски писац – Љубиша

МИЛИШИЋ, Глумица – Јелена ШНЕБЛИЋ, Аристократа – Звонко ГОЈКОВИЋ

Премијера: 2. 3. 2012, Зрењанин

(450)

Николај КОЉАДА

КОКОШКА

Редитељ, костимографија: Бојана ЛАЗИЋ

Сценографија: Игор ВАСИЉЕВ

Сценски покрет: Дамјан КЕЦОЈЕВИЋ

Лектор: Љиљана ПИНТЕРИЋ

Инспицијент: Гордана ЈЕФТИЋ

Суфлер: Мирјана ЋУК

Улоге:

Ала – Јелена ШНЕБЛИЋ, Дијана – Наташа ИЛИН, Нона – Сања РАДИШИЋ, Фјодор – Иван ЂОРЂЕВИЋ, Василиј – Мирко ПАНТЕЛИЋ

Премијера: 11. 5. 2012, Зрењанин

Мирко Пантелић и Сања Радишић

Наташа Илин и Јелена Шнеблић

НАГРАЂЕНИ НА ДРАМСКОЈ СЦЕНИ

- Иван ЂОРЂЕВИЋ: Награда „Бронзани Глум Бал” за младог глумца за улогу Пишоње у представи ЗБОГОМ, ЖОХАРИ! на 1. балканском позоришном фестивалу глумачких остварења, Ниш (2011);
- Народно позориште „Тоша Јовановић”: Најбоља представа по оцени публике за представу НЕ МО’Ш ПОБЕЋ’ ОД НЕДЕЉЕ на ТКТ, Тузла (2012);
- Сања РИСТИЋ КРАЈНОВ: Награда за улогу Султана у представи ЗЛА ЖЕНА на 62. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Кикинда (2012).
- Лана ЦВИЈАНОВИЋ: Награда за најбољи костим у представи ЗЛА ЖЕНА на 62. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Кикинда (2012).

БРАЧНА СПИРАЛА НАСИЉА

...Оно што је одиста новост у Савиновој концепцији Стеријине „Зле жене”, то је бруталност зостављања, на којој редитељ натуралистички инсистира. У садејству одличних глумачких интерпретација Сање Ристић Крајнов (Султана), Југослава Крајнова (гроф Трифић) и сочног Јована Торачког у улози Срете чизмара, бруталност на сцени делује потресно, снагом веризма, а и шокантно – да би притиснула гледаоце да, макар накнадно, одистински промисле шта их је „ударило у стомак” са сцене. Јер, изненадили бисмо се колико је гледалаца у сали спремно да олако, на прву лопту, прихвати одговор да овде, тек, имамо посла са злом женом која је претрпела казну зато што је била неконтролисано хистерична. Не би се можда баи сложили да је казна примерена, али су спремни на одговор да она није испољила мудрост која се од ње очекује да би избегла „такве ситуације”. Зато је Егон Савин обликовао Пелу Сретиницу, у сликовитом тумачењу Сање Радишић, као слушкињу и упоредни лик из другог плана: она је трема, алкава и безвољна у свакој другој ситуацији, осим кад испуњава господареве жеље – тада она живне да с животном преданошћу ублажи муку господара, било да је то санирање ране на доњем делу тела грофа Трифића од убода игле зле жене, или да скува ћириш за свога мужа. Она је добро истренирана, и у представи има више изричитих упута на закључак да је Пела

„на време” прошла одговарајућу тортуру да би била поуздана потпора мушкарцу у свим његовим потребама – ван тога опсега никоме, ни њој самој, није важно да ли је алкава или безвољна.

А Султана није истренирана. У окружењу грађанског устројства у коме је она расла (то видимо из њеног nobles немачког васпитања), било је довољно да дрекне, да се издере на млађе, па да се сви стрче око ње, и „лако јој је било угодити”, како сама каже. Али у новој кући, наштавши се у променењу улози супруге, на њен истоветни покушај манипулације, искаљивања беса, нема адекватне реакције, јер је све окренуто ка Њему, а не ка Њој. Чак не може да добије ни „материјалну сатисфакцију”, уобичајени вид трампе у грађанском свету у коме се женска фрустрација замишљајући поклонима, каћиперским даровима.

И тако смо добили Злу жену, за чије фрустрације нико не мари, и са којима ни она сама не зна шта ће. Не зна ни њен муж – у сјајном тумачењу Југослава Крајнова, он је адолесцентски окренут према себи, није „ни од каквог створа”, а види се то и по запуштеној кући у којој живи, окружен испијеним флашама. Брачна мудрост ионако се очекује од ње, од њега је довољно што је „добар”. Али, и ту извињавајућу околност да је „добар”, Егон Савин ће срушити у сцени оргијастичког насиља, од момента када креће „препознавање” је ли то Пела, или Султана, завирујући јој под сукњу, међу ноге.

У тој суровој „игри” коју код Савина започиње њен „добри” муж, а не свирепи Срета, она је сведена на голу п..., ту су јој показали шта она јесте, и шта се од ње очекује. Та сцена је код Савина у напетом луку повезана са оном уводном, са првом брачном ноћи у којој је Султана у кревет свога мужа ушла сва нежно женски устрептала, а освојила мрзовољна и незадовољна. Шта је очекивала – круну, руже, „све”?! Шта год да је очекивала, није добила. Пакао је почео као сукоб незрелих супружника, а онда се цео патријархални систем обрушио на њу...

Љ. Баиловић, Зрењанин, 2011.

56. SEZONA
2011/2012.

ЛУТКАРСКА СЦЕНА

(308)

Јован ЦАРАН

ПРИЧЕ ПТИЦЕ ЛАЖЉИВИЦЕ

Редитељ, сценографија, креација лутака: Јован ЦАРАН

Аутор музике: Александар ПОПОВИЋ

Корепетитор: Данило МИХЊЕВИЋ

Костимографија: Аранка АЛЕКСИЋ

Аутор кореографије: Наташа МИЛИШИЋ

Израда лутака: Тибор ФАРАГО

Инспицијент и суфлер: Александра ШАЛАМОН

Улоге:

Цветић – Наташа МИЛИШИЋ, Птица лажљивица – Татјана БАРАЋ, Певач кантасторија – Кристиан КАРДОШ, Цврчак Ђовани – Мирослав МАЋОШ, Цврчак Ђованино – Андрија ПОША, Цврчак Нино – Данило МИХЊЕВИЋ, Зечица из шешира – Хајналка КОВАЧ, Спорожурећи потански зец – Олгица ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ, Пацолино – Александар ДРАГАР

Премијера: 15. 9. 2011, Зрењанин

(309)

Мелина ПОТА КОЉЕВИЋ

ВАЖНЕ СТВАРИ И ДЕДА МРАЗ

Редитељ: Слађана КИЛИБАРДА

Помоћник редитеља: Данило МИХЊЕВИЋ

Сценографија, костимографија, креација лутака: Благовеста ВАСИЛЕВА

Аутор музике: Александар КОСТИЋ

Аутор кореографије: Вера ОБРАДОВИЋ

Дизајн светла: Роберт ЛАЦКО

Видео – радови: Владимир ЖИВИН

Инспицијент и суфлер: Александра ШАЛАМОН

Улоге:

Вид – Наташа МИЛИШИЋ, Јагње – Татјана БАРАЋ, Рак – Андрија ПОША, Паун – Мирослав МАЋОШ, Грм – Александар ДРАГАР

Премијера: 20. 12. 2011, Зрењанин

(310)

Мелина ПОТА КОЉЕВИЋ

ВАЖНЕ СТВАРИ

Редитељ: Слађана КИЛИБАРДА

Помоћник редитеља: Данило МИХЊЕВИЋ

Сценографија, костимографија, креација лутака: Благовеста ВАСИЛЕВА

Аутор музике: Александар КОСТИЋ

Аутор кореографије: Вера ОБРАДОВИЋ

Дизајн светла: Роберт ЛАЦКО

Видео – радови: Владимир ЖИВИН

Инспицијент и суфлер: Александра ШАЛАМОН

Улоге:

Вид – Наташа МИЛИШИЋ, Јагње, Бранислава – Татјана БАРАЋ, Врабац, Станислава – Олгица ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ (15), Снежана ПОПОВ (3), Рак, Вишеслав – Андрија ПОША, Паун – Мирослав МАЋОШ, Грм – Александар ДРАГАР, Видова мајка – Хајналка КОВАЧ, Првослав, помоћне анимације – Кристиан КАРДОШ

Премијера: 19. 1. 2012, Зрењанин

НАГРАЂЕНИ НА ЛУТКАРСКОЈ СЦЕНИ

- Данило МИХЊЕВИЋ: Награда за глумачко остварење у представи ГУСКАЛИЦА на 10. међународном фестивалу позоришта за децу, Бања Лука (2011);
- Благвеста ВАСИЛЕВА: Награда за најбољу сценографију у представи ТРАПАВИ ЗМАЈ на 42. сусретима професионалних позоришта лутака Србије, Нови Сад (2011);
- Наташа МИЛИШИЋ: Награда за глуму за улогу Принца Ригоберта у представи ТРАПАВИ ЗМАЈ на 42. сусретима професионалних позоришта лутака Србије, Нови Сад (2011);
- Кристиан КАРДОШ: Награда за глуму за улогу Принца Ригоберта у представи ТРАПАВИ ЗМАЈ на 42. сусретима професионалних позоришта лутака Србије, Нови Сад (2011);
- Владимир ГРУБАНОВ: Награда „Бошко Зековић” за свеукупан допринос у развоју луткарства на 42. сусретима професионалних позоришта лутака Србије, Нови Сад (2011);
- Народно позориште „Тоша Јовановић” – Луткарска сцена: Награда за најбољу представу за децу у целини за извођење представе ПРИЧЕ ПТИЦЕ ЛАЖЉИВИЦЕ на 62. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Кикинда (2012);
- Јован ЦАРАН: Меморијална награда „Ивана Мирков Влачић” за представу ПРИЧЕ ПТИЦЕ ЛАЖЉИВИЦЕ на 62. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Кикинда (2012);
- Народно позориште „Тоша Јовановић” – Луткарска сцена: Награда за колективну игру и плакета „Златна искра” за представу ПРИЧЕ ПТИЦЕ ЛАЖЉИВИЦЕ на 14. међународном луткарском фестивалу „Златна искра”, Крагујевац (2012);
- Александар ПОПОВИЋ: Плакета „Златна искра” за најбољу музику у представи ПРИЧЕ ПТИЦЕ ЛАЖЉИВИЦЕ на 14. међународном луткарском фестивалу „Златна искра”, Крагујевац (2012).

67. SEZONA
2012/2013.

ДРАМСКА СЦЕНА

(451)

Јован Торачки, Бранимир Брстина и Драгомир Пешић

Карло ГОЛДОНИ

СЛУГА ДВАЈУ ГОСПОДАРА

(Копропродукција Град театар Будва, Српско народно позориште, Нови Сад и Народно позориште „Тоша Јовановић”, Зрењанин)

Превод, драматург: Бранко ДИМИТРИЈЕВИЋ

Редитељ: Борис ЛИЈЕШЕВИЋ

Драматург: Федор ШИЛИ

Сценографија: Горчин СТОЈАНОВИЋ

Костимографија: Марина СРЕМАЦ

Сценски покрет: Вишња ОБРАДОВИЋ

Аутор музике: Александар КОСТИЋ

Помоћник редитеља: Стефан ИСАКОВИЋ

Помоћник сценографа: Ивана КРЊИЋ

Помоћник костимографа: Снежана ХОРВАТ

Инспицијент: Мирјана РАДОВАНОВ

Суфлер: Срђан СТОЈНОВИЋ

Улоге:

Панталоне – Бранимир БРСТИНА (к.г.), Флориндо – Југослав КРАЈНОВ, Розаура – Вишња ОБРАДОВИЋ (к.г.), Бригела – Јован ТОРАЧКИ, Ломбарди – Драгомир ПЕШИЋ, Смералдина – Сања РАДИШИЋ, Силвио – Иван ЂОРЂЕВИЋ, Труфалдино – Милован ФИЛИПОВИЋ, Беатриче – Сања Ристић КРАЈНОВ

Премијера: 15. 10. 2012, Зрењанин

Сања Ристић Крајновић и Јутослав Крајновић

Сања Радишић и Милован Филиповић

(452)

Јован Торачки, Љубиша Милишић, Југослав Крајнов и Наташа Илин

Душан КОВАЧЕВИЋ

КУМОВИ

Редитељ, избор музике: Љиљана ТОДОРОВИЋ

Сценографија, костимографија: Магдалена ВЛАЈИЋ

Лектор: Љиљана ПИНТЕРИЋ

Дизајн тона: Зоран ЈЕРКОВИЋ

Аутор сонгова: Емил САКС

Инспицијент: Јелена РИСТИЋ

Суфлер: Мирјана ЋУК

Улоге:

Ана – Јелена ШНЕБЛИЋ, Милан – Јован ТОРАЧКИ, Кума – Наташа ИЛИН, Инспектор – Југослав КРАЈНОВ (к.г.), Вучко – Љубиша МИЛИШИЋ, Марко – Александар ДОШЕН

Премијера: 18. 12. 2012, Зрењанин

Јелена Шнеблић и Наташа Илин

Јован Торачки и Јелена Шнеблић

(453)

Даниел Ковачевић, Сања Радишић и Едит Тот

Јелена КАЈГО

РЕАЛИСТИ

или живот је негде другде

Адаптација, редитељ, избор музике: Слађана КИЛИБАРДА

Сценографија: Марија ЈЕВТИЋ

Костимографија: Марина СРЕМАЦ

Дизајн тона: Петар БУРСАЋ и Александар ЋУК

Дизајн светла: Александар БРУСТУЛ

Аутор кореографије: Небојша ГРОМИЛИЋ

Инспицијент: Јелена РИСТИЋ

Суфлер: Гордана ЈЕФТИЋ

Грегор – Мирко ПАНТЕЛИЋ, Предраг – Даниел КОВАЧЕВИЋ, Соња – Сања РАДИШИЋ,
Гордана – Едит ТОТ, Ратко – Милан КОЧАЛОВИЋ, Чистач – Александар ДОШЕН, Девојчица
– Ања ДОШЕН

Премијера: 15. 3. 2013, Зрењанин

Мирко Пантелић и Даниел Ковачевић

Милан Кочаловић и Сања Радишић

(454)

Евалд ФЛИСАР

СУТРА ЋЕ БИТИ БОЉЕ

Превод: Дејан КРСТОВИЋ

Адаптација, редитељ, избор музике: Марко ЂУРИЋ

Сценографија: Марија СТОЈКОВИЋ

Костимографија: Дрина КРЛИЋ

Аутор кореографије: Небојша ГРОМИЛИЋ

Инспицијент: Гордана ЈЕФТИЋ

Суфлер: Мирјана ЋУК

Улоге:

Алексеј Иванович Мишкин – Миљан ВУКОВИЋ, Иван Петровић Јесењин – Драган ЂОРЂЕВИЋ, Иван Алексејевич Нижински – Мирко ПАНТЕЛИЋ, Николај Николајевич Рембрант – Љубиша МИЛИШИЋ

Премијера: 21. 6. 2013, Зрењанин

Мирко Пантелић, Драган Ђорђевић и Љубиша Милишић

Миљан Вуковић и Драган Ђорђевић

НАГРАЂЕНИ НА ДРАМСКОЈ СЦЕНИ

- Народно позориште „Тоша Јовановић”: Награда за најбољу представу у целини за извођење представе ЗЛА ЖЕНА на 20. фестивалу класике „Вршачка позоришна јесен”, Вршац (2012);
- Сања РИСТИЋ КРАЈНОВ: Награда за најбоље глумачко остварење за улогу Султане у представи ЗЛА ЖЕНА на 20. фестивалу класике „Вршачка позоришна јесен”, Вршац (2012);
- Јован ТОРАЧКИ: Награда за најбоље глумачко остварење за улогу Срете чизмара у представи ЗЛА ЖЕНА на 20. фестивалу класике „Вршачка позоришна јесен”, Вршац (2012);
- Егон САВИН: Награда за најбољу режију представе ЗЛА ЖЕНА на 20. фестивалу класике „Вршачка позоришна јесен”, Вршац (2012);
- Егон САВИН: Награда за најбољу режију представе ЗЛА ЖЕНА на Фестивалу „Театар фест“, Бања Лука (2013).

57. SEZONA
2012/2013.

ЛУТКАРСКА СЦЕНА

(31 1)

Игор БОЈОВИЋ

ЦРВЕНКАПА

Редитељ: Биљана ВУЈОВИЋ

Сценографија, костимографија, креација лутака: Благовеста ВАСИЛЕВА

Аутор кореографије: Небојша ГРОМИЛИЋ

Аутор музике: Томислав НИКОЛИЋ

Инспицијент и суфлер: Александра ШАЛАМОН

Играју:

Црвенкапа, Мајка, Бака, Гавран, Глумица из капута – Татјана БАРАЋ, Вук, Ловац, Глумац из капута – Мирослав МАЋОШ, Помоћна анимација – Никола ЛАЛИЋ и Владимир ЖИВИН

Премијера: 27. 9. 2012, Зрењанин

Мирослав Мањош и Татјана Барањ

(312)

Сенка ПЕТРОВИЋ

МЛАДИ ДЕДА МРАЗ СПАСАВА НОВУ ГОДИНУ

Сценографија, костимографија, аутор кореографије, избор музике: Сенка ПЕТРОВИЋ

Улоге:

Снегослав – Мирослав МАЋОШ/Андрија ПОША, Бака Мраз – Сенка ПЕТРОВИЋ/Снежана ПОПОВ, Деда Мраз – Данило МИХЊЕВИЋ/Александар ДРАГАР

Премијера: 21. 12. 2012, Зрењанин

Интервју: Сенка Петровић

ТЕАТАР ТРАЖИ ПОСВЕЋЕНИКЕ

Хоће ли то бити „Ивица и Марица“ са заплетом и мотивима које сви знамо?

- У адаптацији јесте направљен помак ка потребама данашњег детета, али су остали сви постулати класичне бајке „Ивица и Марица“. За њу се мисли да је једна од две најстарије бајке на свету, сви знају како она треба да изгледа. Наш је циљ да, после премијере, гледаоци кажу: е, управо је то та бајка, то је „Ивица и Марица“!...

Играте у представама у Зрењанину, Новом Саду, Београду...

- Завршила сам глуму и режију код Боре Драшковића на Академији у Новом Саду. Учествовала сам у истраживачким пројектима који су се бавили откривањем могућности људи са инвалидитетом, радила сам у Македонији, сарађивала сам са мађарским позориштем. Неколико мојих текстова до сада је постављено на сцену, и драмских за децу и једна драма за одрасле која је и награђена. Тренутно ми је најдража, јер је најновија, улога у представи „Црвена“ по тексту Миње Богавац, копродукција Савеза драмских уметника Војводине и Студентског културног центра, режија Ана Илић, премијера је била у новембру у Новом Саду. Имам и свој кабаре који је настао као последица мога учешћа у ТВ шоу-програму „Ја имам таленат“...

Шта Вам је драже, лакше, лепше – драмска или луткарска сцена?

- Лакше, драже, лепше не може да се раздвоји. Кад сам, захваљујући зрењанинској Луткарској сцени, добила лутку у руке, мој осећај је био да ме је Бог погледао. То је била такво откриће за мене и љубав на први поглед, која сваки дан све више расте. Као што не могу да кажем да ли више волим да играм или режирам, или да се бавим научним радом – узгред, и магистрирала сам театрологију, на теми реконструкција представе „Ујкин сан“ са посебним освртом на поетику и режију Егона Савина... Просто, данас је у позоришту потребно синкретичко знање: и са становишта глуме, режије, театарске историје и теорије, драматургије, ликовних уметности, музике – сви ти аспекти позоришне уметности неопходни су да би човек могао да буде посвећеник у овом послу.

Љ. Баиловић, Зрењанин, 2011.

(313)

Угљеша ШАЈТИНАЦ

РУЖНО ПАЧЕ

Редитељ: Ирена ТОТ

Сценографија, костимографија, креација лутака: Благовеста ВАСИЛЕВА

Аутор музике: Александар ПОПОВИЋ

Аутор кореографије: Небојша ГРОМИЛИЋ

Лектор: Лиљана ПИНТЕРИЋ

Инспицијент и суфлер: Александра ШАЛАМОН

Улоге:

Ружно паче, Бели лабуд 1 – Кристиан КАРДОШ, Мама патка – Олгица ТРБОЈЕВИЋ
КОСТИЋ, Пачићи из истог легла – Хајналка КОВАЧ, Сенка ПЕТРОВИЋ, Снежана ПОПОВ,
Мама гуска – Наташа МИЛИШИЋ, Ђурка – Александар ДРАГАР, Кокошка – Татјана БАРАЋ,
Пас – Мирослав МАЋОШ, Мачор – Андрија ПОША, Петлић – Данило МИХЊЕВИЋ
Дивље паче, Дивљи патак 1 – Хајналка КОВАЧ, Дивље паче, Дивљи патак 2 – Сенка
ПЕТРОВИЋ, Хрчак – Јован ЦАРАН, Бели лабуд 2 – Снежана ПОПОВ, Бели лабуд 3 – Наташа
МИЛИШИЋ

Премијера: 14. 2. 2013, Зрењанин

(314)

Роалд ДАЛ

ВЕЛИКИ ДОБРОЋУДНИ ЦИН

Редитељ: Драгослав ТОДОРОВИЋ

Драматург: Милена ДЕПОЛО

Сценографија, костимографија, креација лутака: Јелена МИЛИЋ ЗЛАТКОВИЋ

Аутор музике: Владимир ПЕЈКОВИЋ

Видео – бим: Владимир ЖИВИН

Инспицијент и суфлер: Александра ШАЛАМОН

Улоге:

Софи – Наташа МИЛИШИЋ, Велики доброћудни цин – Андрија ПОША, Крвосрк – Мирослав МАЋОШ, Месогриз – Данило МИХЊЕВИЋ, Децожвак, Старешина авијације – Кристиан КАРДОШ, Краљица – Татјана БАРАЋ, Служавка – Снежана ПОПОВ, Старешина армије – Данило МИХЊЕВИЋ, Управитељка сиротишта (глас) – Олгица ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ

Премијера: 30. 4. 2013, Зрењанин

НАГРАЂЕНИ НА ЛУТКАРСКОЈ СЦЕНИ

- Народно позориште „Тоша Јовановић” – Луткарска сцена: Награда за колективно глумачко аниматорско остварење у представи ПРИЧЕ ПТИЦЕ ЛАЖЉИВИЦЕ на 43. сусретима професионалних позоришта лутака Србије, Суботица (2012);
- Александар ПОПОВИЋ: Награда за најбољу музику у представи ПРИЧЕ ПТИЦЕ ЛАЖЉИВИЦЕ на 43. сусретима професионалних позоришта лутака Србије, Суботица (2012);
- Благовеста ВАСИЛЕВА: Награда „Тихомир Мачковић” за најбољу креацију лутака у представи РУЖНО ПАЧЕ на 63. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Кикинда (2013).
- Народно позориште „Тоша Јовановић” – Луткарска сцена: Награда за најлутковнију представу, за представу ТВРДОГЛАВО ЈАЈЕ на Међународном фестивалу позоришта за дјецу „Лутфест“, Источно Сарајево (2013);
- Народно позориште „Тоша Јовановић” – Луткарска сцена: Награда за колективну игру за представу ТВРДОГЛАВО ЈАЈЕ на Међународном фестивалу позоришта за дјецу „Лутфест“, Источно Сарајево (2013);
- Данило МИХЊЕВИЋ и Андрија ПОША: Награда за улогу, за улогу Петла у представи ТВРДОГЛАВО ЈАЈЕ на Међународном фестивалу позоришта за дјецу „Лутфест“, Источно Сарајево (2013);
- Јован ЦАРАН: Награда за најбољу режију, за режију представе ТВРДОГЛАВО ЈАЈЕ на Међународном фестивалу позоришта за дјецу „Лутфест“, Источно Сарајево (2013).

Интервју: Ирена Тот

„РУЖНО ПАЧЕ”

Ви сте један од најмаштовитијих домаћих редитеља, а глумци кажу да овакву представу још нису радили. Шта ће то бити, упознајте нас са пројектом.

- Ово је ансамбл представа. А биће то склоп инспиративне литературе за децу и одрасле, врло необичних лутака и сценографије израђених од природних

материјала, стилизоване музике и ефеката који се стварају на сцени уз помоћ људског гласа и предмета који нас окружују. Притом, ова свевремена тема никога од нас не оставља равнодушним. Узбурка разне емоције из прошлости или садашњости те свака изговорена реч са сцене, звучи животни и врло истинито. Па нам се чини да и не глумимо, већ да свако од нас, скривајући се иза лутке, прича, своју причу, о ружном пачету.

Судбина ружног пачета позната је тема у литератури за децу, који је ваш угао у представљању овог lika и мотива везаних за њега?

- Моје ружно паче је човек данашњице. Онај који на путу одрастања, поред свих недаћа којима га шиба живот, проналази снагу да истраје, да буде и остане свој све док не пронађе своје „јато” коме припада. Моје паче има крила од рођења, као и већина људи. Само треба да спозна себе, да их рашири и полети. Оно је једно срећно ружно паче, јер има мајку која му, без обзира на огроман бол и празнину због расанка, помаже да оде ван оgrade која их окружује и гуши. Даље од људског безумља, зависти, пакости, страха од бољих и паметнијих. А онда, као и у животу, оним најхрабријима се увек некако осмехне срећа. Па се на том трновитом путу нађу и они који му помажу, а не само одмажу. **Ваше представе увек су занимљиве не само деци, него и одраслој публици, али која вам је циљна група овога пута? И шта вам је важније – дидактика или поетика?**

- Ја трагам у мору могућности луткарског израза, не размишљајући о томе ком узрасту је намењена представа. Јер језик луткарства, пун метафора, симбола и снага изражајности лутке је толико јака да она у свој чудесан свет подједнако увлачи и децу и одрасле. Ти мали људи су искрени, паметни, радознали и различити. Дајмо им могућност да сами направе свој избор. У представи ми је важнија поетика. Оно што у људима покрене душу то заувек остаје у сећању.

Љ. Баиловић, Зрењанин, 2013.

68. SEZONA
2013/2014.

ДРАМСКА СЦЕНА

(455)

Франсис ВЕБЕР

ВЕЧЕРА БУДАЛА

Редитељ: Оливера ЂОРЂЕВИЋ

Сценографија: Диана РАДОСАВЉЕВИЋ МИЛОВИЋ

Костимографија: Милица ГРБИЋ КОМАЗЕЦ

Аутор музике: Ирена ПОПОВИЋ

Инспицијент: Јелена РИСТИЋ

Суфлер: Гордана ЈЕФТИЋ

Улоге:

Пјер – Дејан КАРЛЕЧИК (к.г.), др Аршамбо – Јовица ЈАШИН (к.г.), Франсоа Пињон – Саша ЛАТИНОВИЋ (к.г.), Само Шнеблан – Стефан ЈУАНИН, Лисјен Коњал – Звонко ГОЈКОВИЋ, Кристина Брошан – Наташа ЛУКОВИЋ, Марлена – Јелена ШНЕБЛИЋ, Паскал Мено – Александар ДОШЕН

Премијера: 15. 10. 2013, Зрењанин

Наташа Луковић

Дејан Карлечик и Саша Латиновић

(456)

Жан Баптист Поклен МОЛИЈЕР

ДОН ЖУАН

Редитељ: Игор Вук ТОРБИЦА

Драматург, адаптација: Тамара БИЈЕЛИЋ

Сценографија, костимографија: Вељко СТОЈАНОВИЋ

Аутор музике: Марко МАРИЋ

Музички сарадник: Вишња РАДОСАВ, Ана АЛЕКСИЋ ШАЈРЕР, Тина НИКОЛОВСКИ

Инспицијент: Јелена РИСТИЋ

Суфлер: Мирјана ЂУК

Лица:

Дон Жуан – Иван ЂОРЂЕВИЋ, Зганарел – Дејан ДЕДИЋ (к.г.), Елвира – Сања РАДИШИЋ
Гузман – Дејан КАРЛЕЧИК, Дон Карлос – Миљан ВУКОВИЋ, Дон Алонзо – Звонко
ГОЈКОВИЋ, Дон Луј – Првослав ЗАКОВСКИ (к.г.), Франциско – Јован ТОРАЧКИ, Шарлота –
Едит ТОТ, Матурина – Јелена ШНЕБЛИЋ, Пјеро – Стефан ЈУАНИН (к.г.), Господин Диманш/
Дебели Лука – Мирко ПАНТЕЛИЋ, Девојка – Јелена КЕСИЋ (к.г.)

Премијера 18. 12. 2013, Зрењанин

Сања Радишић и Дејан Карлечик

Стефан Јуанин и Едит Тот

Дејан Дедић, Иван Ђорђевић и Дејан Карлечик

(457)

Јелена Ђулвезан и Алиса Лацко

Мира ПЕРИЋ КРАЉИК

ОНА

(Копродукција Народно позориште „Тоша Јовановић“, Зрењанин и Академија уметности, Нови Сад)

Редитељ, адаптација, избор музике: Миа КНЕЖЕВИЋ

Сценографија: Миљена ВУЧКОВИЋ

Костимографија: Романа КНЕЖЕВИЋ

Улоге:

Она – Јелена ЂУЛВЕЗАН (к.г.), Алиса ЛАЦКО (к.г.)

Премијера: 3. 4. 2014, Тузла

Премијера: 5. 4. и 6. 4. 2014, Зрењанин

(458)

Мирослав КРЛЕЖА

ЛЕДА

Редитељ, избор музике: Слађана КИЛИБАРДА

Драматург: Слободан ОБРАДОВИЋ

Сценографија: Марија ЈЕВТИЋ

Костимографија: Татјана РАДИШИЋ

Лектура: Ивана БУЉАН ЛЕГАТИ

Сценски покрет: Небојша ГРОМИЛИЋ

Музички сарадник: Ана АЛЕКСИЋ ШАЈРЕП

Дизајн тона: Александар ПРОТИЋ

Дизајн светла: Светислав ЦАЛИЋ

Инспицијент: Гордана ЈЕФТИЋ

Суфлер: Мирјана ЋУК

Улоге:

Витез Оливер Урбан – Даниел КОВАЧЕВИЋ, Аурел – Бранислав ЈЕРКОВИЋ (к.г.), Мелита (Друга дама) – Едит ТОТ, Клара (Прва дама) – Сања РАДИШИЋ, Кланфар (Господин) – Мирко ПАНТЕЛИЋ, Фани – Јелена КЕСИЋ (к.г.)

Премијера: 17. 4. 2014, Зрењанин

Сања Радишић и Бранислав Јерковић

Мирко Пантелић, Едит Тот и Јелена Кесић

(459)

Снежана Ковачев Челар и Весна Варићак

Љиљана Лашић

СЛОБОДНЕ ЖЕНЕ БАЛКАНСКЕ

Редитељ: Изрежирало се само у земљи Србији

Аутор музике: Ирена ПОПОВИЋ

Суфлер и инспицијент: Мирјана ЂУК

Улоге:

Снежана КОВАЧЕВ ЧЕЛАР и Весна ВАРИЋАК

Премијера: 19. 6. 2014, Зрењанин

НАГРАЂЕНИ НА ДРАМСКОЈ СЦЕНИ

- Марина СРЕМАЦ: Специјална награда за костим у представи СЛУГА ДВАЈУ ГОСПОДАРА на 21. међународном фестивалу класике „Вршачка позоришна јесен”, Вршац (2013);
- Јован ТОРАЧКИ: Маска „Лаза Телечки” на „Данима Лазе Телечког”, Кумане (2013).

ИЗА ЗАВЕСЕ: СУПЕРХЕРОЈИ НЕ ВЕРУЈУ СРЕЋИ

...Дон Жуан никад није био пуки Казанова, у колоквијалном смислу. Пре је био Антихрист, а Игор Вук Торбица му приступа и као да је Хамлет. Са тимом сарадника (драматургија и адаптација Тамара Бијелић, сценографија и костимографија Вељко Стојановић, композитор Марко Марић) редитељ успоставља више него активан однос према тексту, глумцима, публици, уопште театру као – уметности. Активан у смислу жив, сложен, пун преокрета. Активан у смислу да је веран класици, али и близак нама, питањима нашег времена. Зато је Дон Жуан (Иван Ђорђевић) у Зрењанину осуђен да лута на путу без повратка, да преиспитује нашу срећу, прикривајући властиту трагичност – неверовање у њену могућност. Други су позвани да га прате, све док не очекују одговоре. Зато Зганарел (Дејан Дедић) више није противтег, компромисна наказа, наличје Дон Жуановог ега. Он је сад више доктор Вотсон необјашњиво занесеног Шерлока. Елвирин (Сања Радишић) штитоноша Гузман (Дејан Карлечик) је придружено лице хуманитета, што још дијаболичнијим чини коначни обрат...

Ова тројка је у стању да до перфекције одигра нешто другачије успостављен развојни пут познате драме. Њен ренесансни комички кредо успешно је осавремењен комиком зачудности, апсурда, постигнут необичним, изненадним решењима, мимо очекиваног избора физичких и

говорних радњи. Тако први део представе обележава низ брзалица, интонација које својом вештачком уозбиљеношћу, патетиком, карикирају говор осуде Дон Жуанових „себичних и произвољних” поступака.

С обзиром на то да су уклоњене све баналне илустрације, спољашње одредбе, до изражаја долазе мизансцен, светло, музика, „атмосферичност” представе. У ту врсту метанаративне естетике се уклопио и остатак посвећеног ансамбла зрењанинског позоришта: Стефан Јуанин (Пјеро), Јелена Шнеблић (Матурина), Мирко Пантелић (Господин Димани), Едит Тот (Шарлота), Миљан Вуковић (Дон Карлос)... Педагошки или не, чисто да се зна, велике похвале младим ауторима и актерима зрењанинске представе „Дон Жуан” означавају задовољство због веома ретке појаве, као и још већа очекивања у будућности.

И. Бурић, Дневник, 2013.

58. SEZONA
2013/2014.

ЛУТКАРСКА СЦЕНА

(315)

Јован Царан, Сенка Петровић, Снежана Попов,
Олгица Трбојевић Костић и Александар Драгар

Карел НОВАК

БАЈКА О МАЈУШКУ

Превод, адаптација: Србољуб СТАНКОВИЋ

Редитељ: Јован ЦАРАН

Сценографија, костимографија и креација лутака: Тихомир МАЧКОВИЋ

Избор музике, помоћник редитеља: Владимир ГРУБАНОВ

Инспицијент и суфлер: Александра ШАЛАМОН

Улоге:

Мајушко – Сенка ПЕТРОВИЋ, Приповедач, Отац, Краљ – Јован ЦАРАН, Краљица, Мајка –
Олгица ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ, Принцеза – Снежана ПОПОВ, Свирач – Александар ДРАГАР

Премијера 12. 9. 2013, Зрењанин

Јован Циган

Александар Драгар

(316)

Кристиан Кардош, Хајналка Ковач и Андрија Поша

Сенка ПЕТРОВИЋ

НОВОГОДИШЊА ЖЕЉА

Драматург, редитељ, сценографија, костимографија, избор музике: Сенка ПЕТРОВИЋ
Аутор музике: Данило МИХЊЕВИЋ

Улоге:

Дечак – Кристиан КАРДОШ, Мирослав МАЋОШ, Нова Година – Татјана БАРАЋ, Хајналка
КОВАЧ, Стара Година – Олгица ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ, Снежана ПОПОВ, Зимзеленко –
Данило МИХЊЕВИЋ, Андрија ПОША, Деда Мраз – Јован ЦАРАН

Премијера: 21. 12. 2013, Зрењанин

(317)

Кристиан Кардош, Татјана Бараћ и Данило Михњевић

Јозеф ПЕР и Лео СПАЧИЛ

ЛУТАК НЕВАЉАЛКО

Адаптација, редитељ, сценографија, костимографија, креација лутака: Јован ЦАРАН

Избор музике: Данило МИХЊЕВИЋ

Инспицијент и суфлер: Александра ШАЛАМОН

Улоге:

Лутак Неваљалко – Мирослав МАЋОШ, Аница, Доктор – Татјана БАРАЋ, Перица, Лутак – Кристиан КАРДОШ, Луткица – Хајналка КОВАЧ, Човек из публике – Данило МИХЊЕВИЋ

Премијера: 16. 1. 2014, Зрењанин

Татјана Бараћ и Кристиан Кардош

(318)

Миливоје МЛАЂЕНОВИЋ

НЕМУШТИ ЈЕЗИК ИЛИ НИШТА БЕЗ ПЕТЛИЋА

Адаптација, лектор: Наташа ИЛИЋ

Редитељ: Милош ЈАГОДИЋ

Сценографија: Александар ВЕЉКОВИЋ

Костимографија: Милица ГРБИЋ КОМАЗЕЦ

Аутор музике: Габор ЛЕНЂЕЛ

Аутор кореографије: Небојша ГРОМИЛИЋ

Аутор текстова сонгова: Миливоје МЛАЂЕНОВИЋ и Наташа ИЛИЋ

Видео анимација: Душан УДИЦКИ и Александар ПОПОВ

Улоге:

Чекетало – Наташа МИЛИШИЋ, Мајка – Татјана БАРАЋ, Отац – Мирослав МАЋОШ

Дечак – Снежана ПОПОВ, Мултинаратор – Кристиан КАРДОШ, Петао – Данило

МИХЊЕВИЋ, Пас – Андрија ПОША, Четири кокошке – Наташа МИЛИШИЋ, Татјана БАРАЋ, Андрија ПОША, Мирослав МАЋОШ, Неко из публике – Јован ЦАРАН

Премијера: 27. 2. 2014, Зрењанин

НАГРАЂЕНИ НА ЛУТКАРСКОЈ СЦЕНИ

- Наташа МИЛИШИЋ: Награда за глуму, за улогу Софи у представи ВЕЛИКИ ДОБРОЋУДНИ ЏИН на 44. сусретима професионалних позоришта лутака Србије, Крагујевац (2013);
- Андрија ПОША: Награда за глуму, за улогу Великог доброћудног џина у представи ВЕЛИКИ ДОБРОЋУДНИ ЏИН на 44. сусретима професионалних позоришта лутака Србије, Крагујевац (2013);
- Ирена ТОТ: Награда за свеукупни допринос у развоју луткарства „Бошко Зековић”, коју додељује Позориште младих из Новог Сада, на 44. сусретима професионалних позоришта лутака Србије, Крагујевац (2013);
- Јелена МИЛИЋ ЗЛАТКОВИЋ: Награда „Тихомир Мачковић” за најбољу креацију лутака у представи ВЕЛИКИ ДОБРОЋУДНИ ЏИН на 64. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Суботица (2014);
- Народно позориште „Тоша Јовановић”: Најбоља представа БАЈКА О МАЈУШКУ на 5. фестивалу еколошког позоришта за децу, Бачка Паланка (2014);

Интервју: Угљеша Шајтинац

ЉУДИ СУ САТКАНИ ОД ПРИЧА

Ружно паче је свакако међу најпознатијим ликовима из прича које нудимо деци док одрастају. Каква је Ваша прича о ружном пачету?

- Реч је о „дореди”

Андерсенове бајке. Све је већ речено у њеном изворном облику па сам се ја определио да допуним начин на који ће бајка бити

испричана. У основи, реч је пре о басни него о бајци. Но, она је и у изворном облику дужа него што то форма басне подразумева. Опет, шта би се ту могло додати? Још неколико јунака који се у бајци само овлаш помињу, јасније одређење протока времена, дијалог присутан у већој мери него у Андерсеновом делу и свакако прилагођен данашњици. Лично, дуго сам размишљао и припремао структуру приче за нешто више – то није само прича о одрастању одбаченог младунца, већ и о свету, његовим житељима, окружењу које је дозволило да то исто одбацивање буде могуће. Писао сам текст на предлог редитељке Ирене Тот, али како се слабо сналазим са испуњавањем наручених жеља од стране других, урадио сам, на своје задовољство, један текст који је по мени завршен, добар и могу га понудити једног дана свакоме ко је заинтересован да ради на његовој поставци. Самог покушаја, међутим, не би ни било да Ирена није започела разговор са мном, на чему сам јој веома захвалан.

Писати за децу – шта то значи у Вашем књижевном опусу?

- Исто што и писати за одрасле. Разлике нема. Желиш да те разумеју и да у њима пробудити знатижељу да размишљају, макар на тренутак, о ономе о чему пишеш. Људи су саткани од прича – старији се тога стиде, а деца о истом говоре гласно.

Деца су величанственија од одраслих, њих краси лепота природе садржана у чину немоћи да сакрију своје узбуђење.

„Ветрушкина ледина” била је Ваш првенац у сарадњи са зрењанинском Луткарском сценом. Луткарство је специфичан медиј – које могућности вас ту највише привлаче?

- Не могу да заузмем дистанцу према овом питању. Ја сам одрастао на лутка-сцени нашег позоришта. Прво „Ружно паче” које сам ја гледао било је извођено у старој, сада непостојећој згради луткарског позоришта, на малој сцени, где су марионете, гињоли, јавајке, водиле дечију свест на небројена места из маште. Сећам се чак и „Валцера цвећа” Чајковског који је пратио једну појаву из те представе. Деца глумца из тог ансамбла, међу којом и ја, верујем да су имала искуство слично мом – одрастали смо поносни на своје родитеље који су дословно постојали и као наши хранитељи, али и као ретки одрасли који су долазили из маште којој смо се дивили. Ако је то данас барем делимично тако онда вреди писати за луткарско позориште. Један од ретких градова на овим просторима који може да се похвали таквим садржајем намењеним најмлађима је и наш град – то мора да му служи на понос. Позориште за децу је важније од позоришта за одрасле – ово друго је често и превише присутно у стварном животу, актери глуматају, а поенте нема. Као мали омаж Франсоа Трифоу, а у контексту овог питања, подсетићу вас на секвенцу из филма „400 удараца” – монтирану на основу документарног снимка дечијих реакција на једној луткарској представи, можда најбољи пасаж из тог величанственог филма.

Које теме, идеје, мотиви су Вам тренутно најзанимљивији, или најизазовнији, у Вашој личној списатељској „радионици”?

- У „радионици” је као у радионици. Неред. Све је ту, негде, али кад ти треба, не можеш да га нађеш. Ништа нарочито. Седим на кртогу и гледам унаоколо. Нужно је кренути у сређивање, али, ја радије палим нову цигарету и настављам да маштам о набављању ствари чијим ће уношењем у радионицу кртога бити још више.

Б. Јајић, Зрењанин, 2013.

69. SEZONA
2014/2015.

ДРАМСКА СЦЕНА

(460)

Сања Радишић, Дејан Карлечик и Наташа Луковић

Бранислав НУШИЋ/Душан ПЕТРОВИЋ

ВЛАСТ

Редитељ, избор музике: Душан ПЕТРОВИЋ

Сценографија: Марија КАЛАБИЋ

Костимографија: Марина СРЕМАЦ

Музички сарадник: Владимир АГИЋ

Инспицијент: Јелена РИСТИЋ

Суфлер: Мирјана ЋУК

Улоге:

Тоза – Дејан КАРЛЕЧИК, Лепосава – Весна ВАРИЋАК, Милоје – Мирко ПАНТЕЛИЋ,
Мара – Јелена ШНЕБЛИЋ, Арса – Јован ТОРАЧКИ, Добросав – Стефан ЈУАНИН, Момак
из министарства – Миљан ВУКОВИЋ, Мица – Сања РАДИШИЋ, Кум Сава – Драган
ЂОРЂЕВИЋ, Кума – Наташа ЛУКОВИЋ, Сеоска делегација – Звонко ГОЈКОВИЋ,
Александар ДОШЕН, Мирјана ЋУК

Премијера: 12. 12. 2014, Зрењанин

Весна Варићак

Мирко Пантелић и Јован Торачки

(461)

Бранислава ИЛИЋ

ЧУДОВИШТЕ

Адаптација, редитељ: Предраг ШТРБАЦ

Сценографија: Весна ПОПОВИЋ

Костимографија: Драгица ЛАУШЕВИЋ

Аутор музике: Ирена ПОПОВИЋ ДРАГОВИЋ

Сценски покрет: Дејан КАРЛЕЧИК

Видео – рад: Душан УДИЦКИ

Инспицијент: Гордана ЈЕФТИЋ

Суфлер: Ивана ТИТИН

Улоге:

Ја – Стефан ЈУАНИН, Она – Наташа ЛУКОВИЋ, Дебели – Дејан КАРЛЕЧИК, Бака – Снежана КОВАЧЕВ ЧЕЛАР, Отац – Љубиша МИЛИШИЋ, Мајка – Јелена ШНЕБЛИЋ, Жена 1 – Наташа ИЛИН, Жена 2 – Јелена КЕСИЋ, Жена 3 – Сенка ПЕТРОВИЋ/Весна ВАРИЋАК, Мушкарац 1 – Миљан ВУКОВИЋ, Мушкарац 2 – Звонко ГОЈКОВИЋ, Мушкарац 3 – Мирко ПАНТЕЛИЋ, Први дечак – Александар ДАНГУЗОВ, Други дечак – Срђан ГРУБАЧКИ, Трећи дечак – Миша ПАТАРИЦА

Премијера: 27. 3. 2015, Зрењанин

Наташа Луковић, Стефан Јуанин и Дејан Карлечик

Јелена Шнеблић, Љубиша Милишић,
Стефан Јуанин и Снежана Ковачев Челар

(462)

Јован Стерија ПОПОВИЋ

ИМАЊЕ И НЕМАЊЕ

Адаптација, редитељ, избор музике: Анђелка НИКОЛИЋ

Инспицијент и суфлер: Ивана ТИТИН

Улоге:

Драган ЂОРЂЕВИЋ, Јован ТОРАЧКИ

Премијера: 10. 6. 2015, Зрењанин

НАГРАЂЕНИ НА ДРАМСКОЈ СЦЕНИ

- Народно позориште „Тоша Јовановић”: Награда за најбољу представу, за представу ЛЕДА на Позоришној ревији „Театар на правом путу“, Шабац (2014);
- Иван ЂОРЂЕВИЋ: Награда „Зоранов брк” за тумачење улоге Дон Жуана у представи ДОН ЖУАН на 23. фестивалу „Дани Зорана Радмиловића”, Зајечар (2014);

ПОВРАТАК ПОЛИТИЧКОГ ПОЗОРИШТА

Редитељ зрењанинског извођења ове комедије, Душан Петровић, који се иначе доста успешно на овој сцени огледао и у „Народном посланику“, такође се определио да испита колике су данашње могућности оваквог позоришног формата, ауторски неомеђеног, а профилом усмереног ка једној од опсесивних српских тема – дневној политици. За разлику од Нушића, Петровић у дописаном тексту не остаје само на дефинисању и осавремењавању појава, углавном злоупотребе и отпињености властима, већ иде до „шифрованог“, или скоро директног именовања носилаца власти, у чему, срећом по позоришни дигнитет, чини то на довољно артистички и театарски начин. Уз знатан ризик, више уметнички него политички...

Виђена представа, иначе, радикализује нушићевски начин комично-сатиричне опсервације, која је лајт-мотив написаног, али и дописаног. Редитељ, у функцији адаптатора наставка ове комедије, стилско јединство успоставља тако што дело од почетка чита у измењеном и модернизованом жанровском кључу, померајући га ка водвиљском и кабаретском. У начину како се ова представа, са Нушићем и коаутором Петровићем, развијала, дефинисала и форматирала, овакво опредељење се показало као сврсисходно, чак и ефектно...

Ипак, ово извођење обележили су глумци, који су добили прилику да испоље своје врлине и извођачке способности. Дејан Карлечик, као Тоза Министар, самоуверен, довољно дрзак, препотентан, мада у једном комаду извајан, а да је Нушић завршио дело можда би... Лепосаву, његову жену, у две неочекиване целине, смерно и понесено, допадљиво и са мером, игра Весна Варићак. Милоја, таста министровог, Мирко Пантелић остварује на нушићевској карактеристичној типологији ситних душа, које у свакој поплави испливају, и без којих свака власт не

било довољно презирана. Јелена Шнеблић, таишту Мару игра по клавијатури богатих тонова, типична је и другачија истовремено, комична и гротескна. Уверљива, упечатљива, премда са сенком већ виђеног. Ње саме. Јован Торачки је као Арса, најбоље од свих учесника, успео да прекорачи разделницу, стилску и функционалну, између нушићевског и петровићевског комада „власти“. Он свој лик дубински осмишљава, савршено контролише гестуалну и вербалну артикулацију, повлачећи се у дубину лика, да би у следећем тренутку снажном експресијом обојио сцену. Добросава, школског друга министровог, тумачио је Стефан Јуанин, и био на путу да створи најимпресивнији лик представе. Био је различит и нетипичан, моторичан и деловао је као буре барута на сцени. Једино није успео, он или редитељ, да исконтролише интензитет сценске појавности и тиме да шансу детаљима лика. Штета, али само је питање времена када ће се све поклопити. Миљан Вуковић, као момак из министарства, сав у призорности садашњице, монолитан у једнодимензионалности новог соја чувара одабраних, врло уверљив као огледало и парадигма властодржаца. Једна од његових бољи улога.

Мица, Сање Радишић, била је добра комбинација нушићевских намигуша из варошица широм некадашње Србије и периферијских губитница данашњег транзиционог времена. Ни наивна ни паметна, помало спремна на било какав плен. Животна и сценски допадљива. Куму је Наташа Луковић представила као самосвојну, наизглед безбедну, али „на све спремну жену“. У њеној интерпретацији је било највише водвиља, оног заборављеног Нушићевог, налик на ликове из „Пучине“ или „Тако је морало бити“, што је у овако темперираном комаду деловало као пријатно освежење. Кума Саву, Драган Ђорђевић је одиграо као огрнут лаганим гогољевским шалом, док је Звонко Гојковић, као део Делегације „носио“ невидљиве бастеркитоновске трегере. Из групе оних који не проговарају, запазио сам коцентрисано присуство Мирјане Ђук.

3. Славић, www.ilovezrenjanin.com, 2014.

59. SEZONA
2014/2015.

ЛУТКАРСКА СЦЕНА

(319)

Јован ЦАРАН

ПОБРАТИМ ВЕТРА

Редитељ, сценографија, костимографија, креација лутака: Јован ЦАРАН

Помоћник редитеља: Сенка ПЕТРОВИЋ

Аутор музике: Милета ГРУЈИЋ

Музички сарадник: Данило МИХЊЕВИЋ

Аутор кореографије: Небојша ГРОМИЛИЋ

Лектор: Љиљана ПИНТЕРИЋ

Инспицијент и суфлер: Александра ШАЛАМОН

Улоге:

Радан – Данило МИХЊЕВИЋ, Љутица – Мирослав МАЋОШ, Бајан – Андрија ПОША,
Видан – Кристиан КАРДОШ, Малиша – Сенка ПЕТРОВИЋ, Ветрић развигор – Татјана
БАРАЋ, Принцеца – Наташа МИЛИШИЋ, Вучица – Снежана ПОПОВ, Цар – Александар
ДРАГАР, Вила – Олгица ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ, Зова – Хајналка КОВАЧ, Глас љутитог цара
– Љубиша МИЛИШИЋ

Премијера: 19. 9. 2014, Зрењанин

(320)

Јован ЦАРАН

КРАДЉИВАЦ ПОКЛОНА

Редитељ: Јован ЦАРАН

Аутор музике, избор музике: Данило МИХЊЕВИЋ

Креација лутака: Тихомир МАЧКОВИЋ

Улоге:

Причало – Кристиан КАРДОШ, Зли вук – Јован ЦАРАН, Најмлађе прасе – Татјана БАРАЋ, Средње прасе – Андрија ПОША, Најстарије прасе – Мирослав МАЋОШ, Деда Мраз – Јован ЦАРАН

Премијера: 20. 12. 2014, Зрењанин

(321)

Милена ДЕПОЛО

ЗЕЦ, КОРЊАЧА И КОМПАНИЈА

Редитељ: Драгослав ТОДОРОВИЋ

Помоћник редитеља: Данило МИХЊЕВИЋ

Креација лутака, сценографија: Јелена МИЛИЋ ЗЛАТКОВИЋ

Аутор музике: Владимир ПЕЈКОВИЋ

Помоћник сценографа, креатора лутака: Сандра НИКАЧ

Израда лутака: Тибор ФАРАГО

Лектор: Љиљана ПИНТЕРИЋ

Инспицијент и суфлер: Александра ШАЛАМОН

Улоге:

Зека Кицош – Мирослав МАЋОШ, Кристиан КАРДОШ, Андрија ПОША, Данило МИХЊЕВИЋ, Темељна корњача – Снежана ПОПОВ, Наташа МИЛИШИЋ, Дражесна пчелица – Татјана БАРАЋ, Цврчак – Наташа МИЛИШИЋ, Снежана ПОПОВ, Мрав – Кристиан КАРДОШ, Мирослав МАЋОШ, Наратор – Снежана КОВАЧЕВ ЧЕЛАР, Бандит О’Лисац – Данило МИХЊЕВИЋ, Усамљени каубој Гавран – Наташа МИЛИШИЋ, Наратор – Љубиша МИЛИШИЋ, Помоћник анимације – Снежана ПОПОВ, Татјана БАРАЋ, Андрија ПОША, Мирослав МАЋОШ, Кристиан КАРДОШ, Владимир ЖИВИН, Естер ФАРАГО, Никола ЛАЛИЋ, Ован Тенор – Андрија ПОША, Наташа МИЛИШИЋ, Ован Баритон – Данило МИХЊЕВИЋ, Снежана ПОПОВ, Талас 1 – Никола ЛАЛИЋ, Вал 2 – Владимир ЖИВИН

Премијера: 19. 2. 2015, Зрењанин

(322)

Олгица Трбојевић Костић, Данило Михњевић и Татјана Бараћ

Олгица ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ

БАЈКА О...

Редитељ, избор музике: Олгица ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ

Креација лутака: Благовеста ВАСИЛЕВА

Музички сарадник: Данило МИХЊЕВИЋ

Сарадник на драматургији: Угљеша ШАЈТИНАЦ

Израда лутака: Тибор ФАРАГО

Улоге:

Данило МИХЊЕВИЋ, Татјана БАРАЋ, Олгица ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ

Премијера: 4. 6. 2015, Зрењанин

Данило Михљевић и Татјана Бараћ

Данило Михљевић и Олгица Трбојевић Костић

НАГРАЂЕНИ НА ЛУТКАРСКОЈ СЦЕНИ

- Благовеста ВАСИЛЕВА: Награда за најбољу креацију лутака у представи РУЖНО ПАЧЕ на 45. сусретима професионалних позоришта лутака Србије, Суботица (2014);
- Данило МИХЋЕВИЋ: Маска „Лаза Телечки“ на „Данима Лазе Телечког“, Кумане (2014);
- Јелена МИЛИЋ ЗЛАТКОВИЋ: Награда „Тихомир Мачковић“ за најбољу креацију лутака у представи ЗЕЦ, КОРЊАЧА И КОМПАНИЈА на 65. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Кикинда (2015);
- Јован ЦАРАН: Награда за најбољу анимацију и глумачко остварење за улогу приповедача, оца и краља у представи БАЈКА О МАЈУШКУ на 16. Лут фесту, Источно Сарајево (2015);
- Народно позориште „Тоша Јовановић“ – Луткарска сцена: Специјално признање за чисту радост игре у представи БАЈКА О МАЈУШКУ на 16. Лут фесту, Источно Сарајево (2015).

ДУХОВИТО, ПОУЧНО И ЗАБАВНО

Драгослав Тодоровић дошао је да изрежира један збир класичних поучних басни, које је он назвао „Зећ, корњача и компанија“, а по његовој идеји текст је написала Милена Демоло. Ликовни дизајн представе урадила је Јелена Милић Златковић, а композитор је Владимир Пејковић. Испоставило се да је то врсна група аутора у одличној комбинацији – не зна се шта је било згодније, смисленије, интелигентније, маишовитије – да ли текст, да ли режија и концепт, да ли изглед лутака, да ли музика, да ли специјално духовита анимација и глума. Једном речју – ова представа за децу има јасан смисао, има главу и реп – разуме је свако дете, има позоришну чаролију, има високу естетику и духовитост – све оно што је деци, видело се на премијери – и одраслима, довољан и важан разлог да проведу тај сат у позоришту.

Басне које су одабране за предлогак у представи све су редом врло познате – „Зећ и корњача“, „Цврчак и мрав“, „Гавран и лисица“, „Два овна на брвну“ – и све имају јасну поенту – морални закључак, или наравоученије – подучак који се мора извући на крају сваке од басни... Јасан дидактички став, који се из неког разлога, у последње време игнорише у луткарским представама за децу – у овој представи био је саставни део концепта и укупне комуникације. И био је лако прихватљив,

ненаметљив, духовит и поштено, једноставно – искрен.

Врхунац представе – пре свега у вештини анимације – достигнут је у врло духовитој сцени позоришта у позоришту, где се приказује басна „Два овна на брвну“. Врло добро разрађене лутке овнова, ликовно богате и врло покретљиве, духовита анимација на малом простору сцене у сцени – изазвали су салве смеха у публици, врло расположеној и добро загрејаној дотадашњим духовитим и сценски упечатљивим материјалом. Посебан уметнички догађај, чак би се могло рећи и сценско чудо, представља секвенца биоскопа, у коме зека са публиком гледа басну „Гавран и лисица“. У овој сцени долази до изражаја модеран ауторов дух и савремено схватање синкретичке уметности позоришта, у коме луткарство и анимација имају огромну улогу. Дакле, овај биоскопски део представе одигран је у форми позоришта сенки, а сенке су опет биле анимиране, сведене, мајсторски представљене, дводимензионалне лутке иза екрана. Оно што смо видели на том екрану било је врхунски конципирано на раскршћу анимације и цртаног филма. И, успело је у потпуности. И басна је била разумљива и приказана на необичан начин, тако да ће засигурно, остати дуго уписана у сећање деце гледалаца. Браво!

Поред наведених ликовних и драмско-комичних елемената сценске композиције – значајну карику у ланцу догађања на сцени, одиграла је стално присутна, жива, јасна, бодра и интелигентна музика – анимација композитора Владимира Пејковића. И наравно одличан луткарски ансамбл Народног позоришта „Тоша Јовановић“, ансамбл појединаца који дишу као један, потпуно уклопљени у математику и естетику покрета и говора, доживљаја и сценског наступа – у дискретним црним костимима, али изражајни у сваком покрету лутке коју анимирају, свако по једну, или у пару, саживљени са простором и динамиком сцене.

3. Славић, www.ilovezrenjanin.com, 2015.

70. SEZONA
2015/2016.

ДРАМСКА СЦЕНА

(463)

Реми де ВО

ПРС'О

Превод: Ана ВАЛТЕР

Редитељ, избор музике: Оливера ЂОРЂЕВИЋ

Сценографија, костимографија: Диана РАДОСАВЉЕВИЋ МИЛОВИЋ

Аутор кореографија: Андреја КУЛЕШЕВИЋ

Лектор: Милица ЈАНКЕТИЋ

Инспицијент: Јелена РИСТИЋ

Суфлер: Гордана ЈЕФТИЋ

Улоге:

Кристин – Сања РАДИШИЋ, Фредерик – Саша ЛАТИНОВИЋ (к.г.), Данијела – Снежана КОВАЧЕВ ЧЕЛАР, Жорж – Јован ТОРАЧКИ, Кети – Наташа ЛУКОВИЋ, Франк – Звонко ГОЈКОВИЋ, Фабрис – Дејан КАРЛЕЧИК, Жан-Бернар – Стефан ЈУАНИН, Агент осигурања – Александар ДОШЕН, Глас са ТВ-а – Јовица ЈАШИН

Премијера: 15. 10. 2015, Зрењанин

Наташа Луковић и Сања Радишић

Дејан Карлечик и Сања Радишић

(464)

Милена МАРКОВИЋ

ШИНЕ или Бог нас погледао

(Копродукција Српско народно позориште, Народно позориште „Тоша Јовановић“ и Позориште „Промена“)

Редитељ: Душан МАМУЛА

Сценографија: Владимир САВИЋ

Костимографија: Тијана СИЋЕВИЋ

Сценски покрет: Дејан КАРЛЕЧИК

Помоћник редитеља: Давид АЛИЋ

Дизајн светла: Ирена САВИЧИЋ

Избор музике: Милена МАРКОВИЋ, Исидора СЕКУЛИЋ, Душан МАМУЛА

Инспицијент: Снежана РАДОВАНОВ КУЗМАНОВ

Суфлер: Милица РАЂЕНОВИЋ

Улоге:

Јунак – Душан ВУКАШИНОВИЋ, Гадни – Федор ЂОРОВИЋ, Дебил – Никола ЖИВАНОВИЋ, Рупица – Нина РУКАВИНА, Весели – Небојша САВИЋ, Масни – Милан КОВАЧЕВИЋ, Пецарош 1, Домородац 1 – Стефан ЈУАНИН, Пецарош 2, Домородац 2 – Дејан КАРЛЕЧИК

Премијера: 4. 9. 2015, Нови Сад

(465)

Бертолт БРЕХТ

ЧОВЕК ЈЕ ЧОВЕК ЕПИЗОДА 1.

Превод: Слободан ГЛУМАЦ
Редитељ: Анђелка НИКОЛИЋ
Сценографија, костимографија: Борис ЧАКШИРАН
Аутор музике: Драшко АЏИЋ
Музички сарадник: Марта РОНТО
Лектор: Милица ЈАНКЕТИЋ
Инспицијент: Јелена РИСТИЋ
Суфлер: Ивана ТИТИН

Улоге:

Гали Геј – Иван ЂОРЂЕВИЋ, Жена Галија Геја – Наташа ИЛИН, Урија Шели – Даниел КОВАЧЕВИЋ, Џеси Маони – Стефан ЈУАНИН, Поли Бејкер – Дејан КАРЛЕЧИК, Џераја Џип – Љубиша МИЛИШИЋ, Леокадија Бегбик – Јелена ШНЕБЛИЋ ЖИВКОВИЋ, Наредник Ферчајлд – Јован ТОРАЧКИ, Господин Ванг – Мирко ПАНТЕЛИЋ, Монаси – Звонко ГОЈКОВИЋ, Миљан ВУКОВИЋ, Продавачице рибе – Сања РАДИШИЋ, Весна ВАРИЋАК, Снежана КОВАЧЕВ ЧЕЛАР, Војници – Мирко ПАНТЕЛИЋ, Звонко ГОЈКОВИЋ, Миљан ВУКОВИЋ, Глас маркетинга Народног позоришта „Тоша Јовановић” – Наташа ЛУКОВИЋ

Премијера: 13. 2. 2016, Зрењанин

Јован Торачки и Јелена Шнеблић Живковић

(466)

Бертолт БРЕХТ

ЧОВЕК ЈЕ ЧОВЕК ЕПИЗОДА 2.

Превод: Слободан ГЛУМАЦ
Редитељ: Анђелка НИКОЛИЋ
Сценографија, костимографија: Борис ЧАКШИРАН
Аутор музике: Драшко АЏИЋ
Музички сарадник: Марта РОНТО
Лектор: Милица ЈАНКЕТИЋ
Инспицијент: Јелена РИСТИЋ
Суфлер: Ивана ТИТИН

Улоге:

Гали Геј – Иван ЂОРЂЕВИЋ, Жена Галија Геја – Наташа ИЛИН, Леокадија Бегбик – Јелена ШНЕБЛИЋ ЖИВКОВИЋ, Урија Шели – Даниел КОВАЧЕВИЋ, Џеси Маони – Стефан ЈУАНИН, Поли Бејкер – Дејан КАРЛЕЧИК, Лице без исправа – Љубиша МИЛИШИЋ, Чарлс Ферчајлд – Јован ТОРАЧКИ, Продавачице рибе – Сања РАДИШИЋ, Снежана КОВАЧЕВ ЧЕЛАР, Избеглице – Сања РАДИШИЋ, Снежана КОВАЧЕВ ЧЕЛАР, Наташа ИЛИН, Војници – Мирко ПАНТЕЛИЋ, Звонко ГОЈКОВИЋ, Миљан ВУКОВИЋ, Британска краљица – Весна ВАРИЋАК, Глас маркетинга Народног позоришта „Тоша Јовановић” – НАТАША ЛУКОВИЋ

Премијера: 20. 2. 2016, Зрењанин

Сања Радишић, Снежана Ковачев Челар, Наташа Илин и Иван Ђорђевић

Дејан Карлечик, Јован Торачки, Даниел Ковачевић, Звонко Гојковић и Наташа Илин

НАГРАЂЕНИ НА ДРАМСКОЈ СЦЕНИ

- Иван ЂОРЂЕВИЋ: Награда младом глумцу за улогу Галија Геја у представи ЧОВЕК ЈЕ ЧОВЕК на 66. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Сомбор (2016);
- Јован ТОРАЧКИ: Награда „Никола Милић“ за најбољу епизодну улогу у представи „ПРС’О“ на 45. фестивалу Дани комедије, Јагодина (2016);
- Јован ТОРАЧКИ: Награда „Милан Срдош“ за најбољу мушку улогу на 2. „Штрих фесту“, Београд (2016).

НЕМА ВИШЕ ТЕКСТА!

Тај антиклимакс с краја серијала потпуно је повезан са антиклимаксом који је у другој епизоди понудила представа „Човек је човек“ Бертолта Брехта, у режији Анђелке Николић, у Народном позоришту „Тоша Јовановић“.

Није само човек – човек. Брехт је Брехт, па се шпанска серија није могла ни очекивати. Нити комедија, како је то завођливо од стране аутора назначено у самом тексту. Кратко подсећање: у првом делу серијала гледали смо већито постављену идеју социјално и политички одговорног позоришта, травестирану у серијал који подсећа на средства брзе забаве и масовних медија. Гали Геј је од сиромашног лучког радника постао Цераја Цип, добро збринути (потплаћени) војник ЊКВ Енглеске.

Галија Геја игра Иван Ђорђевић, који је имао најзахтевнију и најпотпуније изграђену драмску улогу – трансформацију у Церају Ципа. Брехт у комаду насталом између два светска рата, а врло често и касније, кад мисли на човека, мисли на катастрофу. Гладан, Гали Геј се изметнуо ситног ћара ради, да би након још једне подле игре опасног живота, заборавио и сопствено име. После тога, није му било тешко, истина, наметнуто, да место Цераја Ципа заузме боље од оригинала и, коначно, окрвави руке. Иван Ђорђевић је улогу изградио од

њене швејковске, наивистичке, до црнохуморне, трагикомичне црте, бирајући детаље игре. Кад је не-баши-тако-глуп-као-што-изгледа, онда се понаша као трапави цин, а кад је ћорав-али-зато-добро-гађа, његове размере постају застрашујуће (Ђорђевић је и иначе висок глумац). Губљење идентитета и буквално ментална болест главни су коментари Брехтовог мењања човека како би (п)остао човек.

Важан пандан трансформацији Галија Геја, у представи-серијалу зрењанинског позоришта, лик је Леокадије Бегбик, војне кантинерке која такође од жртве (профита) постаје бескрупулозни мучитељ, Џингис Кан, како је зову, између осталог и зато да би се истакла улога заразности концепта економске стабилности на рачун колонијалних освајања, политичким речником говорећи. Она (Јелена Шнеблић Живковић) је та која може све и којој нико не може ништа. Брехт увек бира женски лик (Леокадија Бегбик јесте Мајка Храброст) да комплементира мушку слику рата, како би он постао хераклитовска вечна ватра као начело света, борба добра и зла, лажи (глуме) и истине (онога што је одглумљено). Јелена Шнеблић је игра заиста епски, моћном појавом, истовременом присутношћу и одсутношћу сликајући захтевану иронијску дистанцу, као неког ко је у стању да стоички каналише суровост, као неког ко је у исто време особа и није особа, него метафора, институција без зграде и крова. Гледано из данашње филозофске перспективе, Брехт је сав од релативизације индивидуалитета, после њега тако жестоко пропагираног само да би се стигло на исто место. Буди свој, бити Ја, само је реклама...

И. Бурић, Дневник, 2016.

60. SEZONA
2015/2016.

ЛУТКАРСКА СЦЕНА

(323)

Ђула УРБАН

ПЛАВИ ПЕТАР

Превод, адаптација, редитељ: Емилија МРДАКОВИЋ

Сценографија, костимографија: Благовеста ВАСИЛЕВА

Аутори кореографије: Оливера КОВАЧЕВИЋ, Маја МАРКОВИЋ, Иста СТЕПАНОВ

Аутор музике: Владимир АГИЋ

Музички сарадник: Ана АЛЕКСИЋ ШАЈРЕП

Аутор текстова сонгова: Мирјана РАСТОВИЋ

Инспицијент и суфлер: Александра ШАЛАМОН

Улоге:

Плави Петар – Наташа МИЛИШИЋ, Мачак, Штене, Пас Замуцко – Татјана БАРАЋ, Џеф, Штене, Газда, Пас Клепа – Кристиан КАРДОШ, Мама пас, Сабљарка, Полицајац – Снежана ПОПОВ, Штене, Шофер, Шеф пас – Данило МИХЊЕВИЋ

Премијера: 10. 12. 2015, Зрењанин

(324)

Сенка ПЕТРОВИЋ

ЛЕДЕНА ЉУБАВ

Редитељ, сценографија, костимографија, избор музике, аутор кореографије: Сенка ПЕТРОВИЋ

Улоге:

Девојчица – Сенка ПЕТРОВИЋ, Дечак – Кристиан КАРДОШ, Снежна краљица – Олгица ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ, Бели гавран – Хајналка КОВАЧ, Медвед – Андрија ПОША, Деда Мраз – Јован ЦАРАН

Премијера: 19. 12. 2015, Зрењанин

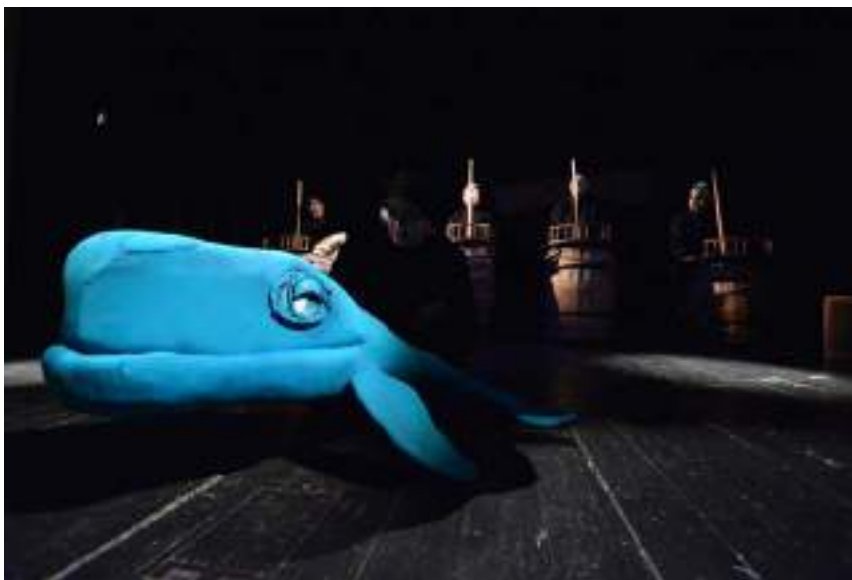

Андрија Поша и Сенка Петровић

Андрија Поша и Олтица Трбојевић Костић

(325)

ПЕСМА БЕЛОГ КИТА

По мотивима „Моби Дика” Хермана Мелвила

Адаптација, драматургија: Лука КУРЈАЧКИ и Атила АНТАЛ

Редитељ, аутор музике: Атила АНТАЛ

Креација лутака, сценографија: Река ФЕРЕНЦИ

Аутор кореографије, сценски покрет: Сенка ПЕТРОВИЋ

Музички сарадник: Данило МИХЊЕВИЋ

Помоћник редитеља: Хајналка КОВАЧ

Лектура: Љиљана ПИНТЕРИЋ и Милица ЈАНКЕТИЋ

Инспицијент и суфлер: Александра ШАЛАМОН

Улоге:

Моби Дик – Данило МИХЊЕВИЋ, Капетан Ахаб, Морнар – Мирослав МАЋОШ, Ишмаел – Кристиан КАРДОШ, Краљица, Пецарибић, Ајкула Шеф, Морнар – Сенка ПЕТРОВИЋ, Госпа Кит, Лигња, Пип, Морнар – Наташа МИЛИШИЋ, Плави Кит, Ајкула, Морнар – Снежана ПОПОВ, Други кит, Ајкула, Тесар, Морнар – Татјана БАРАЋ, Уљешура, Стари морнар, Крчмар, Морнар – Александар ДРАГАР, Харпунаш Квиквег, Морнар – Андрија ПОША, Офицер Стаб, Морнар – Олгица ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ, Рибице, Морнар – Хајналка КОВАЧ

Премијера: 15. 3. 2016, Зрењанин

НАГРАЂЕНИ НА ЛУТКАРСКОЈ СЦЕНИ

- Андрија ПОША: Награда за најбољег глумца, за улогу Џина у представи ВЕЛИКИ ДОБРОЋУДНИ ЏИН на 12. фестивалу Позориште Звездариште, Београд (2015);
- Народно позориште „Тоша Јовановић” – Луткарска сцена: Специјална награда за употребу технике позоришта сенки у причи „Лисица и гавран”, а у представи ЗЕЦ, КОРЊАЧА И КОМПАНИЈА на 46. сусрету професионалних позоришта лутака Србије, Ниш (2015).
- Благовеста ВАСИЛЕВА: Награда „Тихомир Мачковић” за најбољу креацију лутака у представи ПЛАВИ ПЕТАР на 66. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Сомбор (2016);

ВРЛИНА И ЗНАЊЕ СУ НАЈВАЖНИЈИ – ПОУКЕ ПЛАВОГ ПЕТРА

„Плави Петар”, нова представа у репертоару Луткарске сцене зрењанинског Народног позоришта по тексту Буле Урбана, у преводу, адаптацији и режији Емилије Мрдаковић, почетну идеју дели са познатом бајком о ружном пачету: није лако кад си различит, кад си заувек обележен „погрешином” бојом, као светло плаво штене, главни јунак ове приче. Ту само врлина може да помогне, врлина и знање су најважнији, то је племенита порука поставке Емилије Мрдаковић. Јер, ружно паче ће порасти у предивног лабуда и пронаћи ће своје јато, а плаво штене ће заувек остати плаво, зар не?

Поставка Емилије Мрдаковић направљена је за најмлађу позоришну публику, али покреће крупна, најкрупнија питања са којима се суочава савремени свет. Изабравши технику штампаних плошних лутака које само делимично заклањају глумца, редитељка је максимално осветлила и други план своје представе, који се очитује и у сценографским решењима и креацији костима Благовесте Василеве: књиге, знање и учење. Из другог плана Емилија Мрдаковић и Благовеста Василева у фокус доводе децу коју неправедно и олако маркирамо као „штребере” и „бубалице”, неприлагођене „чудакe”. Томе у сусрет иде и одлична

кореографија коју потписују Оливера Ковачевић Црњански, Маја Марковић и Иста Степанов.

Имамо и трећи план режије – зов далеких мора и авантура – и он такође разбија предрасуде и затвореност. Важан елемент ове поставке је и музика коју је компоновао Владимир Агић Ага. Његова музика представи даје богат звук, буди емоцију, афирмише саосећајност. Сонгове је написала Мирјана Раствојић.

Глумци су одлични: Наташа Милишић, Татјана Бараћ, Снежана Попов, Кристиан Кардош и Данило Михљевић, гласом и гестом, иза плошних лутака што није нимало лако, вешто и језгровито дочаравају карактере и емотивна стања, добро се сналазећи и као плесачи и певачи. Игра глумаца је сугестивна, изражајна и емотивна, што осигурава пуну пажњу публике, све време. Додајмо на крају и то да, у слојевитој режији где све има више значења, а ипак је доступно малом гледаоцу – ни свет књига није безгрешан, јер је од уплашеног и ксенофобичног управника библиотеке све и почело...

Љ. Баиловић, Зрењанин, 2015.

71. SEZONA
2016/2017.

ДРАМСКА СЦЕНА

(467)

Милан Колак и Уна Ђелошевић

Вилијам ШЕКСПИР

РОМЕО И ЈУЛИЈА

Редитељ, дизајн светла: Никола ЗАВИШИЋ

Драматург: Кристина БОЈАНИЋ

Сценографија: Жељко ПИШКОРИЋ, Владимир САВИЋ

Костимографија: Марина СРЕМАЦ

Аутор музике: Горан СИМОНОСКИ

Лектор: Милица ЈАНКЕТИЋ

Сценски покрет: Дејан КАРЛЕЧИК

Инспицијент: Гордана ЈЕФТИЋ

Суфлер: Ивана ТИТИН

Лица:

Ромео – Милан КОЛАК, Јулија – Уна ЂЕЛОШЕВИЋ, Меркуцио – Стефан ЈУАНИН, Тибалт/
Гроф Парис – Дејан КАРЛЕЧИК, Отац Лаврентије – Љубиша МИЛИШИЋ, Бенволио
– Миљан ВУКОВИЋ, Дадиља – Јелена ШНЕБЛИЋ ЖИВКОВИЋ, Капулети – Драган
ЂОРЂЕВИЋ, Жена Капулетова – Весна ВАРИЋАК, Монтеки/Петар – Првослав ЗАКОВСКИ
Кнез – Милан КОЧАЛОВИЋ

Премијера: 15. 10. 2016, Зрењанин

Првослав Заковски, Јелена Шнеблић и Милан Колак

Драган Ђорђевић и Весна Варићак

(468)

Николај КОЉАДА

БАЈКА О МРТВОЈ ЦАРЕВОЈ КЋЕРИ

(Копродукција Агенција КИНОЗОИК, Београд и Народно позориште „Тоша Јовановић“, Зрењанин)

Режија: Наташа РАДУЛОВИЋ

Улоге:

Рима – Теодора РИСТОВСКИ, Максим – Павле ЈЕРИНИЋ, Нина – Ива КЕВРА, Виталиј – Милан ВУЧКОВИЋ

Премијера: 17.2. 2017, Зрењанин

(469)

Игор ШТИКС

ЗРЕЊАНИН

Редитељ: Борис ЛИЈЕШЕВИЋ

Сценографија: Владимир САВИЋ

Костимографија: Дрина КРЛИЋ

Аутор музике: Јелена ПОПРЖАН

Аутор текста сонгова: Игор ШТИКС

Музички сарадник: Ана ШАЈРЕР

Сценски покрет: Зоран СИМОНОВИЋ

Инспицијент: Јелена РИСТИЋ

Суфлер: Ивана ТИТИН

Улоге:

Зрењанин – Дејан КАРЛЕЧИК, Коча, Члан комисије – Милан КОЛАК, Мини – Јован ТОРАЧКИ, Ева – Едит ТОТ МИШКЕЉИН, Мала – Сања РАДИШИЋ, Роки – Стефан ЈУАНИН, Радник обезбеђења – Миљан ВУКОВИЋ

Премијера: 25. 5. 2017, Зрењанин

НАГРАЂЕНИ НА ДРАМСКОЈ СЦЕНИ

- Народно позориште „Тоша Јовановић”: Награда за најбољу представу по одлуци жирија публике за представу ПРС’О на 13. фестивалу победника фестивала, Раковица (2016);
- Снежана КОВАЧЕВ ЧЕЛАР: Глумац вечери у представи ЧУДОВИШТЕ на фестивалу „Театар на правом путу”, Шабац (2016);
- Саша ЛАТИНОВИЋ: Глумац вечери у представи ПРС’О на 13. фестивалу победника фестивала, Раковица (2016).

Интервју: Борис Лијешевић

ТЕАТАР У БОРБИ ЗА РАДНИЧКА ПРАВА

Да ли сте рад на комаду „Зрењанин” засновали на теоријским претпоставкама документарног позоришта или театра чињеница?

- За мене је документарно позориште, пре свега, оно које настаје на основу интервјуисања људи о одређеној теми, применом такозване вербатим технике, а не оно које је настало на основу ауторског писања. Хоћу да кажем да ни овај комад на коме радимо, није у правом смислу

документарни израз јер су ситуације приказане у њему ипак типичног семантичког карактера, па би стога и играње представе у другим градовима конотирале другачија значења, она која су карактеристична за ту средину. Ако је у почетку и постојала идеја да се текст непосредније веже за зрењанинску средину, тј. да се универзална тема коју комад проблематизује посматра више у контексту локалних ознака, чиме би се несумњиво подишло зрењанинској публици, она је заправо била основа за развијање фикционалне приче и њених актера који се ослобађају зрењанинских датости. У тренутку истине, а то је онај тренутак када се публика налази у сали, када се размакне завеса, гледаоца не занима да ли је то документарно позориште или не, већ само катарза и једино катарза, и мислим да је она мера истине, да се све у позоришту мери катарзом. Дакле, кроз неке измишљене актере и судбине које им се догађају, транспонована су уметничким процесом реална искуства настала у стварности. Веза у ономе људском између публике и конкретног искуства успоставља се посредно, преко ликова у позоришној представи у којој „живе” стварни људи. Хоћу да кажем да је поступак формалне обраде материјала, тј. његове стилизације, питање редитељског избора, већ према томе на који ће се начин теми успешније уметнички приступити.

Осим спреге политике и криминала, пљачкашке приватизације и обесправљености радника, осветљавате и друге горуће проблеме у нашем друштву?

- Убриза земљу, за „здравље” нације, проналазимо нешто веома увредљиво, а то је да смо допустили да све пропадне, да толика средства буду изнешена из земље, да се угаси привреда, а не можемо да допустимо „сексуалну слободу”. Молим вас, па код нас је врхунац толеранције да неко каже да нема ништа против хомосексуалаца! Ствар је у томе шта је то што нас боли, чему се противимо, а чему се пак, не противимо! Којим се све пошастима нисмо противили две, три деценије, а тзв. прохтевима слободне љубави се противимо! Мислим да је један такав критички став незаобилазан, итавише, он се мора нагласити у третману тема ксенофобије и трансфобије. Јер, све време обраде прикупљеног материјала и рада на представи, присутно је управо питање – шта нам се то догодило? Ево, управо сам јуче чуо за неку фирму у којој је радно време до 17ч, а у 10 минута до 20ч нико још није напустио радно место! А онда радница каже: јој, боли ме стомак! На шта ће још шеф рећи: наравно, и треба да одете ако вас боли стомак! Дакле, три сата је прошло од краја радног времена, а нико нема храбрости да устане од посла јер ће добити отказ! Мислим да је дошло неко време када Маркс опет постаје популаран и да неке понижене и сурване у блато вредности у протеклим деценијама треба ревалоризовати. Размислите, ми опет идемо ка томе да неки послодавац за кору хлеба може да нам ради шта год хоће, али буквално шта год хоће, и да су људи у ситуацији да морају то да трпе јер другу кору хлеба немају! И тај неки привредник или приватник у стању је да вас натера да радите и по 12 сати, и да вам још за то не да плату, због чега сигурно неће бити санкциониран јер сви актуелни закони њима некако иду на руку. Тако да када помињемо Жарка Зрењанина и неке тековине претходног времена, социјализма на пример, не можемо а да се не запитамо – где су те вредности? Па, ми смо их свукли у блато и почели да им се ругамо! А онда је, опет, ту и велики капитал који намеће нове видове експлоатације почивајући управо на људској понизности. Да, мислим да је тема удруживање радника зарад борбе за своја, радничка права доминантна тема у овом комаду.

И. Трифуњагић, ЛУДУС, 2017.

61. SEZONA
2016/2017.

ЛУТКАРСКА СЦЕНА

(326)

Татјана Бараћ, Кристиан Кардош, Андрија Поша и Мирослав Маћош

Милан Д. ВУКОВИЋ

НОВОГОДИШЊА ЦАКА У ЦИРКУСУ МУСАКА

Редитељ: Олгица ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ

Аутор музике: Данило МИХЊЕВИЋ

Улоге:

Рака – Мирослав МАЋОШ, Ракина ћерка – Татјана БАРАЋ, Поштар – Андрија ПОША, Витез
Коста – Кристиан КАРДОШ, Зима – Снежана ПОПОВ

Премијера: 18. 12. 2016, Зрењанин

Мирослав Маћош

Мирослав Маћош и Андрија Шоша

(327)

Кристиан Кардош и Татјана Бараћ

Ивана КОРАКСИЋ

КУЋА БРОЈЕВА

Редитељ, сценски покрет: Ивана КОРАКСИЋ

Сценографија, костимографија, креација лутака: Филип ЈЕВТИЋ

Инспицијент и суфлер: Александра ШАЛАМОН

Улоге:

Петра – Сенка ПЕТРОВИЋ, Тристан – Кристиан КАРДОШ, Азбука – Татјана БАРАЋ, Бројко – Александар ДРАГАР

Премијера: 2. 3. 2017, Зрењанин

НАГРАЂЕНИ НА ЛУТКАРСКОЈ СЦЕНИ

- Атила АНТАЛ: Награда за најбољу музику у представи ПЕСМА БЕЛОГ КИТА на 47. сусрету професионалних позоришта лутака Србије, Београд (2016);

- Јован ЦАРАН: Награда за свеукупни допринос у развоју луткарства „Бошко Зековић” на 47. сусрету професионалних позоришта лутака Србије, Београд (2016);

Интервју: Јован Царан

„ПОБРАТИМ ВЕТРА”

„Побратим ветра” се ослања на традицију српске и словенске народне књижевности. Шта вас ту највише занима? Које вредности желите деци да пренесете?

– Сведоци смо девастације у интерпретацији бајке. Све се своди на небитно или „модернизује”. Вук вози „кавасаки”, а црвенкапа ролере. Нажалост, исте такве „модернизације” су рађене и пре четрдесет година. То доказује мањак инвентивности. За мене је главни задатак бајке, а тиме и представе за децу, да помогне малима у одрастању. Бајке су у скоро непромењеној форми опстајале вековима, управо зато што су преносиле суштину... Трудим се да ликовима из бајки вратим достојанство и подсетим или заинтересујем публику за изворне митове, легенде и бајке. На нека питања намерно нисам дао одговор, надајући се да ће га заинтересовани и сами потражити. Истражујући тему, видео сам да су многи елементи који се срећу у словенском литерарном благу, изоморфни, дакле слични по функцији и значењу у целом индоевропском ареалу. Ликови исте функције се срећу и код нас, у нордијској и индијској литератури. Свеједно да ли

се зову виле, валкире или апсаре, оне су дружбенице „небеских ратника”.

Исти је случај и са осталим изоморфним елементима у индоевропској митологији: путовање – у бајкама се редовно мора путовати у далеке и непознате пределе који крију многе тајне, али и дају одговоре. Ваља тако прећи преко Млав планине, кроз клисуре Злоступнице, преко реке Утопнице... Тропутица – Раскрсница је чест елемент у морфологији бајке, а по својој природи је хтонска, онострана. На раскрсницама, то сви знају, не ваља у поноћ бивати. Страх од раскрснице која је изузетно јако магијско место, постоји у многим културама. Ноћу је лако изабрати погрешан пут, одлутати у шуму Невратимку, прећи реку Трутину и заувек остати Тамо Негде. На срећу, јунаци бајке увек ураде све како треба, задобију разне ствари, помоћу којих ће победити зло и решити своје проблеме.

Љ. Баиловић, Зрењанин, 2014.

72. SEZONA
2017/2018.

ДРАМСКА СЦЕНА

(470)

Дарио ФО

НЕМАМ ДА ПЛАТИМ И НЕЋУ ДА ПЛАТИМ

Адаптација, редитељ: Милош ЈАГОДИЋ

Сценографија, костимографија: Благовеста ВАСИЛЕВА

Аутор музике: Габор ЛЕНЂЕЛ

Аутор кореографије: Даница АРАПОВИЋ

Инспицијент: Јелена РИСТИЋ и Сања НИКИЋ

Суфлер: Ивана ТИТИН

Улоге:

Антонија – Снежана КОВАЧЕВ ЧЕЛАР, Ђовани – Јован ТОРАЧКИ, Маргарета – Весна ВАРИЋАК, Луиђи – Звонко ГОЈКОВИЋ, Наредник/поручник (полицијски) – Мирко ПАНТЕЛИЋ, Наредница (полицијска)/Кума – Наташа ЛУКОВИЋ/Јелена ШНЕБЛИЋ ЖИВКОВИЋ (алт.)

Премијера: 10. 2. 2018, Зрењанин

Снежана Ковачев Челар и Весна Варићак

Мирко Пантелић, Јован Торачки и Наташа Луковић

(471)

Тенеси ВИЛИЈАМС

ТРАМВАЈ ЗВАНИ ЖЕЉА

Адаптација, редитељ: Лилијана ИВАНОВИЋ

Сценографија: Никола НИКОЛИЋ

Костимографија: Биљана КРСТИЋ

Избор музике: Александар ЋУК

Инспицијент: Јелена РИСТИЋ и Сања НИКИЋ

Суфлер: Ивана ТИТИН

Улоге:

Бланш Дибуа – Сања РАДИШИЋ, Стенли Ковалски – Даниел КОВАЧЕВИЋ, Стела Ковалски – Јелена КЕСИЋ (к.г.), Мич – Стефан ЈУАНИН, Доктор – Милан КОЧАЛОВИЋ (к.г.), Јунис (глас) – Ивана ТИТИН

Премијера: 7. 3. 2018, Зрењанин

Стефан Јуанин и Сања Радишић

Јелена Кесић и Даниел Ковачевић

НАГРАЂЕНИ НА ДРАМСКОЈ СЦЕНИ

- Народно позориште „Тоша Јовановић”: Награда за најбољу представу у целини, за представу ЗРЕЊАНИН Игора Штикса, у режији Бориса Лијешевића на 68. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Зрењанин (2018);
- Дејан КАРЛЕЧИК: Награда за најбољу мушку улогу, за улогу Зрењанина у представи ЗРЕЊАНИН на 68. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Зрењанин (2018);
- Игор ШТИКС: Награда „Миодраг Жалица” за најбољи изведени босанскохерцеговачки драмски текст, за драмски текст ЗРЕЊАНИН на 17. фестивалу босанскохерцеговачке драме и ауторског театра, Зеница (2018);
- Сања РАДИШИЋ: Награда за најбољу глумицу, за улогу Мале у представи ЗРЕЊАНИН на 17. фестивалу босанскохерцеговачке драме и ауторског театра, Зеница (2018).

ДОБИТНИЦИ ПРИЗНАЊА „ТОША ЈОВАНОВИЋ“

Народно позориште у Зрењанину додељује Признање „Тоша Јовановић“ од 2006. године поводом 15. октобра, дана Позоришта. Признање се додељује запосленима и спољним сарадницима који су својим радом помогли и унапредили рад зрењанинског Театра. Повод за обнову традиције доделе овог признања јесте 50 година Луткарске сцене и 60 година Драмске сцене и објављивање прве монографије Позоришта.

Досадашњи добитници:

- Кристина Мирков (2006)
- Радослав Златан Дорић (2007)
- Анђа Јанков Малбашки (2008)
- Љубослав Мајера (2009)
- Владимир Грубанов (2010)
- Екипа представе „Збогом, жохари!” (2011)
- Екипа представе „Приче птице лажљивице” (2012)
- Горан Ковачевић (2013)
- Сава Дамјановић (2014)
- Лист „Зрењанин” (2015)
- Сви запослени, поводом 70 година рада Драмске сцене и 60 година рада Луткарске сцене (2016)
- Сања Радишић (2017)
- Андрија Поша, Данило Михњевић, Благовеста Василева, Дејан Карлечик и Сања Радишић (2018)

62. SEZONA
2017/2018.

ЛУТКАРСКА СЦЕНА

(328)

Стеван ПЕШИЋ

ВЕСЕЛА КУЋА

Редитељ: Ирена ТОТ

Сценографија, костимографија, креација лутака: Благовеста ВАСИЛЕВА

Аутор музике: Марко ПЕЈЧИЋ

Инсписијент и суфлер: Александра ШАЛАМОН

Улоге:

Госпођица Јулка – Татјана БАРАЋ, Њена мајка – Наташа МИЛИШИЋ, Њен отац – Андрија ПОША, Господин пуковник Мића Бојић – Данило МИХЊЕВИЋ, Мачак – Кристиан КАРДОШ, Кокошка – Снежана ПОПОВ, Једна птица – Олгица ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ, Коњ, Новине – Мирослав МАЋОШ

Премијера: 14. 2. 2018, Зрењанин

НАГРАЂЕНИ НА ЛУТКАРСКОЈ СЦЕНИ

- Народно позориште „Тоша Јовановић”: Награда за неговање театра за најмлађу децу на 18. међународном фестивалу професионалних луткарских позоришта за децу „Лут Фест 2017“, Источно Сарајево (2017);
- Мирјана ШАЈТИНАЦ: Награда „Бошко Зековић“ за животно дело Позоришта младих на 48. фестивалу професионалних позоришта лутака Србије, Зрењанин (2018);
- Данило МИХЋЕВИЋ: Награда „Јанко Врбњак“ за анимацију Малог позоришта „Душко Радовић“ за улогу Пуковника Бојића у представи ВЕСЕЛА КУЋА на 48. фестивалу професионалних позоришта лутака Србије, Зрењанин (2018);
- Андрија ПОША: Награда за улогу Оца у представи ВЕСЕЛА КУЋА на 48. фестивалу професионалних позоришта лутака Србије, Зрењанин (2018);
- Благовеста ВАСИЛЕВА: Награда „Тихомир Мачковић“ за најбољу креацију лутака у представи ВЕСЕЛА КУЋА на 68. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Зрењанин (2018);
- Благовеста ВАСИЛЕВА: Награда за креацију сценографије и лутака у представи ТРАПАВИ ЗМАЈ на 19. међународном фестивалу професионалних луткарских позоришта за децу „Лут Фест 2018“, Источно Сарајево (2018).

Интервју: Мирјана Шајтинац

ГЛУМАЦ ЛУТКИ ДАЈЕ ДУШУ

На 48. Сусрету професионалних позоришта лутака Србије, који је недавно одржан у Зрењанину, Мирјана Шајтинац је добила Награду „Бошко Зековић“ коју Позориште младих из Новог Сада додељује за свеукупни допринос развоју луткарства. Било је, заиста емотивно, свечано, уз овацје.

Какав је осећај примити ову Награду, након низа које сте стекли током дугогодишње каријере?

– Осећај је био пријатан, а мислим да се моја искреност осетила у мојим речима захвалности. **Награђени сте и за Зекана, Магду, Цицана у култној представи „Румена и Стари лав“ која је награђена на Интернационалном фестивалу у Варни, у Бугарској, 1984. године, Панталонеа у још једној, најнаграђиванијој, „Бајци о краљу Јелену“, Лисицу, Министра... Како сте успели да „уђете“ у све ове ликове?**

– Сваки лик у представи је део колективне игре, односа према партнеру и ситуацији. Припадала сам генерацији која је, поред талента, много радила, експериментисала, усавршавала се,

а изнад свега, имала чист и искрен ентузијазам. Не може се порећи да смо имали и велике учитеље, како у кући, тако и у гостујућим редитељима.

Шта је за вас глума?

– Глума је игра, али и креативна обавеза према тексту, деци као циљној групи, партнеру и свим осталим креативним компонентама које чине представу. За глумца-луткара лутка је основно изражајно средство. Анимацијом лутка оживи. Корен овог појма је у грчкој речи анима, што значи душа. Наравно, из свега проистиче закључак да глумац даје душу лутки, том поменутом изражајном средству.

Када сте знали да ћете бити глумица?

– Имала сам, наравно, велику жељу још у детињству. Након положене аудиције у Луткарском позоришту, после неколико година рада у авангардном театру Дома омладине, примљена сам као глумац приправник. После своје прве награде за улогу Жуће у представи „Мачак Тоша“, у режији Соје Јовановић, била сам свесна да нисам погрешила у избору свог позива.

Како припремате улогу?

– На пробама, код куће, у шетњи, у сталном размишљању о свом задатку у представи, не губећи из вида значај узајамне колективне игре.

Позориште напад и сада?

– Тешко је поредити а, искрено, ни не желим то. Припадам генерацији и временима када су услови, односи, могућности и атмосфера били другачији. Радило се много. Путовало се, гостовало по бројним афирмисаним фестивалима, југословенским и европским (Шибеник, Котор, Варна, Атина, Бекешчаба, Холандија, Немачка, Аустрија, Румунија...). Када се једна моја пријатељица интересовала шта има значајно у Зрењанину добила је одговор – имају добро Луткарско позориште. Она је данас становник нашег града.

Б. Јајић, Зрењанин, 2018.

73. SEZONA
2018/2019.

ДРАМСКА СЦЕНА

(472)

БИЛО ЈЕДНОМ У БАНАТУ

Према причи „Легенда о позоришту”

Игора БОЈОВИЋА

Адаптација, драматург: Жељко МИЈАНОВИЋ и
Владимир ЛАЗИЋ

Редитељ: Владимир ЛАЗИЋ

Сценографија: Филип ЈЕВТИЋ

Костимографија: Вања ПОПОВИЋ

Аутор музике: Нинослав АДЕМОВИЋ

Аутор кореографије: Милица ЦЕРОВИЋ

Аутор текста сонгова: Жељко МИЈАНОВИЋ

Дизајн маски: Гита САБО и Горислав ВИДАКОВИЋ

Помоћник редитеља: Сенка ПЕТРОВИЋ

Помоћник кореографа: Јована ИКОНИЋ

Помоћник костимографа: Благовеста ВАСИЛЕВА

Музички сарадник: Ана АЛЕКСИЋ ШАЈРЕР, Андреа ПОША, Данило МИХЊЕВИЋ

Лектор: Саша ЛАТИНОВИЋ

Графички дизајн: Урош СТЕПАНОВ

Инспицијент: Александра ШАЛАМОН

Суфлер: Ивана ТИТИН

Продуцент: Иван ФРАНЦУСКИ

Стручни сарадник: Мирко КРЛИЋ

Улоге:

Гроф Стојан Сивчев – Андрија ДАНИЧИЋ (к.г.)/Данило ЛОНЧАРЕВИЋ (к.г.), Грофица Елза – Наташа ИЛИН, Марта, Перса – Снежана ПОПОВ, Гроф Либшински – Дејан КАРЛЕЧИК, Барон Клаус фон Рајнер – Миљан ВУКОВИЋ, Јозеф Бауер – Данило МИХЊЕВИЋ, Арпад Печвари – Драган ЂОРЂЕВИЋ, Золтан Киш – Звонко ГОЈКОВИЋ, Емилија Кирћански – Сања РАДИШИЋ, Антоније Митић – Стефан ЈУАНИН, Бела Тот – Љубиша МИЛИШИЋ, Хајналка Тот – Едит ТОТ МИШКЕЉИН, Марија Тот – Митра МЛАДЕНОВИЋ (к.г.)/Катарина САРИЋ (к.г.), Иван Ковалски – Милан КОЛАК, Јелисавета Настагијанис, Јаница, Фелисија – Јелена ШНЕБЛИЋ ЖИВКОВИЋ, Христина Настагијанис, Маргита – Татјана БАРАЋ, Јулишка – Хајналка КОВАЧ, Спасенија – Наташа МИЛИШИЋ, Светозар – Првослав ЗАКОВСКИ, Велимир – Милан КОЧАЛОВИЋ, Томанов – Андрија ПОША, Бандика, Болесник – Мирослав МАЋОШ, Плесачи: Јелена КОВАЧЕВ, Сара ТАБАЧКИ, Јована МЕЋАВА, Елена РАЛИЋ, Тања РАБРЕНОВИЋ, Давид ЛАЗИ, Немања ШИМШИЋ, Ивона СТАНИМИРОВ

Премијера: 19. 10. 2018, Зрењанин

(473)

ЗЛОСТАВЉАЊЕ

По мотивима истоимене приповетке Ива АНДРИЋА

Драматург: Маша СЕНИЧИЋ

Редитељ: Момчило МИЉКОВИЋ

Сценографија: Милана ТРИФУЊАГИЋ

Костимографија: Благовеста ВАСИЛЕВА

Инспицијент: Сања НИКИЋ

Улоге:

Аница – Наташа ИЛИН, Андрија 1 – Драган ЂОРЂЕВИЋ, Андрија 2 – Стефан ЈУАНИН

Премијера: 31. 1. 2019, Зрењанин

Драган Ђорђевић и Наташа Илин

Наташа Илин, Драган Ђорђевић и Стефан Јуанић

(474)

Звонко Гојковић, Милан Колак и Дејан Карлечик

Борислав МИХАЈЛОВИЋ МИХИЗ

КОМАНДАНТ САЈЛЕР

Драматург, редитељ: Никола КОНЧАРЕВИЋ

Сценографија: Миљена ВУЧКОВИЋ

Костимографија: Благовеста ВАСИЛЕВА

Инспицијент: Сања НИКИЋ

Суфлер: Ивана ТИТИН

Улоге:

Вилхелм Сајлер – Милан КОЛАК, Фридрих Крамер – Дејан КАРЛЕЧИК, Јозеф – Звонко ГОЈКОВИЋ, Франц Сајлер – Стефан ЈУАНИН, Јелена Ђурић – Сања РАДИШИЋ, Славко Нешић – Љубиша МИЛИШИЋ, Карл Сајлер – Мирко ПАНТЕЛИЋ, Драгиша Ђурић – Миљан ВУКОВИЋ, Мелхиор Вајс – Јован ТОРАЧКИ

Премијера: 27. 3. 2019, Зрењанин

Милан Колак и Сања Радишић

Милан Колак и Љубиша Милишић

НАГРАЂЕНИ НА ДРАМСКОЈ СЦЕНИ

- Борис ЛИЈЕШЕВИЋ: Награда за најбољу режију, за режију представе ЗРЕЊАНИН на „Фестивалу победника фестивала”, Раковица (2018);
- Народно позориште „Тоша Јовановић”: Награда за најбољу представу, за представу ЗРЕЊАНИН на „Фестивалу победника фестивала”, Раковица (2018);
- Вања ПОПОВИЋ: Награда за најбољи костим, за костиме у представи БИЛО ЈЕДНОМ У БАНАТУ на 69. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Зрењанин (2019);
- Народно позориште „Тоша Јовановић”: Награда за колективну игру, ансамбл представе БИЛО ЈЕДНОМ У БАНАТУ на 69. фестивалу професионалних позоришта Војводине, Зрењанин (2019).

ПРОДУКЦИЈСКО СЦЕНСКО ЧУДО

Сцена Народног позоришта „Тоша Јовановић” у Зрењанину је сразмерно мала – она се заправо и није много увећавала од времена настанка! Кад се на тој сцени играју савремени комади, модерни или класични, грађанска драма или необични експерименти, што и иначе чини репертоар овог вредног ансамбла, као и цео репертоар Луткарске сцене, дакле у уобичајеним околностима њихова сцена је сасвим прихватљивих димензија. Али – кад треба приказати једну целу епоху у форми пребогато мјузикхолског замаха, са певачима, глумцима, плесачима и плесачицама, са разиграним музичким нумерама у раслојеном мизансцену и разиграној кореографији – онда ова сцена делује као да је неко намерно извадио парче неке велике сцене и целу екипу извођача натерао да играју у једном цепу сцене, иначе неопходне за замисао стваралачке екипе овог спектакла. И ту долази велико знање и умеће, пре свега искусног и надахнутог сценског ентузијасте, редитеља Владимира Лазића, спиритус мовенса ове сценске историје – бајке – прецизне машинерије спектакла. Сасвим уз њега, прави јунак овог пројекта је кореографкиња Милица Церовић која је успела да оствари нешто, скоро немогуће! Успела је да на тој сасвим малој позорници развије огромну параду различитих покрета, групних слика које се претачу једна у другу и возе нас кроз простор сцене као да је она сасвим неограничена, као да је ограничена само том разиграном маштом и кретањем глумаца, појединачно и колективно, раздрагано, весело, брито и тачно, брзо и једноставно се промењујући једни поред других на

уској платформи, вешито и духовито, надахнуто и сценично, као да се све дешава на некој бродвејској сцени искусних њујорких интернационалаца! А немојмо заборавити да је ово ПРВИ мјузикл у зрењанинском Народног позоришту!

Костими Вање Поповић следеће су чудо ове представе! Пре свега, тих костима има БЕЗБРОЈ! Глумци играју и по неколико ликова, ти ликови се и сами више пута пресвлаче... и сваки пут је то ликовно богато – у кроју, у боји, у материјалу и, што је најважније – глумци и играчи носе те костиме лако, елегантно, весело и тиме славе и покрет и позориште и стварање и живот сам! Музичке нумере и пратеће музичке теме композитора Нинослава Адемовића, ослањају се на мјузикхолске матрице као и на прерађене локалне хитове, као што је култна песма „Четир’ коња дебела. Све је то дало веселу и разиграну ноту која је подржала цео пројекат како ваља и следује. Текстови сонгова Жељка Мијановића водили су ову компликовану причу кроз просторе љубавних игара, али и страсти, као и кроз поља друштвених и политичких односа...

Глумци су врло радо прихватили рад на овој представи и уложили таленат, ентузијазам, знање и искуство у сагледавање широке слике целине пројекта и у ту целину уградили су ликове и сцене у којима су учествовали. Од најискуснијих Драгана Ђорђевића и Љубише Милишића, до најмлађих Андрије Даничића и Митре Младеновић, ухватили су се у коштац са разиграним стилем, са брзином измене ситуација и до краја одиграли све што треба – од плесних нумера, до брзих и крупних сценских задатака. Од великог ансамбла поменућу још и одличне Јелену Шнеблић Живковић, као и Едит Тот, одличну у улози главне путујуће глумице која савршено игра у духовитим сценским игарама, али и перфектно и са лакоћом пева нумере са оперетске и мјузикхолске сцене, са пуно снаге и елеганције. У представи учествује и екипа младих чланица Плесног студија Зрењанин, као и глумци са Луткарске сцене. Сви су наили најбољи начин да допринесу овој одличној представи. Честитам! Браво! Свака част!

Г. Цветковић, 2018.

63. SEZONA
2018/2019.

ЛУТКАРСКА СЦЕНА

(329)

Србољуб СТАНКОВИЋ

ЦАРСКИ ПЕВАЧИ

Адаптација, редитељ, сценографија, костимографија, креација лутака: Ирена ТОТ
Инсписијент и суфлер: Александра ШАЛАМОН

Улоге:

Магарац – Мирослав МАЋОШ, Пас – Андрија ПОША, Мачка/Пела, Удавача – Олгица
ТРБОЈЕВИЋ КОСТИЋ, Петао – Ирена ТОТ, Миш – Снежана ПОПОВ

Премијера: 14. 11. 2018, Зрењанин

(330)

Srboljub STANKOVIĆ

CSÁSZÁRI ÉNEKESEK

Adaptáció, rendező, díszlet, jelmez, bábtervezés: TÓTH Irén

Ügyelő és súgó: FARAGÓ Eszter

Szereplők:

Szamár, Vadász, Császár hangja – KARDOS Krisztián, Kutya, Molnár – PÓSA Andrija, Macska, Lenke – KOVÁCS Hajnalka, Kakas, Julis – TÓTH Irén

Bemutató: 2018. 11. 22, Nagybecskerek

(331)

Милан ВУКОТИЋ

КУДА ИДУ СТАРЕ ГОДИНЕ

Редитељ: Лилијана ИВАНОВИЋ

Сценографија, костимографија: Благовеста ВАСИЛЕВА

Аутор музике: Данило МИХЊЕВИЋ

Улоге:

Сат – Мирослав МАЋОШ, Лутка – Татјана БАРАЋ, Мајстор – Андрија ПОША, Стара Година – Снежана ПОПОВ, Деда Мраз – Кристиан КАРДОШ

Премијера: 22. 12. 2018, Зрењанин

Татјана Бараћ

Снежана Попов и Мирослав Маћош

(332)

Јован ЦАРАН

ДИВЉОЖДЕР

или зашто не желим да одрастем

Редитељ: Јован ЦАРАН

Аутор музике: Данило МИХЊЕВИЋ

Креација лутака, сценографија: Јован ЦАРАН

Инсписијент и суфлер: Александра ШАЛАМОН

Улоге:

Малишан – Наташа МИЛИШИЋ, Ћебенце-бебенце – Андрија ПОША, Лав – Данило МИХЊЕВИЋ, Опасни крокодил, Цица Маца, Ној – Снежана ПОПОВ, Дивљождер – Мирослав МАЋОШ, Троглава аждаја, Нервозна овца – Татјана БАРАЋ

Премијера: 1. 3. 2019, Зрењанин

НАГРАЂЕНИ НА ЛУТКАРСКОЈ СЦЕНИ

- Наташа МИЛИШИЋ: Награда за улогу Плавог Петра у представи ПЛАВИ ПЕТАР на 49. фестивалу професионалних позоришта лутака Србије, Нови Сад (2018);
- Андрија ПОША: Награда за анимацију Пса у представи ЦАРСКИ ПЕВАЧИ на 20. међународном фестивалу професионалних луткарских позоришта за дјецу „Лут Фест 2019“, Источно Сарајево (2019).

Интервју: Јован Царан

„ДИВЉОЖДЕР” – ПРИЧА О СТАСАВАЊУ И ВРШЊАЧКОМ НАСИЉУ

– Ако прихватимо чињеницу да су бајке створене као једна врста помоћи при разумевању света током одрастања, онда и у стварању луткарске, бајковите приче би требало да поштујемо то начело. У бајкама се обилато користе метафоре, а посебно алегорија. Дакле, у свакој бајци постоји понеки скривени бисер, који би уз мало воље требало открити и разумети. Свака моја ранија представа може да се опише са врло мало речи, зависно од теме којом се бави. У „Гускалицы” је то љубав, у „Трчуљку” отпор старијег детета према принови. Жеља да се побегне из сопствене тужне стварности, тема је представе „Приче Птице лажљивице”. Тако је и са осталим мојим представама, па и са овом најновијом. Наслов је „Дивљождер” и у њој се расветљава оно што зовемо „вршњачко насиље”. У стварању ове представе истражили смо и поштовали све оно што се о том проблему могло сазнати – каже наш саговорник.

– Ова бајковита прича је на срећу доспела у руке правих мајстора свог заната – зрењанинских луткара. Без њихове вештине, талента и посебне посвећености, не бих се усудио ни да започнем овако захтевне задатке какве сам смислио за представу. Зрењанински луткари ће пред публиком извести нешто за шта сам ја до сада мислио да је немогуће – истиче Царан.

ОД ЗРНИЦА ПЕСКА ДРАГОЦЕНИ БИСЕР

Велики део лутака у овој представи настаје од једног комада тила који постаје час кревет, час лав, крокодил, будилник или кутија за поклоне. То даје један нов квалитет самој представи.

– Ово што ја радим кроз представу јесте попут зрнца песка које стављам у љуштуру Позоришта, а наши глумци од тог зрна песка направе драгоцен бисер. Свако има подједнаког удела – каже Јован Царан.

М. Малбаики, Зрењанин, 2019.

ПРЕГЛЕД ПРЕМИЈЕРНИХ И
РЕПРИЗНИХ ПРЕДСТАВА У
НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ
„ТОША ЈОВАНОВИЋ”
ОД 1. 9. 2006. ДО 31. 8. 2019. ГОДИНЕ

ПРЕМИЈЕРНЕ И РЕПРИЗНЕ ПРЕДСТАВЕ У СЕЗОНИ 2006/2007.

Драмска сцена			Луткарска сцена		
представа	број извођења и гледалаца		представа	број извођења и гледалаца	
1. ВИШЊИК*	12	2.650	1. КОРАК ПО КОРАК	20	5.040
2. АУДИЦИЈА	5	1.550	2. БАКИНА ФОТЕЉА ЗА ДАЛЕКА ПУТОВАЊА	9	1.880
3. РОЂЕНДАН	5	680	3. ДЕДА МРАЗ И НЕСТАШНИ ЋИРА	23	6.770
4. Антигона	8	3.550	4. ЧУДНОВАТИ СРЕБРЕЊАК	14	2.760
5. Богојављенска ноћ	3	830	5. Причалове приче	3	620
6. Живот и прикљученија...	9	1.810	6. Догађај у Луткову	7	1.740
7. Народни посланик	7	1.880	7. Три прасета	3	640
8. Ручни рад	12	980	8. Бајка о Мајушку	2	420
9. Иза кулиса	9	2.390	9. Мала Ружа	2	430
10. Лаки комад	2	500	10. Паткица Жуткица	6	1.430
11. Четврта сестра	1	320	11. Звездан	14	3.120
12. Пуковник птица	3	410	12. Храбри коњић	1	80
13. Укроћена горопад	4	1.050	13. Месечева прича	1	70
14. Пред пензијом	3	190	14. Испод дуге	1	210
15. Учене жене	3	490	15. Тврдоглаво јаје	11	2.890
			16. Csillagocská	2	430
			17. A didergő király	9	2140
укупно	86	19.280	укупно	128	30.670

ПРЕМИЈЕРНЕ И РЕПРИЗНЕ ПРЕДСТАВЕ У СЕЗОНИ 2007/2008.

Драмска сцена			Луткарска сцена		
представа	број извођења и гледалаца		представа	број извођења и гледалаца	
1. ПАТАФИЗИКА	17	1.640	1. ПИНОКИО	21	4.070
2. ХЕРОЈ НАЦИЈЕ	21	5.340	2. ХРАБРИ КРОЈАЧ	31	6.970
3. ЈУСТИНА, СЕСТРА...	11	810	3. VITÉZ SZABÓCSKA	7	1.430
4. ЧУДО У ШАРГАНУ	9	2.350	4. ТРЧИ, ТРЧИ, ТРЧУЉАК	10	1.860
5. ЈЕЛЕНА АНЖУЈСКА	5	1.400	5. Причалове приче	1	190
6. Живот и прикљученија...	1	120	6. Догађај у Луткову	15	4.070
7. Народни посланик	7	2.150	7. Три прасета	3	740
8. Ручни рад	9	1.100	8. Бајка о Мајушку	6	790
9. Иза кулиса	3	680	9. Мала Ружа	2	410
10. Богојављенска ноћ	7	2.200	10. Паткица Жуткица	4	1.060
11. Антигона	5	1.390	11. Звездан	16	4.140
12. Пуковник птица	1	100	12. Корак по корак	1	180
13. Укроћена горопад	3	800	13. Чаробна свирала вилењака...	6	1.350
14. Пред пензијом	5	217	14. Царски певачи	1	170
15. Аудиција	8	1.670	15. Тврдоглаво јаје	3	650
			16. Mesél a hold	2	170
			17. A didergő király	2	460
укупно	112	21.967	укупно	131	28.710

ПРЕМИЈЕРНЕ И РЕПРИЗНЕ ПРЕДСТАВЕ У СЕЗОНИ 2008/2009.

Драмска сцена			Луткарска сцена		
представа	број извођења и гледалаца		представа	број извођења и гледалаца	
1. МРТВЕ ДУШЕ	17	3.720	1. ВЕТРУШКИНА ЛЕДИНА	41	10.020
2. КРОН...	11	1.335	2. A BŰVÖS TŰZSZERSZÁM	3	760
3. ГАММА CAS	7	700	3. ЧАРОБНО КРЕСИВО	15	3.440
4. КАКО СЕ ПРАВИ МИЛКА	6	930	4. Месечева прича	2	150
5. Јелена Анжујска	8	2.670	5. Причалове приче	2	270
6. Живот и прикљученија...	3	900	6. Догађај у Луткову	3	560
7. Емигранти	5	470	7. Тврдоглаво јаје	2	340
8. Ручни рад	9	1.170	8. Трчи, трчи, Трчуљак	17	3.770
9. Херој нације	9	2.290	9. Мала Ружа	9	2.210
10. Јустина, сестра моја...	4	230	10. Vitéz szabócska	3	540
11. Антигона	2	450			
12. Аудиција	6	1.620			
13. Чудо у Шаргану	8	1.820			
14. Укроћена горопад	6	1.550			
15. Патафизика	6	520			
укупно	107	20.375	укупно	97	22.060

ПРЕМИЈЕРНЕ И РЕПРИЗНЕ ПРЕДСТАВЕ У СЕЗОНИ 2009/2010.

Драмска сцена			Луткарска сцена		
представа	број извођења и гледалаца		представа	број извођења и гледалаца	
1. ПОКОЈНИК	13	2.330	1. ГУСКАЛИЦА	43	9.750
2. ПАРКЕ	4	730	2. ЗВЕЗДА ЛУТАЛИЦА	14	2.810
3. Gamma Cas	6	1.340	3. VÁNDORCSILLAG	1	240
4. Како се прави Милка	5	800	4. Пећа и вук	1	190
5. Јелена Анжујска	4	1.010	5. Ветрушкина ледина	2	460
6. Живот и прикљученија...	3	480	6. Догађај у Луткову	2	390
7. Емигранти	2	100	7. Тврдоглаво јаје	7	1.530
8. Богојављенска ноћ	1	400	8. Трчи, трчи, Трчуљак	3	560
9. Херој нације	11	2.400	9. Мала Ружа	2	380
10. Јустина, сестра моја...	4	180	10. Храбри кројач	7	2.080
11. Антигона	3	750	11. Три прасета	2	460
12. Аудиција	5	1.050	12. Бајка о Мајушку	1	180
13. Чудо у Шаргану	5	860	13. Паткица Жуткица	2	430
14. Укроћена горопад	3	630	14. Мала принцеза	1	180
15. Патафизика	3	400	15. Храбри коњић	4	280
16. Народни посланик	7	1.890	16. Испод дуге	5	1.070
17. Мртве душе	8	1.360	17. A szivárvány alatt	1	210
18. Ручни рад	8	520	18. Vitéz szabócska	1	230
укупно	95	17.530	укупно	99	21.430

ПРЕМИЈЕРНЕ И РЕПРИЗНЕ ПРЕДСТАВЕ У СЕЗОНИ 2010/2011.

Драмска сцена			Луткарска сцена		
представа	број извођења и гледалаца		представа	број извођења и гледалаца	
1. ЗБОГОМ, ЖОХАРИ!	15	4.140	1. ТРАПАВИ ЗМАЈ	13	2.590
2. ЗЛА ЖЕНА	4	930	2. ПИСМО ДЕДА МРАЗУ	21	2.000
3. Gamma Cas	2	320	3. ИВИЦА И МАРИЦА	3	550
4. Како се прави Милка	1	100	4. Цар Бумбар	11	910
5. Ручни рад	11	760	5. Ветрушкина ледина	2	260
6. Живот и прикљученија...	1	80	6. Гускалица	14	3.151
7. Укроћена горопад	5	1.110	7. Тврдоглаво јаје	1	143
8. Богојављенска ноћ	7	1.810	8. Испод дуге	1	140
9. Херој нације	3	790	9. Мала Ружа	4	610
10. Јустина, сестра моја...	9	388	10. Храбри кројач	2	280
11. Мртве душе	1	70	11. Три прасета	4	445
12. Народни посланик	6	1.180	12. Царски певачи	9	1.230
13. Чудо у Шаргану	5	690	13. Паткица Жуткица	16	1.615
14. Покојник	3	560	14. Мала принцеза	1	150
			15. Храбри коњић	6	300
			16. Звезда Лугалица	1	117
укупно	73	12.928	укупно	109	14.491

ПРЕМИЈЕРНЕ И РЕПРИЗНЕ ПРЕДСТАВЕ У СЕЗОНИ 2011/2012.

Драмска сцена			Луткарска сцена		
представа	број извођења и гледалаца		представа	број извођења и гледалаца	
1. НЕ МО'Ш ПОБЕЋ' ОД...	20	1.880	1. ПРИЧЕ ПТИЦЕ ЛАЖЉИВИЦЕ	35	6.630
2. ПЛАВА СОБА	10	1.750	2. ВАЖНЕ СТВАРИ И ДЕДА МРАЗ	18	2.700
3. КОКОШКА	5	880	3. ВАЖНЕ СТВАРИ	18	2.940
4. Зла жена	13	2.610	4. Трапави змај	5	1.250
5. Збогом, жохари!	13	3.040	5. Храбри коњић	8	787
6. Чудо у Шаргану	3	420	6. Гускалица	1	1.720
7. Укроћена горопад	2	400	7. Звезда Луталица	3	470
8. Богојављенска ноћ	3	600	8. Цар Бумбар	2	350
9. Херој нације	4	480	9. Мала Ружа	1	110
10. Јустина, сестра моја...	3	130	10. Храбри кројач	1	200
11. Народни посланик	3	700	11. Три прасета	2	230
12. Ручни рад	2	100	12. Ивица и Марица	5	1.230
13. Аудиција	5	810	13. Паткица Жуткица	4	580
укупно	86	13.800	укупно	103	19.197

ПРЕМИЈЕРНЕ И РЕПРИЗНЕ ПРЕДСТАВЕ У СЕЗОНИ 2012/2013.

Драмска сцена			Луткарска сцена		
представа	број извођења и гледалаца		представа	број извођења и гледалаца	
1. СЛУГА ДВАЈУ...	10	2.480	1. ЦРВЕНКАПА	35	5.443
2. КУМОВИ	11	2.450	2. МЛАДИ ДЕДА МРАЗ СПАСАВА...	22	2.400
3. РЕАЛИСТИ	8	1.670	3. РУЖНО ПАЧЕ	16	1.832
4. СУТРА ЋЕ БИТИ БОЉЕ	3	680	4. ВЕЛИКИ ДОБРОЋУДНИ ЏИН	3	601
5. Збогом, жохари!	3	580	5. Храбри коњић	6	343
6. Чудо у Шаргану	3	430	6. Гускалица	4	912
7. Укроћена горопад	3	480	7. Приче птице лажљивице	3	605
8. Богојављенска ноћ	3	660	8. Важне ствари	2	394
9. Херој нације	2	280	9. Трапави змај	2	208
10. Јустина, сестра моја...	3	400	10. Тврдоглаво јаје	5	994
11. Народни посланик	3	520	11. Три прасета	3	366
12. Ручни рад	8	505	12. Ивица и Марица	6	391
13. Кокошка	8	1.850	13. Паткица Жуткица	5	548
14. Плава соба	4	640	14. Звездан	2	154
15. Не мо'ш побећ' од недеље	12	1.180			
16. Зла жена	11	2.525			
17. Антигона	2	470			
укупно	97	17.800	укупно	114	14.891

ПРЕМИЈЕРНЕ И РЕПРИЗНЕ ПРЕДСТАВЕ У СЕЗОНИ 2013/2014.

Драмска сцена			Луткарска сцена		
представа	број извођења и гледалаца		представа	број извођења и гледалаца	
1. ВЕЧЕРА БУДАЛА	20	5.780	1. БАЈКА О МАЈУШКУ	24	1.824
2. ДОН ЖУАН	12	2.890	2. НОВОГОДИШЊА ЖЕЉА	15	2.150
3. ОНА	7	550	3. ЛУТАК НЕВАЉАЛКО	21	1.780
4. ЛЕДА	7	1.610	4. НЕМУШТИ ЈЕЗИК ИЛИ...	8	848
5. СЛОБОДНЕ ЖЕНЕ...	6	400	5. Храбри коњић	1	45
6. Чудо у Шаргану	2	380	6. Гускалица	1	105
7. Укроћена горопад	2	550	7. Црвенкапа	7	1.750
8. Кумови	7	1.260	8. Ружно паче	4	387
9. Реалисти	11	2.470	9. Мала Ружа	2	73
10. Јустина, сестра моја...	1	50	10. Велики доброћудни џин	7	1.657
11. Народни посланик	4	1.040	11. Три прасета	4	433
12. Ручни рад	4	460	12. Ивица и Марица	3	210
13. Кокошка	3	480	13. Паткица Жуткица	2	145
14. Плава соба	1	140			
15. Не мо'ш побећ' од недеље	5	630			
16. Зла жена	2	430			
17. Антигона	3	950			
18. Сутра ће бити боље	12	1.930			
19. Збогом, жохари!	1	180			
20. Слуга двају господара	3	600			
укупно	113	22.780	укупно	99	11.407

ПРЕМИЈЕРНЕ И РЕПРИЗНЕ ПРЕДСТАВЕ У СЕЗОНИ 2014/2015.

Драмска сцена			Луткарска сцена		
представа	број извођења и гледалаца		представа	број извођења и гледалаца	
1. ВЛАСТ	17	4.000	1. ПОБРАТИМ ВЕТРА	8	1.298
2. ЧУДОВИШТЕ	6	1.390	2. КРАДЉИВАЦ ПОКЛОНА	26	3.000
3. ИМАЊЕ И НЕМАЊЕ	3	180	3. ЗЕЦ, КОРЊАЧА И КОМПАНИЈА	3	528
4. Слуга двају господара	5	920	4. БАЈКА О...	3	364
5. Слободне жене...	9	540	5. Храбри кројач	14	1.617
6. Чудо у Шаргану	3	560	6. Бајка о Мајушку	1	62
7. Вечера будала	34	3.070	7. Црвенкапа	4	679
8. Кумови	3	470	8. Ружно паче	3	454
9. Реалисти	1	130	9. Мала Ружа	2	163
10. Јустина, сестра моја...	2	90	10. Лутак Неваљалко	7	1.143
11. Народни посланик	3	800	11. Три прасета	1	110
12. Ручни рад	2	120	12. Ивица и Марица	3	283
13. Емигранти	5	640	13. Паткица Жуткица	1	62
14. Дон Жуан	10	1.790	14. Тврдоглаво јаје	2	189
15. Не мо'ш побећ' од недеље	8	435	15. Немушти језик или...	5	898
16. Она	7	390	16. Vitéz szabócska	2	200
17. Леда	3	550			
18. Сутра ће бити боље	4	550			
укупно	125	16.625	укупно	85	11.050

ПРЕМИЈЕРНЕ И РЕПРИЗНЕ ПРЕДСТАВЕ У СЕЗОНИ 2015/2016.

Драмска сцена			Луткарска сцена		
представа	број извођења и гледалаца		представа	број извођења и гледалаца	
1. ПРС'О	15	4.420	1. ПЛАВИ ПЕТАР	17	1.805
2. ШИНЕ или...	3	730	2. ЛЕДЕНА ЉУБАВ	22	3.482
3. ЧОВЕК ЈЕ ЧОВЕК 1.	8	1.780	3. ПЕСМА БЕЛОГ КИТА	5	699
4. ЧОВЕК ЈЕ ЧОВЕК 2.	7	1.680	4. Бајка О...	13	1.672
5. Слободне жене...	9	920	5. Храбри коњић	2	50
6. Власт	7	1.770	6. Бајка о Мајушку	10	473
7. Вечера будала	5	1.130	7. Црвенкапа	3	350
8. Кумови	3	540	8. Гускалица	2	132
9. Реалисти	2	400	9. Мала Ружа	2	79
10. Чудовиште	11	2.710	10. Лутак Неваљалко	7	309
11. Имање и немање	9	1.080	11. Три прасета	4	493
12. Слуга двају господара	2	500	12. Ивица и Марица	3	239
13. Кокошка	8	1.530	13. Паткица Жуткица	1	98
14. Дон Жуан	4	750	14. Звездан	5	338
15. Не мо'ш побећ' од недеље	6	550	15. Трапави змај	12	1.866
16. Она	14	1.680	16. Зец, корњача и компанија	5	461
17. Леда	5	950	17. Велики доброћудни џин	2	341
18. Ручни рад	1	40			
укупно	119	23.160	укупно	115	12.887

ПРЕМИЈЕРНЕ И РЕПРИЗНЕ ПРЕДСТАВЕ У СЕЗОНИ 2016/2017.

Драмска сцена			Луткарска сцена		
представа	број извођења и гледалаца		представа	број извођења и гледалаца	
1. РОМЕО И ЈУЛИЈА	20	5.053	1. НОВОГОДИШЊА ЦАКА У...	24	3.016
2. БАЈКА О МРТВОЈ...	3	170	2. КУЋА БРОЈЕВА	16	1.624
3. ЗРЕЊАНИН	4	1.020	3. Песма белог кита	18	2.120
4. Човек је човек, епизода 1.	5	960	4. Бајка О...	1	133
5. Човек је човек, епизода 2.	4	850	5. Плави Петар	7	1.304
6. Власт	5	940	6. Бајка о Мајушку	5	296
7. Вечера будала	6	1.480	7. Црвенкапа	6	575
8. Пр'о	9	2.280	8. Гускалица	3	214
9. Реалисти	7	1.600	9. Тврдоглаво јаје	5	303
10. Чудовиште	6	1.040	10. Лутак Неваљалко	13	847
11. Имање и немање	7	290	11. Три прасета	1	161
12. Слуга двају господара	1	200	12. Ивица и Марица	5	424
13. Шине или...	1	180	13. Паткица Жуткица	2	168
14. Дон Жуан	5	910	14. Звездан	13	997
15. Не мо'ш побећ' од недеље	8	870	15. Трапави змај	2	239
16. Она	11	1.405	16. Зец, корњача и компанија	3	263
17. Леда	4	740			
18. Слободне жене...	7	600			
укупно	113	20.580	укупно	124	12.684

ПРЕМИЈЕРНЕ И РЕПРИЗНЕ ПРЕДСТАВЕ У СЕЗОНИ 2017/2018.

Драмска сцена			Луткарска сцена		
представа	број извођења и гледалаца		представа	број извођења и гледалаца	
1. НЕМАМ ДА ПЛАТИМ...	10	2.700	1. ВЕСЕЛА КУЋА	20	2.355
2. ТРАМВАЈ ЗВАНИ ЖЕЉА	6	1.700	2. Плави Петар	2	105
3. Зрењанин	13	2.710	3. Песма белог кита	7	631
4. Ромео и Јулија	6	1.190	4. Кућа бројева	2	121
5. Слободне жене...	5	430	5. Храбри коњић	4	188
6. Власт	3	530	6. Бајка о Мајушку	7	391
7. Вечера будала	1	280	7. Црвенкапа	4	445
8. Прс'о	2	500	8. Велики доброћудни ђин	3	401
9. Она	4	390	9. Трапави змај	6	1.011
10. Чудовиште	3	470	10. Лутак Неваљалко	13	731
11. Имање и немање	3	110	11. Три прасета	5	451
12. Дон Жуан	1	400	12. Ивица и Марица	3	282
13. Не мо'ш побећ' од недеље	4	170	13. Паткица Жуткица	2	115
			14. Звездан	9	1.118
укупно	61	11.690	укупно	87	8.345

ПРЕМИЈЕРНЕ И РЕПРИЗНЕ ПРЕДСТАВЕ У СЕЗОНИ 2018/2019.

Драмска сцена			Луткарска сцена		
представа	број извођења и гледалаца		представа	број извођења и гледалаца	
1. БИЛО ЈЕДНОМ У...	17	4.510	1. ЦАРСКИ ПЕВАЧИ	7	879
2. ЗЛОСТАВЉАЊЕ	11	525	2. КУДА ИДУ СТАРЕ ГОДИНЕ	16	2.500
3. КОМАНДАНТ САЈЛЕР	7	1.390	3. ДИВЉОЖДЕР	10	634
4. Ромео и Јулија	5	1.060	4. CSÁSZÁRI ÉNEKESEK	2	265
5. Слободне жене...	8	680	5. Храбри коњић	3	219
6. Зрењанин	6	1.320	6. Бајка о Мајушку	2	182
7. Вечера будала	3	680	7. Црвенкапа	12	942
8. Прс'о	3	560	8. Тврдоглаво јаје	5	572
9. Она	6	500	9. Трапави змај	1	130
10. Не мо'ш побећ' од недеље	3	155	10. Плави Петар	3	402
11. Немам да платим...	5	980	11. Три прасета	1	160
12. Трамвај звани жеља	6	980	12. Ивица и Марица	3	247
13. Реалисти	3	480	13. Паткица Жуткица	3	233
			14. Звездан	4	222
			15. Весела кућа	3	331
			16. Кућа бројева	2	181
укупно	83	13.820	укупно	77	8.099

ЗАПОСЛЕНИ У
НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ
„ТОША ЈОВАНОВИЋ”
ОД 1. 9. 2006. ДО 31. 8. 2019. ГОДИНЕ

УПРАВА

ДИРЕКТОРИ

Татјана Паскаш (до 14. 12. 2006; помоћник директора 13. 12. 2008–14. 9. 2010)

Милан Кочаловић (15. 12. 2006–27. 06. 2007)

Горан Ибрајтер (28. 6. 2007–15. 9. 2010)

Татјана Паскаш (15. 9. 2010–6. 7. 2012)

Ивана Кукољ Соларов (6. 7. 2012–12. 7. 2016; оперативни директор до 21. 9. 2010; помоћник директора 22. 9. 2010–5. 7. 2012. и 14. 7. 2016–30. 1. 2018; уметнички секретар 31. 1. 2018–15. 4. 2018)

Иван Француски (од 13. 7. 2016)

УМЕТНИЧКИ САВЕТНИЦИ ПОЗОРИШТА

Радослав Миленковић (28. 1. 2006–27. 6. 2007)

Анђелка Николић (3. 11. 2008–29. 7. 2009)

Слађана Килибарда (1. 3. 2011–28. 2. 2015)

Анђелка Николић (5. 3. 2015–3. 3. 2017)

ПОСЛОВИ ДРАМСКЕ СЦЕНЕ

РУКОВОДИОЦИ

Милан Кочаловић (28. 6. 2007–31. 10. 2008)

Мирко Пантелић (30. 7. 2009–30. 6. 2010)

Вера Ђековић (од 16. 4. 2018)

АНСАМБЛ

Наташа Илин

Снежана Ковачев Челар

Наташа Луковић

Едит Тот Мишкељин

Јелена Шнеблић Живковић

Звонко Гојковић

Драган Ђорђевић

Даниел Ковачевић

Љубиша Милишић

Мирко Пантелић

Јован Торачки

Сања Ристић Крајнов (до 31. 5. 2007)

Александар Богдановић (1. 6. 2007–31. 10. 2010)

Иван Ђорђевић (од 1. 8. 2007)

ОРГАНИЗАТОРИ

Даница Лазички (1. 2. 2007–7. 6. 2008)

Смиљана Туцаков (до 28. 12. 2009)

Вера Ђековић (1. 10. 2010–15. 4. 2018)

Маријана Видић (9. 11. 2012–19. 2. 2016)

Весна Варићак (од 1. 11. 2008)

Сања Радишић (од 1. 11. 2008)

Мирјана Вукојевић (до 28. 12. 2009)

Анђелка Давидовац (до 28. 12. 2009)

Првослав Заковски (до 28. 12. 2009)

Милоје Ивановић (до 31. 12. 2009)

Селимир Тошић (до 28. 12. 2009)

Миљан Вуковић (од 10. 11. 2010)

Сања Микитишин (до 30. 6. 2011)

Јовица Јашин (до 31. 10. 2013)

Дејан Карлечик (1. 1. 2015–2. 11. 2015)

Стефан Јуанин (од 3. 11. 2015)

Милан Кочаловић (до 1. 1. 2017)

ИНСПИЦИЈЕНТИ И СУФЛЕРИ

Јелена Ристић

Мирјана Ћук (1. 7. 2010–11. 9. 2017)

Ивана Титин (од 13. 1. 2015)

Гордана Јефтић (до 25. 5. 2017)

Сања Никић (од 1. 9. 2018)

ПОСЛОВИ ЛУТКАРСКЕ СЦЕНЕ

РУКОВОДИОЦИ

Владимир Грубанов (до 28. 12. 2009)

Татјана Паскаш (од 7. 7. 2012)

АНСАМБЛ

Александар Драгар

Хајналка Ковач

Олгица Трбојевић Костић

Мирослав Маћош

Наташа Милишић

Снежана Попов

Андрија Поша

Данило Михљевић

Татјана Бараћ

Сенка Петровић (од 1. 9. 2006)

Кристиан Кардош (од 13. 6. 2008)

Кристина Мирков (до 28. 12. 2009)

Татјана Рељин (до 31. 12. 2009)

Мирјана Шајтинац (до 31. 3. 2010)

Ирена Тот (до 31. 3. 2010)

Јован Царан (до 13. 2. 2016)

ИНСПИЦИЈЕНТИ И СУФЛЕРИ

Александра Шаламон

Миланка Лалић (до 31. 12. 2010)

СЦЕНСКО-ТЕХНИЧКИ ПОСЛОВИ

Вилмош Кашлик

Срђан Векецки

Синиша Марков

Александар Дошен

Томислав Стоиљковић

Александар Ћук

Верона Секач

Цвија Ђуричин

Драгиња Пушкарић

Аранка Алексић

Тибор Фараго

Роберт Лацко

Владимир Луцић

Естер Фараго

Никола Лалић

Владимир Живин

Борис Тамаш

Светлана Бачикин

Зорица Раковић

Мирољуб Милићев (од 15. 1. 2007)

Милан Гајинов (до 31. 5. 2008)

Горан Јаначковић (од 6. 2. 2009)

Љубомир Зарин (до 31. 3. 2010)

Ивана Соколовић (25. 10. 2010–17. 11. 2011)

Александар Брустул (од 10. 1. 2011)

Розалија Милошевски (до 2. 3. 2012)

Давор Ристић (17. 1. 2013–16. 1. 2016)

Милан Марић (од 15. 5. 2013)

Раде Воденичар (до 28. 2. 2014)

Јован Стојин (до 28. 2. 2014)

Драган Лекић (од 1. 3. 2016)

Душко Истрат (до 31. 5. 2017)

Виорел Флора (до 21. 6. 2017)

Марко Попов (од 11. 12. 2017)

Мирослав Лекић (до 11. 1. 2018)

Урош Степанов (до 15. 4. 2018)

Благовеста Василева (од 2. 11. 2018)

Дамир Ристић (до 1. 1. 2019)

Јелена Пантелић (од 1. 1. 2019)

Розалија Чикош (до 3. 4. 2019)

Данијела Петров (од 4. 4. 2019)

ПРАВНИ, КАДРОВСКИ И АДМИНИСТРАТИВНИ ПОСЛОВИ

Ласло Тот

Радован Бачикин

Иван Трифуњагић

Цветана Воргић

Мирјана Ђук (до 29. 6. 2010)

Бошко Ђелиловић (од 15. 7. 2011)

Милинко Милошев (до 1. 11. 2013)

Ђура Рацић (28. 2. 2014–27. 2. 2015)

Биљана Манић Стојанов (9. 3. 2015–8. 3. 2016)

Маријана Видић (20. 2. 2016–28. 3. 2019)

Ивана Попов (од 27. 1. 2017)

Ивана Кукољ Соларов (од 16. 4. 2018)

Урош Степанов (од 16. 4. 2018)

Стефан Тошић (од 17. 9. 2018)

ФИНАНСИЈСКО-РАЧУНОВОДСТВЕНИ ПОСЛОВИ

Бранкица Морић

Марица Терзин (11. 9. 2006–29. 6. 2007)

Бранкица Мијатов (од 1. 9. 2007)

Олгица Шотра (до 31. 12. 2009)

Ибојка Будаи (до 31. 3. 2009)

Соња Зарин (од 11. 1. 2010)

Жељка Андрић (од 2. 12. 2012)

Јасмина Жарин (до 30. 12. 2012)

КОРИШЋЕНИ ИЗВОРИ
И
ДОКУМЕНТАРНА ГРАЂА

1. *Алманах позоришта Војводине* (вол. 37–51). Нови Сад: Позоришни музеј Војводине.
2. Архив Народног позоришта „Тоша Јовановић”, Зрењанин.
3. Архив листова и интернет портала *Зрењанин, Дневник, Политика, Данас, Зрењанинске новине, Povezrenjanin*.
3. *Годишњак позоришта Србије* (вол. 29–39). Нови Сад: Стеријино позорје.
4. Славић, Зоран (2018). *У магији позоришне ставрности*, Зрењанин: НП „Тоша Јовановић” и ГНБ „Жарко Зрењанин”.
5. Шајтинац, Ж. Станко (2007). *Народно позориште „Тоша Јовановић” (1946–2006)*, Зрењанин: НП „Тоша Јовановић”.
6. Фотографска грађа формирана је од снимака Ј. Његовића, У. Степанова, Ј. Царана и архивских снимака Позоришта.

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотеке Матице српске, Нови Сад

792(497.113 Zrenjanin)"2006/2019"

РАЈАЧИЋ, Драган, 1956-

Народно позориште "Тоша Јовановић" [Електронски извор] :
(2006-2019) : Драмска сцена, Луткарска сцена / Драган Рајачић. - Зрењанин :
Народно позориште "Тоша Јовановић", 2019

Начин приступа (URL): <http://www.tosajovanovic.org.rs/monografija.html>. -
Опис заснован на стању на дан 3.12.2019. - Насл. с насловног екрана. - Део
текста на мађ. језику. - Библиографија.

ISBN 978-86-909155-6-9

а) Народно позориште "Тоша Јовановић" (Зрењанин) - 2006-2019

COBISS.SR-ID 331999751